

UDKAST til Forslag

til

Lov om ændring af lov om kystbeskyttelse, lov om miljøvurdering af planer og programmer og af konkrete projekter (VVM), lov om naturbeskyttelse, lov om jagt og vildtforvaltning og en række andre love¹ (Ny kompetencefordeling og forenkling af sagsbehandling i forbindelse med kystbeskyttelse mv.)

§ 1

I lov om kystbeskyttelse, jf. lovbekendtgørelse nr. 78 af 19. januar 2017, foretages følgende ændringer:

1. Loven *titel* affattes således:

"Lov om kystbeskyttelse m.v."

2. Overskriften til *kapitel 1* affattes således:

**"Kapitel 1
Formålet med kystbeskyttelse"**

3. I § 1, stk. 1, nr. 8, udgår "af væsentlig betydning for kystbeskyttelse".

4. Overskriften til *Kapitel 1 a* affattes således:

**"Kapitel 1 a
Kommunale fællesprojekter om kystbeskyttelse"**

5. I § 2 indsættes som *stk. 3*:

"Stk. 3. Miljø- og fødevareministeren afgiver sin udtalelse senest 4 uger efter modtagelsen af en anmodning om en udtalelse om projektet efter stk. 1."

6. I § 2 a, stk. 3, indsættes efter "foranstaltningen": ", og der kan indgives ansøgning efter § 4".

7. I § 2 a indsættes som *stk. 4*:

"Stk. 4. Kommunalbestyrelsen offentliggør på kommunens hjemmeside oplysninger om, hvornår de enkelte processkridt forventes afsluttet, herunder om eventuelle forsinkelser.

8. §§ 3-5 ophæves og i stedet indsættes som *kapitel 1 b* og *kapitel 1 c*:

**"Kapitel 1 b
Statslige kystbeskyttelsesprojekter"**

¹ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/92/EU af 13. december 2011 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet (VVM-direktivet), EU-Tidende 2012, nr. L 26, side 1, og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/52/EU af 16. april 2014 om ændring af direktiv 2011/92/EU af 13. december 2011 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, EU-Tidende 2014, nr. 124, side 1.

§ 2 b. Miljø- og fødevarerministeren kan bestemme, at der ved en kyst skal udføres kystbeskyttelsesforanstaltninger med staten som bygherre.

Kapitel 1 c

Tilladelse til kystbeskyttelse

§ 3. På søterritoriet, strandbredder og andre kyststrækninger, hvor der ikke findes sammenhængende grønsvær eller anden sammenhængende landvegetation, samt på arealer, der ligger inden for en afstand af 1000 m fra, hvor denne vegetation begynder, må der kun efter tilladelse udføres kystbeskyttelsesforanstaltninger.

Stk. 2. Kystbeskyttelsesforanstaltninger, der opføres som en del af de i stk. 1 nævnte, men som er beliggende uden for de nævnte arealer, må kun udføres efter tilladelse efter stk. 1.

Stk. 3. Kommunalbestyrelsen meddeler tilladelse efter stk. 1, jf. dog stk. 6.

Stk. 4. For foranstaltninger, der er beliggende på søterritoriet, meddeler kommunalbestyrelsen for de grundejere, der opnår beskyttelse, tilladelse efter stk. 1.

Stk. 5. Kommunalbestyrelsen skal tage behørigt hensyn til andre kommuner, når der meddeles tilladelse til kystbeskyttelsesforanstaltninger.

Stk. 6. Miljø- og fødevarerministeren meddeler tilladelse efter stk. 1 til kystbeskyttelsesforanstaltninger, der udføres med staten som bygherre.

Stk. 7. Der kan i forbindelse med meddelelse af tilladelse efter § 3, stk. 1 og 2 stilles vilkår, herunder om sikkerhedsstillelse for udgifter til fjernelse af de nævnte anlæg, vedligeholdelse og godkendelse af overdragelse m.v.

Stk. 8. Vilkår for tilladelse efter stk. 1 kan tinglyses på ejendommen for ejerens regning.

§ 3 a. En tilladelse efter § 3 erstatter i overensstemmelse med reglerne herom i naturbeskyttelsesloven, skovloven, jagt og vildtforvaltningsloven og regler fastsat i medfør af disse love tilladelser, godkendelser m.v., som er nødvendige for at gennemføre foranstaltninger omfattet af tilladelsen efter § 3. En tilladelse efter § 3 kan endvidere i overensstemmelse med vandløbsloven erstatte tilladelser, godkendelser m.v., som er nødvendige for at gennemføre foranstaltninger omfattet af tilladelsen efter § 3.

Stk. 2. En tilladelse efter § 3 skal indeholde oplysninger om, hvilke afgørelser efter anden lovgivning, tilladelsen erstatter.

§ 3 b. Miljø- og fødevarerministeren kan fastsætte regler om, at bestemte typer af sager efter loven skal behandles og afgøres samtidig med visse afgørelser efter lov om vandløb.

§ 4. Ansøgning om tilladelse efter § 3 indgives til den kompetente myndighed, jf. § 3, stk. 3, 4 og 6.

Stk. 2. Miljø- og fødevarerministeren kan fastsætte nærmere regler om krav til ansøgning om tilladelse, herunder om, hvilke oplysninger ansøgeren skal tilvejebringe, og om, at ansøgning skal gives digitalt, herunder om anvendelse af bestemte it-systemer, særlige digitale formater, skemaer og digital signatur.

§ 5. Ansøgning om tilladelse i sager, der ikke er igangsat efter § 1 a, skal af den kompetente myndighed skriftligt meddeles ejere af naboejendomme. Ansøgningen skal endvidere offentliggøres på myndighedens hjemmeside. Offentliggørelsen skal ske samtidig med, at ansøgningen sendes i høring.

Stk. 2. I sager, der er igangsat efter § 1 a, skal Kommunalbestyrelsen sende det konkrete kystbeskyttelsesprojekt i høring hos alle, som kan blive pålagt bidragspligt, jf. § 9 a, ejere af naboejendomme til kystbeskyttelsesforanstaltningen og interessenter, jf. § 18 a, der har anmodet kommunalbestyrelsen herom. Kommunalbestyrelsen skal samtidig offentliggøre projektet. Offentliggørelse kan ske udelukkende digitalt.

Stk. 3. Fristen for at indsende bemærkninger ved høringen efter stk. 2 skal være mindst 4 uger fra den dag, hvor høringen er offentliggjort. Ved fastsættelse af fristen skal kommunalbestyrelsen tage højde for sagens kompleksitet samt nært forestående ferier eller højtider, hvorved høringsfristen skal forlænges ud over de mindst 4 uger.

Stk. 4. Det projekt, som kommunalbestyrelsen sender i høring, skal indeholde en redegørelse for, hvilke foranstaltninger der skal gennemføres. Redegørelsen skal endvidere indeholde oplysning om, hvordan kystbeskyttelsesforanstaltningerne skal udføres, og hvorledes udgifterne skal afholdes og fordeles, herunder udgifterne til:

- 1) Sagens forberedelse, forundersøgelser, projektering, udførelse og tilsyn.
- 2) Drift, vedligeholdelse og andre løbende foranstaltninger.
- 3) Ekspropriation, jf. § 6.
- 4) Finansiering, jf. § 9.

§ 5 a. Når fristen efter § 5, stk. 3, er udløbet, træffer kommunalbestyrelsen afgørelse om tilladelse til projektet efter § 3.

Stk. 2. Før kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om det konkrete projekt, jf. stk. 1, kan kommunalbestyrelsen foretage mindre ændringer i det projekt, der har været sendt i høring. Berører ændringen på væsentlig måde andre end dem, der ved indsigelse har foranlediget ændringen, kan afgørelse ikke træffes, før de pågældende er blevet hørt. Kommunalbestyrelsen fastsætter en frist herfor. Hvis ændringerne er så væsentlige, at der foreligger et nyt projekt, skal det offentliggøres og sendes i en ny høring, jf. § 5, stk. 2-4.

§ 5 b. Afgørelser efter § 3 skal skriftligt meddeles ejere af naboejendomme og klageberettigede personer, organisationer og foreninger efter § 18 a, stk. 1, nr. 6-9, samt berørte offentlige myndigheder, jf. dog stk. 2. Afgørelser skal dog alene meddeles de foreninger og organisationer, der har anmodet tilladelsesmyndigheden om at modtage underretning om afgørelserne. Afgørelserne skal offentliggøres på tilladelsesmyndighedens hjemmeside. Offentliggørelsen skal ske samtidig med, at tilladelsen meddeles ansøgeren.

Stk. 2. Afgørelse efter § 3 om et projekt, der er igangsat efter § 1 a, skal sendes til de parter og andre, som har haft projektet i høring efter § 5, stk. 2, og berørte offentlige myndigheder. Afgørelsen skal tillige offentliggøres. Offentliggørelse kan ske udelukkende digitalt."

9. Før § 6 indsættes som kapiteloverskrift:

"Kapitel 1 d
Ekspropriation til kystbeskyttelse"

10. I § 6, stk. 1, indsættes efter "kystbeskyttelsesforanstaltninger": "i projekter, der er igangsat efter § 1 a".

11. Efter § 6 indsættes i *kapitel 1 d*:

"§ 6 a. Miljø- og Fødevareministeren kan træffe afgørelse om ekspropriation til gennemførelse af de i § 2b nævnte kystbeskyttelsesforanstaltninger."

12. Før § 7 indsættes som kapitaloverskrift:

"Kapitel 2

Regulering af kommunale fællesprojekter om kystbeskyttelse"

13. I § 9 indsættes efter "midlertidigt": "eller endeligt".

14. I § 9 a, stk. 1, ændres "§ 5" til: "§ 3 om et projekt, der er igangsat efter § 1 a".

15. § 9 a, stk. 2, ophæves.

16. § 10 ophæves

17. Før § 11 ophæves:

"Kapitel 2

Kystbeskyttelsens opretholdelse"

18. I § 11, stk. 1, ændres "Kapitel 1 a" til: "Reglerne om kommunale fællesprojekter, der er igangsat efter § 1 a,".

19. I § 11, stk. 2, 2. pkt. affattes således:

"Reglerne om kommunale fællesprojekter, der er igangsat efter § 1 a, finder tilsvarende anvendelse."

20. § 14 ophæves.

21. Overskriften til *kapitel 3* affattes således:

"Kapitel 3

Øvrige foranstaltninger "

22. § 16 ophæves.

23. I § 16 a, stk. 1, indsættes efter "På søterritoriet må der": "til andre formål end kystbeskyttelse".

24. I § 16 a indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

"Stk. 3. På strandbredder og andre kyststrækninger, hvor der ikke findes sammenhængende grønsvær eller anden sammenhængende landvegetation, samt på arealer, der ligger inden for en afstand af 100 m fra, hvor denne vegetation begynder, må der til andre formål end kystbeskyttelse kun efter tilladelse fra miljø- og fødevareministeren

1) udføres faste anlæg som også etableres på søterritoriet, eller

2) graves, bores, pumpes, suges eller foretages nogen form for terrænændring."

Stk. 3 bliver herefter stk. 4.

25. I § 16 a, stk. 3, der bliver stk. 4, indsættes efter "stk. 1": "og 3".

26. I § 16 a indsættes efter stk. 3, som bliver stk. 4, som *stk. 5*:

"Stk. 5. Vilkår for tilladelse efter stk. 1 og 3 kan tinglyses på ejendommen for ejerens regning."

27. I § 16 b, stk. 1, nr. 2, ændres "§ 16, stk. 1, nr.1, til: "§ 3".

28. I § 16 c, stk. 1, udgår "§ 16, stk. 1, og" og "Kystdirektoratets" ændres til: "myndighedens".

29. § 16 c, stk. 2, ophæves.

30. § 17 ophæves.

31. § 18, stk. 1, affattes således:

"Afgørelser efter loven, der er truffet af kommunalbestyrelsen eller miljø- og fødevareministeren, eller efter bemyndigelse fra miljø- og fødevareministeren, jf. § 19, stk. 1, kan påklages til Miljø- og Fødevareklagenævnet, som behandler sagen i den læge afdeling, jf. § 3, stk. 1, nr. 9, i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet, for så vidt angår retlige spørgsmål.

32. § 18, stk. 3, ophæves.

Stk. 4 bliver herefter stk. 3

33. § 18 a, stk. 1 og 2, affattes således:

"Klageberettiget over afgørelser efter loven er:

- 1) adressaten for afgørelsen,
- 2) ejeren af den ejendom, som afgørelsen vedrører,
- 3) enhver, der har en væsentlig individuel interesse i sagens udfald,
- 4) miljø- og fødevareministeren samt andre offentlige myndigheder,
- 5) en berørt nationalparkfond oprettet efter lov om nationalparker,
- 6) lokale foreninger og organisationer, som har en væsentlig interesse i afgørelsen,
- 7) landsdækkende foreninger og organisationer, hvis hovedformål er beskyttelse af natur og miljø,
- 8) landsdækkende foreninger og organisationer, som efter deres formål varetager væsentlige rekreative interesser, når afgørelsen berører sådanne interesser, og
- 9) landsdækkende foreninger og organisationer, som efter deres formål varetager væsentlige brugerinteresser inden for arealanvendelsen og som repræsenterer mindst 100 medlemmer.

Stk. 2. Ved klage efter stk. 1, nr. 7-9, kan Miljø- og Fødevareklagenævnet kræve, at foreningerne eller organisationerne dokumenterer deres klageberettigelse ved indsendelse af vedtægter eller på anden måde."

34. I § 18 a, stk. 3, ændres "stk. 1 og 2" til: "stk. 1".

35. § 18 a, stk. 11, ophæves.

36. § 19 og kapiteloverskriften efter § 19 ophæves og i stedet indsættes:

"§ 18 c. Overlader miljø- og fødevareministeren sine beføjelser til at træffe afgørelser efter loven eller efter bestemmelser fastsat efter loven til en institution under ministeriet, kan ministeren fastsætte regler om adgangen til at klage over afgørelserne, herunder om, at afgørelserne ikke kan indbringes for højere administrativ myndighed. Ministeren kan ligeledes fastsætte bestemmelser om interesseorganisationers adgang til at klage over afgørelser efter loven eller efter bestemmelser fastsat efter loven, som er truffet af en institution under ministeriet.

Stk. 2. Miljø- og fødevareministeren kan bemyndige kommunalbestyrelser til at udøve ministerens beføjelser efter §§ 16 a, 19 b, 19 c, og 19 d.

Kapitel 5

Tilsyn, håndhævelse og adgang

§ 19. Kommunalbestyrelsen påser overholdelsen af denne lov og af de regler, der er udstedt efter loven, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Miljø- og fødevareministeren påser overholdelsen af reglerne i § 3, jf. stk. 6, og §§ 16 a og 16 b.

Stk. 3. Miljø- og fødevareministeren kan bestemme, at tilsynet udøves af en anden myndighed.

Stk. 4. Tilsynsmyndigheden påser, at påbud og forbud efter denne lov efterkommes, og at vilkår, der er fastsat i tilladelser, overholdes.

Stk. 5. Tilsynsmyndigheden skal foranledige et ulovligt forhold lovliggjort, medmindre forholdet har underordnet betydning.

Stk. 6. Kommunalbestyrelsen skal foretage indberetning til miljø- og fødevareministeren, når den får kendskab til et ulovligt forhold, som ikke omfattes af kommunalbestyrelsens tilsyn efter stk. 1. Tilsvarende skal miljø- og fødevareministeren foretage indberetning til kommunalbestyrelsen, når ministeren får kendskab til et ulovligt forhold, som ikke omfattes af ministerens tilsyn efter stk. 2.

Stk. 7. Miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler for udøvelsen af tilsynsvirksomhed."

37. §§ 19 a og 19 b affattes således:

"§ 19 a. Tilsynsmyndigheden kan meddele påbud om at fjerne en kystbeskyttelsesforanstaltning, som vedkommende har udført i strid med § 3, stk. 1 og 2, og om at retablere forholdene.

§ 19 b. Miljø- og fødevareministeren kan meddele påbud om

- 1) at fjerne en inddæmning, en opfyldning, et anlæg, en indretning, en genstand eller et fartøj, som vedkommende har foretaget, udført eller anbragt i strid med § 16 a, stk. 1,
- 2) at retablere forholdene efter en uddybning eller gravning, som vedkommende har foretaget i strid med § 16 a, stk. 1.
- 3) at fjerne faste anlæg, som også er etableret på søterritoriet i strid med § 16 a, stk. 3, nr. 1, eller
- 4) at retablere forholdene efter en gravning, boring, pumpning, sugning eller terrænændring, der er foretaget i strid med § 16 a, stk. 3, nr. 2."

38. I § 19 c, stk. 1, ændres "Miljø- og fødevareministeren" til "Tilsynsmyndigheden" og " § 16, stk. 1," ændres til: "§ 3".

39. I § 19 c indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

"Stk. 2. Hvis modtageren af et påbud efter § 19 a eller § 19 b ikke har rådighed over den ejendom, påbuddet vedrører, kan tilsynsmyndigheden meddele den, der har rådighed over ejendommen, påbud om at tåle den forpligtedes opfyldelse af påbuddet."

Stk. 2. bliver herefter stk. 3.

40. I § 19 d, stk. 2, ændres "§ 16 c, § 19 c, stk. 2," til: "§ 3, stk. 8, § 16 a, stk. 5, § 19 c, stk. 3, "

41. I § 19 d indsættes som stk. 4:

"Stk. 4. Såfremt et ulovligt forhold frembyder fare for opretholdelsen af tilstanden af et område eller for dyr og planter, der er beskyttet i medfør af lov om naturbeskyttelse eller lov om skove, og et påbud om at berigtige forholdet ikke efterkommes rettidigt, kan tilsynsmyndigheden umiddelbart lade det nødvendige arbejde udføre på den forpligtedes regning. Politiet yder nødvendig bistand hertil."

42. Efter § 19 e indsættes:

”§ 19 f. Myndighederne efter loven eller personer, der af disse myndigheder er bemyndiget hertil, har uden retskendelse adgang til offentlige og private ejendomme for at udøve de beføjelser, der er tillagt dem i medfør af denne lov, herunder for at foretage undersøgelser af betydning for lovens formål. Tilsvarende gælder lokaliteter, der helt eller delvis benyttes erhvervsmæssigt. Legitimation skal forevises efter anmodning.

Stk. 2. Politiet yder nødvendig bistand til at udnytte adgangsretten efter stk. 1.

§ 19 g. Miljø- og fødevarerministeren kan i kystbeskyttelsesøjemed udfærdige regler om begrænsning i færdsel på og brug af forstranden, strandbredder og kystbeskyttelsesanlæg.

Stk. 2. Kommunalbestyrelsen kan for den enkelte kyststrækning eller for det enkelte anlæg til kystbeskyttelse fastsætte nærmere bestemmelser om færdsel og brug. Hvis bestemmelserne indebærer ekspropriation, finder § 6, stk. 3, tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Bestemmelser udfærdiget i henhold til stk. 2 bekendtgøres i et eller flere stedlige blade samt ved opslag på stedet.

Stk. 4. I forbindelse med Søfartsstyrelsens godkendelse af sejlads med hurtigfærger kan miljø- og fødevarerministeren af hensyn til beskyttelsen af kyster samt sikkerheden for diger og anlæg på søterritoriet fastsætte nærmere vilkår for sejladsen med hensyn til fart, maksimal bølgepåvirkning, ruteforløb m.v. Vilkårene kan ændres, hvis der, efter at sejladsen er påbegyndt, viser sig uforudsete skader på kysten.

§ 19 h. Ejere af omliggende arealer skal tåle, at arealerne benyttes i nødvendigt omfang i forbindelse med forundersøgelser, tilsyn, vedligeholdelsesarbejder og andre foranstaltninger i forbindelse med kystbeskyttelse. Personer, der benytter arealer i forbindelse med disse opgaver, skal efter anmodning vise legitimation og redegøre for formålet med tilstedeværelsen.

Stk. 2. Stk. 1 gælder ligeledes forundersøgelser og tilsyn vedrørende de i § 16 a nævnte anlæg, indretninger m.v.

Stk. 3. Forvoldes der under benyttelsen efter stk. 1 eller 2 skade på en ejendom, skal der ydes erstatning herfor. I mangel af forlig fastsættes erstatningen af taksationsmyndighederne efter lov om offentlige veje.”

43. Før § 20 indsættes som kapiteloverskrift:

”Kapitel 6
Straf, ikrafttræden m.v.”

44. I § 20, stk. 1, nr. 1 og 4, ændres ”§ 16, stk. 1,” til: ”§ 3, stk. 1 og 2” og i § 20, stk. 1, nr. 4, ændres ”§ 17, stk. 4” til: ”§ 19 g, stk. 4,”.

45. § 20, stk. 2, ophæves og i stedet indsættes:

”*Stk. 2.* Straffen kan stige til fængsel i indtil 2 år, hvis overtrædelsen er begået forsætligt eller ved grov uagtsomhed, og hvis der ved overtrædelsen er voldt skade på miljøet eller fremkaldt fare derfor, eller der ved overtrædelsen er opnået eller tilsigtet en økonomisk fordel for den pågældende selv eller andre, herunder ved besparelser.

Stk. 3. I forskrifter, der udstedes i henhold til loven, kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne. Det kan endvidere fastsættes, at straffen kan stige til fængsel i indtil 2 år under tilsvarende omstændigheder som anført i stk. 2.”

Stk. 3 og 4 bliver herefter stk. 4 og 5.

§ 2

I lov om miljøvurdering af planer og programmer og af konkrete projekter (VVM), jf. lovbekendtgørelse nr. 448 af 10. maj 2017, foretages følgende ændringer:

1. I § 17, stk. 3, 2. pkt., indsættes efter ”projekter vedrørende”: ”kystbeskyttelsesforanstaltninger omfattet af kystbeskyttelseslovens § 3, stk. 3 og 4, og projekter vedrørende”.
2. I § 17, stk. 6, 1. pkt. indsættes efter ”visse”: ”anlæg og”.

§ 3

I lov om naturbeskyttelse, jf. lovbekendtgørelse nr. 934 af 27. juni 2017, [som ændret ved] , foretages følgende ændringer:

1. I § 5, stk. 2, § 8, stk. 4, 2. pkt., og § 15, stk. 3, 2. pkt., indsættes efter ”bølgebrydere”: ”, øvrige kystbeskyttelsesforanstaltninger”.
2. I § 16 indsættes som stk. 6:
”Stk. 6. Miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om, at stk. 1 ikke skal gælde for nærmere angivne arter af kystbeskyttelsesforanstaltninger, som kræver tilladelse i henhold til lov om kystbeskyttelse.”
3. I § 17 indsættes som stk. 5:
”Stk. 5. Miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om, at stk. 1 ikke skal gælde for nærmere angivne former for kystbeskyttelsesforanstaltninger, som kræver tilladelse i henhold til lov om kystbeskyttelse.”
4. I § 18 indsættes som stk. 4:
”Stk. 4. Miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om, at stk. 1 ikke skal gælde for nærmere angivne former for kystbeskyttelsesforanstaltninger, som kræver tilladelse i henhold til lov om kystbeskyttelse.”
5. I § 19 indsættes som stk. 2:
”Stk. 2. Miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om, at stk. 1 ikke skal gælde for nærmere angivne former for kystbeskyttelsesforanstaltninger, som kræver tilladelse i henhold til lov om kystbeskyttelse.”
6. I § 19 b, stk. 3, 2. pkt., ændres ”naturbeskyttelses-, miljø- eller planlovgivningen” til: ”naturbeskyttelses-, miljø-, kystbeskyttelses- eller planlovgivningen”.

7. I § 37, stk. 2, indsættes efter "fredningsbestemmelser": ", jf. dog § 50 a".

8. I § 41, stk. 1, indsættes efter "enhver": ", jf. dog § 50 a".

9. Efter § 50 indsættes:

"Retsvirkninger af tilladelse til kystbeskyttelsesforanstaltninger

§ 50 a. Uanset bestemmelserne i § 37, stk. 2, og § 41, stk. 1, finder fredningsbestemmelser, herunder forslag til fredningsbestemmelser, ikke anvendelse på kystbeskyttelsesforanstaltninger omfattet af en tilladelse efter kystbeskyttelseslovens § 3 i det omfang det fremgår af afgørelsen om tilladelse til kystbeskyttelse, jf. kystbeskyttelseslovens § 3 a,

at den træder i stedet for fredningsnævnets afgørelse om

- 1) ophævelse af retsvirkninger af forslag til fredningsbestemmelser efter § 37, stk. 4,
- 2) dispensation efter § 50, stk. 1, eller
- 3) videregående afvigelse fra en fredning samt hel eller delvis ophævelse af en fredning."

10. I § 51, stk. 2, 2. pkt., ændres "og § 50" til: ", § 50 og § 50 a".

11. I § 51 indsættes som stk. 3:

"Stk. 3. Regler udstedt efter stk. 1 finder ikke anvendelse på aktiviteter m.v. som er nødvendig for udnyttelsen af en tilladelse til kystbeskyttelsesforanstaltninger efter kystbeskyttelseslovens § 3 i det omfang det fremgår af afgørelsen om tilladelse til kystbeskyttelse, jf. kystbeskyttelseslovens § 3 a."

12. § 65, stk. 2, 2. pkt., ophæves.

§ 4

I lov om jagt og vildtforvaltning, jf. lovbekendtgørelse nr. 118 af 26. januar 2017, [som ændret ved] foretages følgende ændringer:

1. I § 33, stk. 4, indsættes efter "enhver": ", jf. dog stk. 5".

2. I § 33 indsættes som stk. 5:

"Stk. 5. Reglerne for et vildtreservat gælder ikke for færdsel og ophold, som er nødvendig for udnyttelsen af en tilladelse til kystbeskyttelsesforanstaltninger efter lov om kystbeskyttelse."

§ 5

I lov om skove, jf. lovbekendtgørelse nr. 122 af 26. januar 2017, foretages følgende ændringer:

1. Efter § 11 indsættes:

”§ 11 a. Miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om, at § 8 og § 11, stk. 1, ikke skal gælde for nærmere angivne former for kystbeskyttelsesforanstaltninger, som kræver tilladelse i henhold til lov om kystbeskyttelse.”

2. I § 17, stk. 2, 2. pkt., ændres ”naturbeskyttelses-, miljø- eller planlovgivningen” til: ”naturbeskyttelses-, miljø-, kystbeskyttelses- eller planlovgivningen”.

3. Efter § 28 indsættes i kapitel 4:

”§ 28 a. Miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om, at §§ 26-28 ikke skal gælde for nærmere angivne former for kystbeskyttelsesforanstaltninger, som kræver tilladelse i henhold til lov om kystbeskyttelse.”

§ 6

I lov vandløb, jf. lovbekendtgørelse nr. 127 af 26. januar 2017, foretages følgende ændringer:

1. Efter § 7 a indsættes i kapitel 3:

”§ 7 b. Vandløbsmyndigheden kan beslutte, at tilladelse eller godkendelse efter denne lov ikke kræves til udførelse af kystbeskyttelsesforanstaltninger, som samtidig er omfattet af en tilladelse efter kystbeskyttelseslovens § 3 i det omfang det fremgår af afgørelsen om tilladelse til kystbeskyttelse, jf. kystbeskyttelseslovens § 3 a. I sager vedrørende kystbeskyttelsesforanstaltninger omfattet af kystbeskyttelseslovens § 3, stk. 6, kan beslutning kun træffes efter forudgående samtykke fra miljø- og fødevareministeren.

Stk. 2. Stk. 1 finder ikke anvendelse på afgørelser efter denne lov vedrørende økonomiske spørgsmål, herunder bidragsfordeling samt afgørelser efter lovens kapitel 5.”

2. I § 70 b indsættes efter ”afgørelser efter”: ”lov om kystbeskyttelse m.v. eller ”.

§ 7

I lov om råstoffer, jf. lovbekendtgørelse nr. 124 af 26. januar 2017, som ændret ved § 3 i lov nr. 427 af 18. maj 2016, foretages følgende ændringer:

1. I § 22 a, stk. 4, nr. 1, ændres ”miljø og fødevareministeren” til: ”kommunalbestyrelsen eller miljø- og fødevareministeren”.

Erhvervsministeriet

§ 8

I lov nr. 615 af 8. juni 2016 om maritim fysisk planlægning foretages følgende ændring:

1. I § 14, stk. 1, indsættes efter ”statslige”: ”og kommunale”.

§ 9

Loven træder i kraft den [dato].

§ 10

Stk. 1. Verserende sager i første instans om tilladelse til kystbeskyttelsesforanstaltninger efter kystbeskyttelseslovens § 16 eller 16a færdigbehandles af kommunalbestyrelsen i sager, hvor kommunalbestyrelsen er kompetent myndighed efter kystbeskyttelseslovens § 3, stk. 3 og 4, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 8.

Stk. 2. Miljø- og fødevareministeren videregiver sager omfattet af stk. 1 til kommunalbestyrelsen, som orienterer ansøger om, at sagerne behandles efter reglerne i denne lov.

Stk. 3. Sager om afgørelser, der vedrører kystbeskyttelsesforanstaltninger omfattet af kystbeskyttelseslovens § 16 og 16 a, der pr. [ikrafttrædelsesdato] er indbragt for Miljø- og Fødevareklagenævnet, eller afgørelser, som er truffet før [ikrafttrædelsesdato,], og som inden klagefristens udløb indbringes for Miljø- og Fødevareklagenævnet, kan af nævnet hjemvises til fornyet behandling hos kommunalbestyrelsen, hvis kommunalbestyrelsen er kompetent myndighed efter kystbeskyttelseslovens § 3, stk. 3 og 4, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 8.

§ 11

Stk. 1. Verserende sager i første instans efter lov om miljøvurdering af planer og programmer og af konkrete projekter (VVM), der vedrører kystbeskyttelsesforanstaltninger på havet, færdigbehandles af kommunalbestyrelsen i sager, hvor kommunalbestyrelsen er kompetent myndighed efter miljøvurderingslovens § 17, stk. 3, 2. pkt., som ændret ved denne lovs § 2, nr. 1.

Stk. 2. Miljø- og fødevareministeren videregiver sagerne, jf. stk. 1, til kommunalbestyrelsen, som orienterer ansøger om, at sagerne behandles efter reglerne i denne lov.

Stk. 3. Sager efter lov om miljøvurdering af planer og programmer og af konkrete projekter (VVM) vedrørende kystbeskyttelsesforanstaltninger på havet, der pr. [ikrafttrædelsesdato] er indbragt for Miljø- og Fødevareklagenævnet, eller afgørelser, som er truffet før [ikrafttrædelsesdato,], og som inden klagefristens udløb indbringes for Miljø- og Fødevareklagenævnet, kan af nævnet hjemvises til fornyet behandling hos kommunalbestyrelsen, miljøvurderingslovens § 17, stk. 3, 2. pkt., som ændret ved denne lovs § 2, nr. 1.

§ 12

Miljø- og Fødevareministeren kan i øvrigt fastsætte overgangsregler.

§ 13

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning
2. Lovforslagets baggrund
3. Hovedpunkter i lovforslaget
 - 3.1 Opgaver og kompetencer i forbindelse med tilladelse til etablering af kystbeskyttelse
 - 3.1.1 Tilladelse til etablering af kystbeskyttelse
 - 3.1.1.1 Gældende ret
 - 3.1.1.2 Ministeriets overvejelser og foreslået ordning
 - 3.1.2 Tilsyn og håndhævelse i forbindelse med kystbeskyttelse
 - 3.1.2.1 Gældende ret
 - 3.1.2.2 Ministeriets overvejelser og foreslået ordning
 - 3.1.3 Statslige styringsmekanismer og varetagelse af statslige interesser
 - 3.1.3.1 Gældende ret
 - 3.1.3.2 Ministeriets overvejelser og foreslået ordning
 - 3.1.4 Opgaver og kompetencer efter anden lovgivning
 - 3.1.4.1 Miljøvurderingsloven
 - 3.1.4.1.1 Gældende ret
 - 3.1.4.1.2 Ministeriets overvejelser og foreslået ordning
 - 3.1.4.2 Regler om administration vedrørende internationale naturbeskyttelsesområder og beskyttede arter – herunder naturbeskyttelseslovens § 19 b og skovlovens § 17
 - 3.1.4.2.1 Gældende ret
 - 3.1.4.2.2 Ministeriets overvejelser og foreslået ordning
 - 3.2 Inklusion af afgørelser efter anden lovgivning
 - 3.2.1 Inklusion af bygge- og beskyttelseslinjer
 - 3.2.1.1 Gældende ret
 - 3.2.1.2 Ministeriets overvejelser og foreslået ordning
 - 3.2.2 Inklusion af beskyttede naturtyper (nbl § 3)
 - 3.2.2.1 Gældende ret
 - 3.2.2.2 Ministeriets overvejelser og foreslået ordning
 - 3.2.3 Inklusion af dispensation fra fredskovpligt og dispensation fra skovlovens § 28 om beskyttede naturtyper
 - 3.2.3.1 Gældende ret
 - 3.2.3.2 Ministeriets overvejelser og foreslået ordning
 - 3.2.4 Inklusion af dispensation fra fredninger (herunder vildtreservater)
 - 3.2.4.1 Gældende ret
 - 3.2.4.2 Ministeriets overvejelser og foreslået ordning

- 3.2.5 Inklusion af afgørelser efter vandløbsloven
 - 3.2.5.1 Gældende ret
 - 3.2.5.2 Ministeriets overvejelser og foreslået ordning

3.3 Ændringer af sagsbehandlingsregler som følge af inklusion

- 3.3.1 Ændringer af tilladelsesbestemmelser vedr. inklusion af afgørelser efter anden lovgivning
 - 3.3.1.1 Gældende ret
 - 3.3.1.2 Ministeriets overvejelser og foreslået ordning
- 3.3.2 Formålet med kystbeskyttelse og de regler der inkluderes i kystbeskyttelsestilladelsen.
 - 3.3.2.1 Gældende ret
 - 3.3.2.2 Ministeriets overvejelser og foreslået ordning
- 3.3.3 Sagsbehandlingsregler
 - 3.3.3.1 Gældende ret
 - 3.3.3.2 Ministeriets overvejelser og foreslået ordning

3.4 Andre ændringer af kystbeskyttelsesloven

- 3.4.1 Adgang til delegation af miljø- og fødevareministerens kompetence til kommunerne
 - 3.4.1.1 Gældende ret
 - 3.4.1.2 Ministeriets overvejelser og foreslået ordning
- 3.4.2 Påbud til grundejere om at tåle fysisk lovliggørelse
 - 3.4.2.1 Gældende ret
 - 3.4.2.2 Ministeriets overvejelser og foreslået ordning

3.5 Lov om maritim fysisk planlægning

- 3.5.1 Gældende ret
- 3.5.2 Ministeriets overvejelser og foreslået ordning

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige
5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
6. Administrative konsekvenser for borgerne
7. Miljømæssige konsekvenser
8. Forholdet til EU-retten
9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.
10. Sammenfattende skema

1. Indledning

Lovforslagets overordnede formål er at understøtte kommuner og grundejere i etablering af omkostningseffektiv og helhedsorienteret beskyttelse mod oversvømmelse og erosion og at bidrage til opfyldelse af regeringens økonomaftale med kommunerne for 2018.

Det foreslås, at beslutningskompetencen ved meddelelse af tilladelse efter kystbeskyttelsesloven til udførelse af kystbeskyttelsesforanstaltninger som hovedregel samles hos kommunerne (én indgang). I dag meddeles tilladelserne af Kystdirektoratet.

Udover kompetencen til at give en samlet tilladelse til helhedsløsninger foreslås Natura-2000 konsekvensvurderinger og VVM-kompetencen i forhold til disse projekter ligeledes overført til kommunerne. Tilsyns- og håndhævelseskompetencen foreslås at følge tilladelseskompetencen.

Endvidere foreslås, at sagsprocessen for kommunale helhedsløsninger forenkles, og at en række dispensationer og tilladelser efter anden lovgivning erstattes af og inkluderes i kystbeskyttelsestilladelsen.

Det drejer sig om afgørelser efter naturbeskyttelsesloven vedrørende fredninger, sø- og åbeskyttelseslinjen, skovbyggelinjen, fortidsmindebeskyttelseslinjen og kirkebyggelinjen, dispensationer efter jagt og vildtforvaltningsloven vedrørende vildtreservatbestemmelser og afgørelser efter skovloven vedrørende fredskov og beskyttet natur. Endvidere foreslås, at kommunalbestyrelsen kan beslutte, at afgørelser efter vandløbsloven vedrørende kystbeskyttelsesforanstaltninger erstattes af en tilladelse efter kystbeskyttelsesloven.

De hensyn, som disse regler, der således inkluderes i kystbeskyttelsestilladelsen, varetager, skal fortsat varetages, og de skal indgå i vurderingen af, om der skal gives tilladelse til kystbeskyttelsesforanstaltningen efter kystbeskyttelsesloven med samme vægt som de hensyn, der i dag kan lægges vægt på efter kystbeskyttelsesloven § 1.

Forslagene vedrører både kommunale fællesprojekter og øvrige kystbeskyttelsesprojekter. Forslagene indebærer en reduktion af antallet af mulige afgørelser, der kan påklages. I den sammenhæng foreslås det, at klageadgangen over kystbeskyttelsestilladelsen begrænses til retlige spørgsmål.

Det foreslås videreført, at miljø- og fødevareministeren, der forventes at delegere kompetencen til Kystdirektoratet, afgiver en vejledende udtalelse til kommunerne om den ønskede kystbeskyttelsesforanstaltnings tekniske og miljømæssige kvalitet, og at der fastsættes en frist for udtalelsen på 4 uger. Som supplement gives miljø- og fødevareministeren mulighed for at klage for så vidt angår retlige spørgsmål over kommunens endelige afgørelse vedrørende kystbeskyttelsesforanstaltningen.

Lovforslaget omfatter ikke tilladelser og godkendelser i forbindelse med selve anlægsfasen. Det kan f.eks. dreje sig om tilladelse til håndtering af forurenede jord og til grundvandssænkning samt regler om veje, udbud og arbejdsmiljø m.v.

Uafhængigt af initiativet om at samle beslutningskompetencen hos kommunerne og inkludere en række tilladelser og dispensationer i kystbeskyttelsesafgørelsen, foreslås ministerens bemyndigelse til at delegere sin kompetence til kommunerne udvidet. Bemyndigelsen tænkes anvendt til at samle tilladelses- og håndhævelseskompetencen hos kommunerne for så vidt angår visse bade- og bådebroer. Endvidere foreslås indsat en bestemmelse om, at ejeren af en ejendom kan påbydes at tåle opfyldelse af et påbud, hvor modtageren af påbuddet ikke har rådighed over ejendommen.

2. Lovforslagets baggrund

Stigende regnmængder samt storme med efterfølgende stormflod til følge forventes at forekomme hyppigere i fremtiden. Konkret er der gennem de sidste mange år allerede gjort meget for at forebygge oversvømmelser fra både havvand og regnvand i Danmark. Der blev i 2011 udpeget ti risikoområder på baggrund af EU's oversvømmelsesdirektiv, hvor der er særlig risiko for oversvømmelse, og staten udleverede i 2013 oversvømmelses- og risikokort til de 22 berørte kommuner. I kommunerne er der udarbejdet klimatilpasningsplaner, og staten har styrket det rejsehold, der yder hjælp og vejledning til kommunerne.

Endvidere gav Kystanalysen fra september 2016 et samlet nationalt overblik over, hvor risikoen for erosion og oversvømmelser er størst, og hvor der er behov for beskyttelse. Og endelig vedtog et bredt flertal i Folketinget i december 2016 en lovændring af kystbeskyttelsesloven, så den i højere grad understøtter kommunerne i at etablere helhedsløsninger. Ændringen trådte i kraft den 1. januar 2017. Med den lovændring blev der indført en række nye muligheder for en enklere og hurtigere proces i kommunerne med hensyn til gennemførelse af helhedsløsninger efter kystbeskyttelseslovens kapitel 1 a. Klageadgangen i forbindelse med kommunale kystbeskyttelsessager blev også samlet, så der kan klages over kommunens endelige afgørelse. Tidligere havde berørte grundejere mulighed for at klage over kommunens delafgørelser om fremme af projektet.

De ændrede klimaforhold og hyppigheden af voldsomt vejr vil medføre, at endnu større oversvømmelser indtræffer med efterfølgende store skadesomkostninger. Regeringen har derfor besluttet at gennemføre en række nye initiativer, som yderligere understøtter kommuner og grundejere i etablering af omkostningseffektiv og helhedsorienteret beskyttelse mod oversvømmelse og erosion, hvor der er behov. Initiativerne bygger på arbejdet i et tværministerielt udvalg, som blev igangsat i februar 2017.

En del af forslagene til initiativer fra udvalget indgår i økonomiaftalen med kommunerne for 2018 (ØA), herunder det initiativ om én indgang, som nærværende lovforslag bl.a. udmønter.

Af aftalen fremgår det således: ”Regeringen og KL er endvidere enige om, at beslutningskompetencen ved etablering af kystbeskyttelses anlæg skal samles hos kommunerne (one stop shop) frem for den nuværende delte myndighed med Kystdirektoratet. Én one stop shop vil give kommunerne mulighed for at gøre sagsprocessen mere smidig til gavn for grundejerne, som fremadrettet kun skal søge tilladelse hos én myndighed. Endvidere forenkles sagsprocessen ved, at en række nødvendige dispensationer og tilladelser efter øvrig lovgivning suspenderes, når der gives tilladelse til en helhedsløsning. Endelig samles beslutningskompetence vedr. enkelsager hos kommunerne.”

Et andet af de initiativer, regeringen har besluttet at gennemføre, vedrører en ændring af planloven og skal forebygge skader som følge af oversvømmelse eller erosion og åbne mulighed for at etablere kystbeskyttelses anlæg uden tilvejebringelse af en lokalplan. Her foreslås det bl.a., at kommunalbestyrelserne fremover i kommuneplanen skal udpege områder, der kan blive udsat for oversvømmelse eller erosion og sikre afværgeforanstaltninger mod oversvømmelse eller erosion ved planlægning af byudvikling, særlige tekniske anlæg, ændret arealanvendelse m.v. i de udpegede områder. Endvidere giver lovforslaget mulighed for, at kommunalbestyrelsen i nogle særlige tilfælde får mulighed for at fravige kravet om tilvejebringelse af en lokalplan efter planloven ved etablering af et kystbeskyttelsesprojekt, hvis tilvejebringelse af en lokalplan vil forsinke processen med etablering af kystbeskyttelses anlægget væsentligt, og forsinkelsen kan få væsentlig negativ betydning.

3. Hovedpunkter i lovforslaget

3.1 Opgaver og kompetencer i forbindelse med tilladelse til etablering af kystbeskyttelse

3.1.1 Tilladelse til etablering af kystbeskyttelse

3.1.1.1 Gældende ret

I kystbeskyttelsesloven sondres mellem to typer kystbeskyttelsesprojekter:

- 1) Kommunale fællesprojekter: Projekter, der omfatter beskyttelse af flere ejendomme, hvor det er kommunalbestyrelsen, der styrer processen, og hvor kommunalbestyrelsen kan beslutte projektets udformning og dets finansiering, og som efterfølges af en ansøgning om tilladelse fra miljø- og fødevareministeren til udførelse.
- 2) Øvrige kystbeskyttelsesprojekter: Projekter, hvor én eller flere grundejere søger om tilladelse fra miljø- og fødevareministeren til udførelse af en kystbeskyttelsesforanstaltning, som grundejerne er enige om at etablere og afholde udgifterne til.

De kommunale fællesprojekter er reguleret af kystbeskyttelseslovens kap. 1 a, som giver mulighed for, at en eller flere grundejere kan bede kommunalbestyrelsen om at rejse en sag om et fælles kystbeskyttelsesprojekt. Anmodningen til kommunalbestyrelsen bunder ofte i en uenighed blandt grundejerne om projektet, men der er ikke noget til hinder for, at enige grundejere også kan anmode kommunalbestyrelsen om at rejse en sag, ligesom initiativet kan komme fra kommunalbestyrelsen selv. Kommunalebestyrelsen har samtidig mulighed for at beslutte at medfinansiere kystbeskyttelsen. Kommunalebestyrelsen fungerer som procesmyndighed og har til opgave at indhente interessetilkendegivelser fra grundejerne, afholde møder og få udarbejdet skitse- og detailprojekter. Når projektet er tilstrækkeligt konkretiseret, skal kommunalebestyrelsen sørge for offentlig høring.

Kommunalbestyrelsen afslutter processen med at træffe afgørelse om, hvorvidt projektet skal gennemføres, jf. kystbeskyttelseslovens § 5, stk. 1, jf. § 1 a, stk. 1. Hvis kommunalebestyrelsen ønsker at pålægge grundejere bidrag til finansiering af kystbeskyttelsesforanstaltningen, jf. lovens § 9 a, stk. 1, skal afgørelse herom være indeholdt i afgørelsen efter § 5, stk. 1.

De enkelte sagsbehandlingsskridt er endvidere beskrevet i afsnit. 3.3.3.

Kommunalbestyrelsens afgørelse kan påklages til Miljø- og Fødevareklagenævnet.

Når kommunalebestyrelsen har truffet afgørelse om, at et projekt skal gennemføres, ansøger kommunalebestyrelsen miljø- og fødevareministeren om tilladelse til at etablere projektet efter kystbeskyttelseslovens §§ 16 og 16 a. Miljø- og fødevareministerens afgørelse om tilladelse til etablering af projektet kan tillige påklages til Miljø- og Fødevareklagenævnet.

Kommunalbestyrelsens afgørelse om at gennemføre projektet efter lovens § 5, stk. 1, er således ikke i sig selv en tilladelse til etablering.

Kystbeskyttelseslovens §§ 16 og 16 a vedrører aktiviteter og etablering af anlæg på strandbredder og andre kyststrækninger samt på søterritoriet. Bestemmelserne regulerer både etablering af kystbeskyttelsesforanstaltninger og andre foranstaltninger. Fælles for bestemmelserne er, at aktiviteter ikke må igangsættes uden miljø- og fødevareministerens tilladelse. Kompetencen til at give tilladelse er delegeret til Kystdirektoratet, jf. § 21 i bekendtgørelse nr. 949 af 30. juni 2017 om henlæggelse af opgaver og beføjelser til Naturstyrelsen herunder Kystdirektoratet.

Efter kystbeskyttelseslovens § 16, stk. 1, nr. 1, må der ikke udføres kystbeskyttelsesforanstaltninger på strandbredder og andre kyststrækninger, hvor der ikke findes sammenhængende grønsvær eller anden sammenhængende landvegetation, samt på arealer, der ligger inden for en afstand af 100 m fra, hvor denne vegetation begynder, uden tilladelse fra miljø- og fødevareministeren. Der må endvidere ikke uden tilladelse udføres andre faste anlæg, dvs. anlæg som ikke er kystbeskyttelse, som også etableres på søterritoriet.

Efter § 16, stk. 1, nr. 2, må der ikke på strandbredder og andre kyststrækninger, hvor der ikke findes sammenhængende grønsvær eller anden sammenhængende landvegetation, samt på arealer, der ligger inden for en afstand af 100 m fra, hvor denne vegetation begynder, graves, bores, pumpes, suges eller foretages nogen form for terrænændring uden tilladelse fra miljø- og fødevareministeren. Bestemmelsen i § 16, stk. 1, nr. 2, vedrører andre terrænændringer end kystbeskyttelse, der er reguleret af § 16, stk. 1, nr. 1.

Efter lovens § 16 a må der på søterritoriet ikke uden tilladelse fra miljø- og fødevareministeren foretages inddæmning eller opfyldning, udføres anlæg eller anbringes faste eller forankrede indretninger eller genstande, anbringes fartøjer, der agtes anvendt til andet end sejlads, eller foretages uddybning eller gravning.

Lovens § 16 a blev indsat ved lov nr. 311 af 19. april 2006 om ændring af lov om kystbeskyttelse (Formålsbestemmelse, præcisering af lovbestemmelser, forenkling af klageadgang, berigtigelse af ulovlige forhold m.v.) for at skabe et klart hjemmelsgrundlag for den hidtidige praksis, hvorefter det følger af statens højhedsret, at der kræves tilladelse til etablering af faste anlæg på søterritoriet. Bestemmelsen gælder ikke for anlæg m.v. på søterritoriet, der er etableret efter anden lovgivning, som f. eks. lov om havne og elforsyningsloven.

Det fremgår af de specielle bemærkninger til § 16 i kystbeskyttelsesloven i forslaget til lov nr. 108 af 5. marts 1988, jf. Folketingstidende 1987-88, tillæg A, spalte 868, at kystbeskyttelsesforanstaltninger på søterritoriet også skal have en tilladelse efter statens højhedsret over søterritoriet; i dag § 16 a i kystbeskyttelsesloven. Dette gælder også kystbeskyttelsesforanstaltninger, der udelukkende udføres på søterritoriet, som f.eks. bølgebrydere og sandfodring på revler. Derimod kræver en kystbeskyttelsesforanstaltning tilladelse efter § 16 for så vidt angår den del af den pågældende foranstaltning, der udføres på strandbredden og andre kyststrækninger, hvor der ikke findes sammenhængende grønsvær eller anden sammenhængende landvegetation, samt på arealer, der ligger inden for en afstand af 100 m fra, hvor denne vegetation begynder.

3.1.1.2 Ministeriets overvejelser og foreslået ordning

Den nuværende proces for kommunale fællesprojekter, hvor en tilladelse til at udføre en kystbeskyttelsesforanstaltning forudsætter, at der i forlængelse af hinanden træffes to afgørelser efter kystbeskyttelsesloven af henholdsvis kommunalbestyrelsen og Kystdirektoratet, og hvor der er knyttet en høringsproces og en klageadgang til hver afgørelse, er tung. Reglerne betyder, at der kan gå lang tid, fra en kommune får en anmodning om at igangsætte et projekt eller selv beslutter dette, til der meddeles de nødvendige tilladelser.

En mere enkel og hurtigere proces kan opnås, hvis kommunalbestyrelsens afgørelse efter lovens § 5, stk. 1, om at gennemføre projektet samtænkes og indarbejdes i den tilladelse til etablering af kystbeskyttelse, der i dag er påkrævet efter lovens §§ 16 og 16 a, og som meddeles af Kystdirektoratet. En sådan ændring kan samtidig gennemføres, uden at det vil have en negativ effekt på borgerinddragelsen, idet de eksisterende regler om høring m.v. for de kommunale fællesprojekter kan videreføres for den samlede kystbeskyttelsestilladelse.

Det foreslås derfor, at kommunalbestyrelsen ikke længere som afslutning på den kommunale del af tilladelsesprocessen for de fælles kystbeskyttelsesprojekter skal træffe en afgørelse efter kystbeskyttelseslovens § 5, stk. 1, om, at det endelige projekt godkendes med henblik på efterfølgende ansøgning om tilladelse til etablering af de kystbeskyttelsesforanstaltninger, som projektet indeholder.

Der vil fortsat blive taget stilling til de elementer, der i dag indgår i kommunalbestyrelsens afgørelse efter § 5, stk. 1, herunder spørgsmålet om bidragsfordeling. Disse elementer vil blot indgå i en samlet kystbeskyttelsestilladelse.

Det foreslås endvidere, at kommunalbestyrelsen får kompetencen til at give den samlede kystbeskyttelsestilladelse, der altså rummer de afgørelser, der i dag meddeles efter lovens § 5, stk. 1, og §§ 16 og 16 a. Det betyder, at den kompetence til at meddele tilladelse til udførelse af kystbeskyttelsesforanstaltninger, der i dag fremgår af kystbeskyttelseslovens §§ 16 og 16 a, overgår fra miljø- og fødevareministeren til kommunalbestyrelsen.

Det foreslås videre, at kompetencen til at give tilladelse til udførelse af kystbeskyttelsesforanstaltninger også overgår fra miljø- og fødevareministeren til kommunalbestyrelsen for alle øvrige sager om udførelse af kystbeskyttelse med undtagelse af statslige anlægsprojekter. Det betyder, at kommunalbestyrelsen tillægges kompetence til at meddele tilladelse til udførelse af kystbeskyttelsesforanstaltninger både for så vidt angår kommunale fællesprojekter og de øvrige kystbeskyttelsesprojekter, hvor en enkelt lodsejer f.eks. søger om tilladelse til at beskytte sin ejendom.

Som en undtagelse fra reglen om, at kompetencen til at give tilladelse til kystbeskyttelsesforanstaltninger fremover placeres hos kommunalbestyrelsen, foreslås det, at miljø- og fødevareministeren meddeler tilladelse til kystbeskyttelsesforanstaltninger, som har staten som bygherre. Det drejer sig f.eks. om den løbende kystbeskyttelse langs den jyske vestkyst, som Kystdirektoratet forestår, men det kan også dreje sig om kystbeskyttelsesprojekter, som andre statslige myndigheder forestår.

Kompetencen til at give tilladelse til andre foranstaltninger efter §§ 16 og 16 a end kystbeskyttelse forbliver hos miljø- og fødevareministeren (Kystdirektoratet).

De kompetencer, der foreslås overført til kommunalbestyrelsen, fremgår i dag af kystbeskyttelseslovens § 16, stk. 1, nr. 1, 1. led, og dele af § 16 a.

Da staten i forbindelse med udførelse af kystbeskyttelsesforanstaltninger selv finansierer disse, eventuelt med kommunal medfinansiering, er der ikke behov for, at miljø- og fødevareministeren i forbindelse med en afgørelse om tilladelse til statslige kystbeskyttelsesprojekter kan træffe afgørelse om at pålægge ejere af fast ejendom, som opnår en beskyttelse eller anden fordel ved foranstaltningen, en bidragspligt.

Det kan ikke udelukkes, at en ejer af en ejendom, hvorpå staten vil udføre kystbeskyttelsesforanstaltninger, vil modsætte sig dette. Det kan heller ikke generelt udelukkes, at en afgørelse om, at staten skal udføre kystbeskyttelsesforanstaltninger på en ejendom, uanset ejeren af ejendommen ikke vil give samtykke hertil, efter grundlovens § 73, stk. 1, 2. og 3. pkt., vil have karakter af afståelse og må ske ved ekspropriation.

Det foreslås derfor, at miljø- og fødevareministeren i forbindelse med tilladelser til statslig udførelse af kystbeskyttelsesforanstaltninger får kompetence til at bestemme, at der på en ejendom skal udføres kystbeskyttelsesforanstaltninger. Det foreslås også, at miljø- og fødevareministeren i den forbindelse kan træffe afgørelse om ekspropriation til gennemførelse af disse kystbeskyttelsesforanstaltninger.

De kystbeskyttelsesforanstaltninger, som det foreslås, at kommunalbestyrelsen kan give tilladelse til, kan være beliggende både på kysten og på søterritoriet, og hvor det på kysten er klart, at en kommune kan give tilladelse til kystbeskyttelsesforanstaltninger, der er beliggende inden for kommunegrænsen, er der ikke en tilsvarende grænse for kommunernes kompetence på søterritoriet. Der vil derfor være behov for at foretage en geografisk afgrænsning af, hvor på søterritoriet den enkelte kommune er kompetent.

Fordelingen af kompetencen mellem kommunerne på søterritoriet kan tænkes på forskellige måder, og kompetencen kan tænkes i forhold til både, hvor foranstaltningen er beliggende, og hvor den har effekt. Ofte vil foranstaltninger beliggende ud for en kommunes kystlinje også have effekt på den pågældende kommunes

kyst, men der kan være tilfælde, hvor en foranstaltning er beliggende ud for én kommunes kystlinje, men har effekt på en anden kommunes kyst.

Det vurderes mest hensigtsmæssigt, at kommunernes kompetence på søterritoriet afgrænses efter, hvor der ønskes beskyttende effekt af foranstaltningen, da den enkelte kommunes interesse i forhold til en kystbeskyttelsesforanstaltning, og i forhold til at gennemføre en proces for etablering af fællesprojekter, er i forhold til den beskyttelse, foranstaltningen kan give ejendomme i kommunen.

Det foreslås derfor, at kommunernes kompetence på søterritoriet afgrænses således, at en kommune kan give tilladelse til udførelse af kystbeskyttelsesforanstaltninger på søterritoriet i de tilfælde, hvor der med foranstaltningen søges beskyttet ejendomme i den pågældende kommune. Det betyder, at en kommune i nogle situationer kan give tilladelse til et anlæg, der er helt eller delvis placeret ud for kystlinjen i en nabokommune. De kompetencer, der følger med et kommunalt fællesprojekt, som f.eks. ekspropriation eller pålæg af bidragspligt, kan kun pålægges grundejere m.v. inden for den pågældende kommunalbestyrelses kommunegrænse.

Den nuværende geografiske afgrænsning på land af, hvor det kræver tilladelse til etablering af kystbeskyttelse, vurderes at være utilstrækkelig. Særligt kommunale fællesprojekter mod oversvømmelse fra havet kan der erfaringsmæssigt være behov for at placere uden for det nuværende anvendelsesområde, dvs. længere inde i land end 100 meter fra, hvor der findes sammenhængende grønsvær eller anden sammenhængende landvegetation.

Dette skyldes, at den teknisk bedste beskyttelse mod oversvømmelse normalt opnås ved at placere et dige så langt tilbage trukket som muligt. Herved nedsættes påvirkningen fra bølger på diget i forbindelse med højvande og storm, da der vil være et forland, hvor bølgerne kan få afløb. Herved reduceres risikoen for overskyl, skader på anlægget og hyppigt vedligeholdelsesbehov. Endvidere vil et tilbage trukket dige, der ligger højere i terræn end et fremskudt, være mindre i størrelse og dermed påvirke oplevelsen af kystlandskabet mindre og have et mindre fodaftryk i et evt. naturområde.

En konsekvens af at udvide det geografiske anvendelsesområde for tilladelseskravet efter kystbeskyttelsesloven er, at der for et større område end i dag vil være overlappende snitflader mellem kystbeskyttelsesreguleringen og den øvrige arealbeskyttende regulering. Det betyder også, at det geografiske område, hvor tilladelser og dispensationer efter anden lovgivning foreslås inkluderet, jf. pkt. 3.2, er større, end hvad der gælder i dag.

At et anlæg er beliggende uden for tilladelsesordningens anvendelsesområde betyder, at anlægget kan opføres uden tilladelse efter kystbeskyttelsesloven. Da der med dette lovforslag imidlertid inkluderes en række andre tilladelser og dispensationer i tilladelsen efter kystbeskyttelsesloven, vil det være administrativt besværligt, hvis de dele af en foranstaltning, der er beliggende inden for tilladelseskravets anvendelsesområde, er omfattet af de fordele med en samlet tilladelse, der er knyttet hertil, hvorimod de dele af foranstaltningen, der er beliggende uden for tilladelseskravets anvendelsesområde, fortsat kræver evt. tilladelser og dispensationer efter den ellers inkluderede lovgivning.

Det er Miljø- og Fødevarerministeriets forslag, at tilladelseskravets anvendelsesområde efter kystbeskyttelsesloven skal fastlægges, så det på den ene side omfatter de anlæg og foranstaltninger, der sædvanligvis er behov for, og på den anden side ikke gør anvendelsesområdet unødigt stort for ikke at pålægge grundejerne og kommunerne unødige administrative byrder. Det foreslås derfor, at tilladelsesordningen udvides på land, så der ikke uden tilladelse kan udføres kystbeskyttelsesforanstaltninger, der helt eller delvis er beliggende på strandbredder og andre kyststrækninger, hvor der ikke findes sammenhængende grønsvær eller anden sammenhængende

landvegetation, samt på arealer, der ligger inden for en afstand af 1000 m fra, hvor denne vegetation begynder.

Det betyder, at udførelse af kystbeskyttelsesforanstaltninger, der er beliggende inden for 1000-metersgrænsen, kræver tilladelse. Udførelse af kystbeskyttelsesforanstaltninger, der er beliggende uden for 1000-metersgrænsen vil også kræve tilladelse, hvis de opføres i sammenhæng med en foranstaltning, der er beliggende inden for 1000-metersgrænsen.

Det foreslås, at den geografiske afgrænsning for, på hvilke områder kommunalbestyrelsen kan bestemme, at der skal udføres kommunale fællesprojekter, fastsættes, så det svarer til anvendelsesområdet for tilladelseskravet. Derved sikres det også, at kystbeskyttelseslovens bestemmelser om ekspropriation og bidragsfordeling i forbindelse med kommunale fællesprojekter omfatter de projekter, der er omfattet af tilladelseskravet og de fordele med en samlet tilladelse, der foreslås knyttet dertil.

Kravet om tilladelse til øvrige foranstaltninger, der ikke er kystbeskyttelsesforanstaltninger, foreslås udskilt i et særskilt kapitel i loven. Der foreslås ikke materielle ændringer af disse regler.

3.1.2 Tilsyn og håndhævelse i forbindelse med kystbeskyttelse

I tilknytning til forslagene om at ændre kompetencefordelingen ved meddelelse af tilladelser efter kystbeskyttelsesloven og forslagene om, at en tilladelse efter kystbeskyttelsesloven skal kunne erstatte visse afgørelser efter anden lovgivning, er der behov for at tage stilling til, hvilken myndighed der skal føre tilsyn med og håndhæve reglerne, og efter hvilke regler tilsynet skal føres. Lovforslaget indeholder derfor også forslag om visse ændringer af kystbeskyttelseslovens tilsynsbestemmelser.

3.1.2.1 Gældende ret

Kystbeskyttelsesloven

Kystbeskyttelsesloven indeholder ikke generelle bestemmelser om miljø- og fødevareministerens tilsyn med overholdelse af kravet i lovens § 16 om, at der kun efter tilladelse fra miljø- og fødevareministeren må udføres kystbeskyttelsesforanstaltninger m.v.

Loven indeholder dog bestemmelser om håndhævelse af kravet. Af lovens § 19 a fremgår det, at miljø- og fødevareministeren kan meddele påbud om at fjerne en kystbeskyttelsesforanstaltning og andre faste anlæg, som også er etableret på søterritoriet, og som vedkommende har udført i strid med § 16, stk. 1, nr. 1. Bestemmelsen suppleres med § 19 c, hvorefter miljø- og fødevareministeren kan meddele den til enhver tid værende ejer af en fast ejendom påbud om at berigtige ulovligt etablerede kystbeskyttelsesforanstaltninger, som nævnt i § 16, stk. 1, hvis det ikke er muligt at meddele nogen et påbud i medfør af § 19 a. Påbud kan tinglyses på ejendommen, jf. lovens § 19 c, stk. 2. Endeligt kan miljø- og fødevareministeren foretage det nødvendige til forholdets berigtigelse for den forpligtedes regning (selvhjælpshandling), hvis påbud ikke efterkommes og inddrivelse af tvangsbøder ikke kan antages at føre til, at påbuddet efterkommes, jf. lovens § 19 d.

Kompetencen til at håndhæve kravet om tilladelse til etablering af kystbeskyttelse er i dag delegeret til Kystdirektoratet, jf. § 21 i bekendtgørelse nr. 949 af 30. juni 2017 om henlæggelse af opgaver og beføjelser til Naturstyrelsen herunder Kystdirektoratet.

Som led i Kystdirektoratets håndhævelse af kystbeskyttelseslovens § 16 føres også et tilsyn. Som det er tilfældet ved anden arealregulering som f.eks. naturbeskyttelseslovens bygge- og beskyttelseslinjer, føres ikke et systematisk opsøgende tilsyn, men et tilsyn baseret på anmeldelser og lignende. Der føres endvidere tilsyn med, at vilkår m.v. i givne tilladelser overholdes.

For diger, som er helt eller delvist finansieret af staten, er det endvidere indskrevet i vedtægterne for det særlige digelag, der er oprettet i tilknytning hertil, at Kystdirektoratet fører et teknisk tilsyn. Det gælder for havdigerne i Vadehavet, Det Falsterske Dige, Det Lollandske Dige, samt Oksby og Varde diger.

Kommunalbestyrelsen kan i øvrigt for foranstaltninger udført efter kystbeskyttelseslovens kap. 1 a beslutte, at der *under kommunalbestyrelsens tilsyn* oprettes et digelag, kystsikringslag eller kystbeskyttelseslag, som de bidragydende ejere skal være medlem af, jf. lovens § 7, stk. 1.

Miljøvurderingsloven

Af § 46 i lov om miljøvurdering af planer og programmer og af konkrete projekter (VVM), jf. lovbekendtgørelse nr. 448 af 10. maj 2017 fremgår det, at den myndighed, der er kompetent på et område også er tilsynsmyndighed. Tilsynsmyndigheden skal påse overholdelsen af loven og af de regler, der er fastsat i medfør heraf. Tilsynsmyndigheden skal foranledige et ulovligt forhold lovliggjort, medmindre forholdet har underordnet betydning.

Tilsynsmyndigheden og personer med bemyndigelse fra tilsynsmyndigheden har uden retskendelse adgang til enhver ejendom i tilsynsøjemed, jf. § 46, og har efter forudgående underretning til ejeren eller brugeren adgang for at foretage tekniske forarbejder til forberedelse af beslutninger efter denne lov.

Der er endvidere fastsat regler om gensidig indberetning, når én myndighed bliver opmærksom på et ulovligt forhold under en anden myndigheds tilsynsområde.

Miljø- og fødevareministeren kan bestemme, at tilsynet udøves af en anden myndighed.

Naturbeskyttelsesloven

Det fremgår af naturbeskyttelseslovens § 73, stk. 1 og 2, at kommunerne fører tilsyn med overholdelsen af loven og regler udstedt i medfør af loven. Undtaget herfra er tilsyn med overholdelse af reglerne i lovens §§ 8 og 9 om klitfredning, § 15 om strandbeskyttelse og reglerne i lovens kapitel 5 om beskyttelse af plante- og dyrearter m.v., der varetages af miljø- og fødevareministeren.

Tilsynet med overholdelse af reglerne i lovens § 15 om strandbeskyttelse og lovens kapitel 5 om beskyttelse af plante- og dyrearter m.v. er delegeret til Kystdirektoratet efter § 25, stk. 1, nr. 16 og 17, i bekendtgørelse nr. 949 af 30. juni 2017 om henlæggelse af opgaver og beføjelser til Naturstyrelsen herunder Kystdirektoratet.

For så vidt angår tilsyn med fredninger er der fastsat regler herom i bekendtgørelse nr. 924 af 27. juni 2016 om pleje af fredede arealer og tilsyn. Udgangspunktet er, at kommunalbestyrelsen er tilsynsmyndighed efter naturbeskyttelsesloven og i den forbindelse også påser overholdelse af fredningsbestemmelser. På arealer, der ejes af Naturstyrelsen, varetager Naturstyrelsen dog tilsynet med overholdelse af reglerne i naturbeskyttelsesloven og af regler, der er udstedt efter loven, samt af fredningsbestemmelser. Reglen i naturbeskyttelseslovens § 73, stk. 1, hvorefter kommunalbestyrelsen er tilsynsmyndighed, gælder ikke for fredninger efter lovens § 51, stk. 1, på statsejede arealer og på søterritoriet og fiskeriterritoriet. For sådanne fredninger fastsættes bestemmelser om tilsynet efter forhandling med kommunalbestyrelsen og de øvrige berørte myndigheder og optages i fredningsbekendtgørelsen.

Det følger af cirkulæreskrivelse nr. 9664 af 27. juni 2016 om Naturstyrelsen, at myndighedsopgaverne i reservat- og fredningsbekendtgørelser udstedt i medfør af lov om jagt og vildtforvaltning eller lov om naturbeskyttelse eller i medfør af begge love varetages af Naturstyrelsen.

Naturbeskyttelsesloven indeholder ikke regler om, at tilsynsmyndigheden har pligt til at føre et systematisk opsøgende tilsyn. Tilsynsmyndigheden har med andre ord ikke pligt til løbende og regelmæssigt ved eftersyn "i marken" at undersøge, om reglerne bliver overholdt. Det er tilsynsmyndigheden, der bestemmer tilsynets tilrettelæggelse og omfang. Ved tilrettelæggelse af tilsynet indgår, at tilsyn bør føres med sådanne mellemrum, at krav om retablering i forbindelse med konstatering af ulovlige forhold ikke vanskeliggøres, fordi ejer eller bruger kan siges at være i god tro eller have indstillet sig på, at myndighederne har accepteret den ulovlige tilstand, jf. Vejledning om håndhævelse af Naturbeskyttelsesloven, Planloven og Byggeloven, maj 2007, udarbejdet af Erhvervs- og Byggestyrelsen og Skov- og Naturstyrelsen.

Tilsynsmyndigheden skal foranledige et ulovligt forhold lovliggjort, medmindre forholdet har underordnet betydning, jf. lovens § 73, stk. 5, og det påhviler den til enhver tid værende ejer eller bruger af en ejendom at berigtige et ulovligt forhold, medmindre andet følger af kapitel 11 a (miljøskade), jf. lovens § 74, stk. 1. Der er derudover i naturbeskyttelsesloven fastsat regler om tinglysning og afløsning af påbud og om håndhævelsesmyndighedens selvhjælpshandling, jf. § 74, stk. 2-5.

Endeligt er der fastsat regler om gensidig udveksling af oplysninger om ulovlige forhold mellem kommunerne og miljø- og fødevarerministeren for de områder, som hver myndighed fører tilsyn med, jf. § 73, stk. 6.

Lov om jagt og vildtforvaltning

Miljø- og fødevarerministeren påser, at loven og de regler, der udstedes i medfør af loven, overholdes, jf. lovens § 47, stk. 1. Kompetencen til at føre tilsyn med overholdelsen af regler for vildtreservater er i de enkelte reservatbekendtgørelser delegeret til Naturstyrelsen. Delegationen fremgår ligeledes af § 13, nr. 3, i bekendtgørelse nr. 949 af 30. juni 2017 om henlæggelse af opgaver og beføjelser til Naturstyrelsen herunder Kystdirektoratet.

Miljø- og fødevarerministeren skal foranledige et ulovligt forhold lovliggjort, medmindre forholdet har underordnet betydning, jf. § 47, stk. 3, og det påhviler den til enhver tid værende ejer eller bruger af en ejendom at berigtige et ulovligt forhold, medmindre andet følger af kapitel 8 a (miljøskade), jf. § 48, stk. 1.

Der er derudover fastsat regler om tinglysning og afløsning af påbud og om tilsynsmyndighedens mulighed for selvhjælpshandling, jf. § 48, stk. 2 og 3.

Skovloven

Miljø- og fødevarerministeren fører tilsyn med, at loven og regler, der er udstedt efter loven, overholdes, herunder med overholdelse af forbuddet i lovens § 11, stk. 1, om, at der på fredskovspligtige arealer ikke må etableres anlæg eller gennemføres terrænændringer.

Miljø- og fødevarerministeren skal drage omsorg for, at et forhold, der er ulovligt efter loven eller regler, der er fastsat efter loven, lovliggøres. Det gælder dog ikke, hvis forholdet er af ganske underordnet betydning, jf. § 51, stk. 1. Ministeren kan give påbud til ejeren eller brugeren om at lovliggøre et ulovligt forhold, jf. § 51, stk. 2. Det påhviler den til enhver tid værende ejer eller bruger af et fredskovspligtigt areal at berigtige et ulovligt forhold, medmindre andet følger af kapitel 8 a, jf. § 55.

Kompetencen er delegeret til Miljøstyrelsen, jf. § 13, nr. 38, i bkg. nr. nr 930 af 27. juni 2016 om henlæggelse af opgaver og beføjelser til Styrelsen for Vand- og Naturforvaltning samt cirkulæreskrivelse nr. 9048 af 31. januar 2017 om sammenlægning af Styrelsen for Vand- og Naturforvaltning og Miljøstyrelsen.

Derudover indeholder loven regler om tinglysning og afløsning af påbud, tvangsbøder og mulighed for selvhjælpshandling, jf. § 51, stk. 4, og § 52.

3.1.2.2 Ministeriets overvejelser og foreslået ordning

Det foreslås, at kompetencen til at føre tilsyn og håndhæve ulovligt etableret kystbeskyttelse følger den myndighed, der har kompetencen til at give tilladelse til kystbeskyttelsesforanstaltningen. Det betyder, at det vil være kommunen, der som udgangspunkt fører tilsyn med og håndhæver kravet om forudgående tilladelse til udførelse af kystbeskyttelsesforanstaltninger. Undtaget er tilsynet med de kystbeskyttelsesforanstaltninger, som miljø- og fødevarerministeren giver tilladelse til, dvs. kystbeskyttelsesforanstaltninger, der udføres med staten som bygherre.

Når en myndighed under håndhævelsen af tilladelseskravet efter kystbeskyttelsesloven skal tage stilling til spørgsmålet om retlig lovliggørelse, vil den foreslåede ordning om inklusion af en række ellers nødvendige tilladelser og dispensationer også finde anvendelse. En lovliggørende tilladelse efter kystbeskyttelsesloven vil således også indebære en samtidig stillingtagen til lovliggørelse i forhold til overtrædelse af øvrige regler i det omfang, tilladelsen efter kystbeskyttelsesloven erstatter sådanne afgørelser.

Der vil i visse tilfælde kunne være et geografisk overlap mellem kommunernes tilsyn med kystbeskyttelsesforanstaltninger og miljø- og fødevareministerens tilsyn med andet end kystbeskyttelsesforanstaltninger. Det foreslås derfor, at der indføres en gensidig orienteringsordning mellem kommunerne og miljø- og fødevareministeren om konstaterede ulovlige forhold, som det i dag er tilfældet inden for f.eks. naturbeskyttelseslovens og miljøvurderingslovens område.

Forslagene indebærer, at myndigheder, der i øvrigt håndhæver de regler, der efter lovforslaget kan inkluderes i en kystbeskyttelsestilladelse, ikke skal føre tilsyn og håndhæve reglerne i forhold til kystbeskyttelsesforanstaltninger, hvis myndigheden ikke også er kompetent tilsynsmyndighed efter kystbeskyttelsesloven, men alene skal orientere den kompetente myndighed om et konstateret ulovligt forhold, så håndhævelse kan gennemføres efter kystbeskyttelseslovens regler herom.

Forslagene indebærer, at tilsynsbestemmelserne i den øvrige lovgivning ikke vil finde anvendelse på tilsyn vedrørende kystbeskyttelsesforanstaltninger, som gennemføres eller lovliggøres efter reglerne i kystbeskyttelsesloven.

På den baggrund foreslås kystbeskyttelsesloven suppleret med en adgangsregel, hvorefter tilsynsmyndigheden efter kystbeskyttelsesloven, eller personer, der er bemyndiget hertil af tilsynsmyndigheden, uden retskendelse har adgang til offentlige og private ejendomme for at udøve de beføjelser, der er tillagt dem i medfør af loven.

Endvidere foreslås kystbeskyttelseslovens regler om håndhævelse suppleret med naturbeskyttelseslovens og skovlovens regler om, at tilsynsmyndigheden umiddelbart kan lade det nødvendige arbejde udføre på den forpligtedes regning, hvor et ulovligt forhold frembyder fare for opretholdelsen af tilstanden af et område eller for dyr og planter, der er beskyttet i medfør af lovene, og et påbud om at berigtige forholdet ikke efterkommes rettidigt. Der er tale om en teknisk overførsel, der skal sikre, at de pågældende håndhævelsesskridt fortsat kan iagttages, selvom håndhævelsen gennemføres via kystbeskyttelseslovens regler herom.

3.1.3 Statslige styringsmekanismer og varetagelse af statslige interesser

3.1.3.1 Gældende ret

Der er i kystbeskyttelsesloven fastsat regler om forholdet mellem kommunerne for de kommunale helhedsløsninger for kystbeskyttelse. Fælles for disse regler er, at det er miljø- og fødevareministeren, der tillægges en række beføjelser, der kan bidrage til at sikre koordination mellem kommunerne. Det fremgår således af kystbeskyttelseslovens § 9 a, stk. 2, at hvis en kommune bidrager med et beløb ud over, hvad der måtte være pålagt kommunen i henhold til stk. 1, kan miljø- og fødevareministeren efter indstilling fra kommunen pålægge en anden kommune, der er berørt af den pågældende beskyttelsesforanstaltning, at bidrage med indtil samme beløb.

I kystbeskyttelseslovens § 10 er endvidere fastsat en regel om, at miljø- og fødevareministeren kan bestemme, at en sag, der har betydning for en kyststrækning i flere kommuner, henvises til behandling i den ene kommunalbestyrelse.

Ud over disse regler er der også en statslig inddragelse i de kommunale helhedsløsninger, idet kommunalbestyrelsen efter kystbeskyttelseslovens § 2, stk. 1, skal indhente en udtalelse fra miljø- og fødevareministeren om de foreslåede kystbeskyttelsesforanstaltninger. Derudover skal Kommunalbestyrelsen søge miljø- og fødevareministeren (Kystdirektoratet) om tilladelse til at udføre kystbeskyttelsesforanstaltninger, jf. kystbeskyttelseslovens § 5, stk. 5, og 16, stk. 1.

Også den lovgivning, der inkluderes i kystbeskyttelsestilladelsen, tillægger miljø- og fødevareministeren en række beføjelser i form af klage, call-in og indsigelsesret:

Klage m.v.

Miljø- og fødevareministeren er efter miljøvurderingsloven klageberettiget i sager vedrørende screeningsafgørelser (retlig prøvelse), VVM-tilladelser og tilsynsafgørelser.

Efter lov om naturbeskyttelse kan statslige og kommunale myndigheder, hvis interesser berøres, klage over fredningsnævnets afgørelser om videregående dispensation samt hel eller delvis ophævelse af fredninger, jf. naturbeskyttelseslovens § 43. Afgørelser om dispensation efter naturbeskyttelseslovens § 50, stk. 1, kan påklages af offentlige myndigheder efter de almindelige klagebestemmelser i lovens § 86, som også finder anvendelse på klager over kommunalbestyrelsens afgørelser efter loven eller regler udstedt i medfør af loven.

Efter § 79 i lov om vandløb kan miljø- og fødevareministeren på eget initiativ tage en afgørelse, der er truffet af vandløbsmyndigheden, op til nærmere undersøgelse og afgørelse.

Ministerens overtagelse af kommunalbestyrelsens beføjelser m.v. – call-in

Miljø- og fødevareministeren kan beslutte at overtage kommunalbestyrelsens beføjelser efter lov om naturbeskyttelse i sager, der berører andre myndigheders lovbestemte opgaver eller har større betydning, jf. § 67.

Ministeren kan efter lov om miljøvurdering endvidere i særlige tilfælde beslutte at overtage kommunalbestyrelsens opgaver og beføjelser efter loven i sager, der berører andre myndigheders lovbestemte opgaver eller har større betydning, jf. § 17, stk. 5. Bestemmelsen kan også omfatte kommunalbestyrelsens opgaver og beføjelser i sager vedrørende kystbeskyttelsesforanstaltninger på land. Ministerens beslutning om at overtage kompetencen skal træffes, før der er truffet afgørelse. Hvis ministeren finder anledning til at ændre afgørelsen efter, at der er truffet afgørelse, vil det som altovervejende hovedregel kun kunne ske ved at påklage afgørelsen. Grundlaget for en beslutning om at overtage kompetencen (foretage call-in) i en konkret sag kan være, at en afgørelse vil have konsekvenser ud over den enkelte kommunegrænse eller er af national eller international betydning. Ministerens call-in kræver ikke en anmodning fra andre myndigheder m.v., men kan initieres på baggrund af de overordnede interesser, som miljø- og fødevareministeren skal varetage.

For så vidt angår tilladelse til kystbeskyttelsesforanstaltninger efter kystbeskyttelseslovens § 16 og 16 a meddeles denne i dag af ministeren (Kystdirektoratet). Kystbeskyttelsesloven indeholder ikke hjemmel til, at ministeren kan overtage kommunalbestyrelsens opgaver og beføjelser efter kapitel 1 a om kommunalbestyrelsens kompetence i forbindelse med kystbeskyttelsesforanstaltninger.

Indsigelsesret m.v.

Efter § 46 d i lov om miljømål m.v. for internationale naturbeskyttelsesområder (Miljømålsloven), jf. lovbekendtgørelse nr. 119 af 26. januar 2017, træffer miljø- og fødevareministeren afgørelse, såfremt der ikke kan opnås enighed blandt de berørte kommunalbestyrelser om den nærmere udformning af handleplanen for et konkret Natura 2000-område.

Miljø- og fødevareministeren kan endvidere til varetagelse af statslige interesser eller opfyldelse af internationale forpligtelser fremsætte indsigelse mod et forslag til handleplan for et konkret Natura 2000-område. Forslaget kan herefter først vedtages, når der er opnået enighed mellem parterne om de nødvendige ændringer. Såfremt der ikke ved forhandling kan opnås enighed, træffer ministeren afgørelse, jf. § 46 e.

Efter planlovens § 28, stk. 1, kan et planforslag ikke vedtages endeligt, hvis en myndighed efter reglerne i lovens §§ 29, 29 a, 29 b eller 29 c har modsat sig dette skriftligt over for kommunalbestyrelsen. Kan de involverede myndigheder ikke nå til enighed i sagen, kan spørgsmålet indbringes for erhvervsministeren.

Efter vandløbslovgivningen skal afgørelser om regulering af vandløb m.v. forhandles mellem de berørte vandløbsmyndigheder, hvis sagen vedrører vandløbsforholdene i flere kommuner. Uenighed mellem vandløbsmyndigheder afgøres af miljø- og fødevareministeren, jf. lovens § 7.

Efter lov om vurdering og styring af oversvømmelsesrisikoen fra vandløb og søer, jf. lovbekendtgørelse nr. 1085 af 22. september 2017, kan et forslag til risikostyringsplan ikke vedtages, hvis andre kommunalbestyrelser har gjort skriftlig indsigelse over for kommunalbestyrelsen. Såfremt der ikke kan opnås enighed mellem kommunalbestyrelserne, forelægges sagen for miljø- og fødevareministeren, som herefter træffer afgørelse om den nødvendige ændring.

Miljø- og fødevareministeren kan endvidere til varetagelse af statslige interesser eller opfyldelse af internationale forpligtelser fremsætte indsigelser mod et forslag til risikostyringsplan. Forslaget kan herefter først vedtages, når der er opnået enighed om den nødvendige ændring. Såfremt der ikke ved forhandling kan opnås enighed, træffer miljø- og fødevareministeren afgørelse om den nødvendige ændring. Kommunalbestyrelsen er ved udøvelse af beføjelser i medfør af lovgivningen bundet af risikostyringsplanerne og skal herunder sikre gennemførelsen af disse.

Tilsvarende regler gælder for oversvømmelser fra havet, fjorde eller andre dele af søterritoriet, jf. Bekendtgørelse nr. 894 af 21. juni 2016 om vurdering og risikostyring for oversvømmelser fra havet, fjorde eller andre dele af søterritoriet.

3.1.3.2 Ministeriets overvejelser og foreslået ordning

Lovforslaget indebærer ingen ændringer i ministerens beføjelser vedrørende Natura 2000-planlægningen. Disse bestemmelser vil således fortsat kunne bringes i anvendelse, hvis et kystbeskyttelsesprojekt forudsætter ændringer af Natura 2000-planlægningen. Lovforslaget indebærer heller ikke ændringer i miljø- og fødevareministerens og erhvervsministerens muligheder for at fremsætte indsigelse over for den kommunale planlægning i forbindelse med planlægningen for kystbeskyttelsesforanstaltninger.

I forhold til ministerens muligheder for i en konkret sag at overtage kommunalbestyrelsens opgaver og kompetencer efter miljøvurderingsloven indebærer forslaget om kommunalbestyrelsens overtagelse af kompetencen til at meddele tilladelse efter kystbeskyttelsesloven, at ministeren ikke har rådighed over det samlede sagsforløb, herunder den tilladelse, som erstatter VVM-tilladelsen efter miljøvurderingslovens § 25. Call-in bestemmelsen i miljøvurderingsloven vil derfor i praksis ikke kunne finde anvendelse på sager vedrørende kystbeskyttelsesforanstaltninger, herunder tilladelser til kystbeskyttelse, der erstatter afgørelser efter anden lovgivning. Dette vurderes at være i overensstemmelse med intentionerne om at styrke kommunernes rolle og ansvar, herunder også for at samarbejde om fælles projekter.

Det er således intentionen, at kommunerne selv skal have den fulde rådighed over og ansvaret for processen for tilvejebringelse af kommunale helhedsløsninger.

For at understøtte dette foreslås det, at miljø- og fødevareministerens beføjelser efter lovens § 9 a, stk. 2, og § 10 til på visse betingelser at pålægge en kommune at bidrage til et kystbeskyttelsesprojekt og til at henvise en sag, der har betydning for flere kommuner, til én kommune, udgår.

Det foreslås samtidig, at den tværkommunale koordinering styrkes ved, at der indføres et krav om, at kommunerne skal tage behørigt hensyn til andre kommuner, når der gives tilladelse til kystbeskyttelsesforanstaltninger, jf. forslaget § 3, stk. 5. Det foreslås samtidig, at ordningen evalueres efter 5 år.

Da det foreslås, at kompetencen til at give tilladelse til kystbeskyttelse overgår fra miljø- og fødevareministeren til kommunalbestyrelsen, foreslås det, at miljø- og fødevareministeren og andre berørte myndigheder tillægges klageadgang over kommunalbestyrelsens afgørelser. Der henvises i øvrigt til afsnit 3.3.3.

For at sikre en mere effektiv sagsproces, hvor borgerne samtidig kan orientere sig i sagsbehandlings fremdrift, foreslås det dels, at der fastsættes en frist på 4 uger for miljø- og fødevareministerens (Kystdirektoratets) udtalelse om de foreslåede kystbeskyttelsesforanstaltninger efter lovens § 2, og dels, at kommunerne bliver forpligtede til løbende på deres hjemmesider at offentliggøre, hvornår de enkelte processkridt forventes afsluttet, samt oplyse, hvis et processkridt forsinkes.

3.1.4 Opgaver og kompetencer efter anden lovgivning

3.1.4.1 Miljøvurderingsloven

3.1.4.1.1 Gældende ret

Lov om miljøvurdering af planer og programmer og af konkrete projekter, jf. lovbekendtgørelse nr. 448 af 10. maj 2017, som trådte i kraft 16. maj 2017, indeholder regler om miljøvurdering (VVM), som finder anvendelse på projekter, som kræver tilladelse i henhold til kystbeskyttelsesloven. Loven har for så vidt angår projekter på søterritoriet således erstattet de tidligere regler om miljøvurdering i bekendtgørelse nr. 579 af 29. maj 2013 om miljømæssig vurdering af visse anlæg og foranstaltninger på søterritoriet, der var udstedt i medfør af kystbeskyttelsesloven.

Bygherren skal før etablering, udvidelse eller ændring af projekter omfattet af lovens bilag 1 og 2 indgive en skriftlig ansøgning om projektet til den myndighed, der skal behandle ansøgningen. En myndighed, der er bygherre for et projekt, må ikke behandle ansøgningen om projektet og træffe afgørelse herom, medmindre der er sikret en funktionel opdeling af kompetencerne inden for myndigheden.

Kystbeskyttelsesforanstaltninger er optaget på miljøvurderingslovens bilag 2, punkt 10, litra k: "Kystanlæg til modvirkning af erosion og maritime vandbygningskonstruktioner, der kan ændre kystlinjerne, som f.eks. skråningsbeskyttelser, strandhøfder og diger, dæmninger, moler, bølgebrydere og andre konstruktioner til beskyttelse mod havet bortset fra vedligeholdelse og genopførelse af sådanne anlæg." Lovens bilag 2 omfatter endvidere punkt 10, litra l: "Uddybning og opfyldning på søterritoriet". Den kan også være relevant ved visse former for kystbeskyttelse. Også andre bilagspunkter kan afhængig af det konkrete projekt evt. være relevante.

Kystbeskyttelsesforanstaltninger kan endvidere efter omstændighederne samtidig have karakter af vandløbsregulering, jf. herom afsnit 3.2.5. Projekter vedrørende regulering af vandløb er ligeledes omfattet af bilag 2 til lov om miljøvurdering af planer og programmer og af konkrete projekter, jf. punkt 10, litra f: "Anlæg af vandveje, som ikke er omfattet af bilag 1, kanalbygning og regulering af vandløb."

Miljøvurderingslovens regler skal derfor følges ved behandlingen af sager efter kystbeskyttelsesloven.

Det indebærer, at et projekt omfattet af bilag 2 ikke må påbegyndes før 1) den kompetente myndighed skriftligt har meddelt bygherren, at projektet ikke antages at kunne få væsentlig indvirkning på miljøet, jf. § 21 (*Screeningsafgørelse*), eller 2) myndigheden skriftligt har meddelt tilladelse til at påbegynde projektet efter en miljøvurdering af projektets indvirkning på miljøet (*VVM-tilladelse*). VVM-tilladelse kræves, såfremt der *enten* efter § 21 træffes afgørelse om krav om miljøvurdering af projekter, der kan forventes at få væsentlige indvirkninger på miljøet, *eller* bygherre anmoder om en miljøvurderingsprocedure.

Kompetent myndighed

Tilladelse til at påbegynde et VVM-pligtigt projekt meddeles efter en miljøvurdering af projektets indvirkning på miljøet. Bygherren fremlægger en miljøkonsekvensrapport for et projekt omfattet af krav om miljøvurdering og tilladelse. De oplysninger, som bygherren fremlægger i miljøkonsekvensrapporten, skal være fuldstændige og af tilstrækkelig høj kvalitet.

Som udgangspunkt er kommunalbestyrelsen den kompetente myndighed, som behandler ansøgningen og meddeler en eventuel VVM-tilladelse i sager vedrørende projekter *på land*, medens staten er myndighed *på havet*. Dette gælder også i sager vedrørende kystbeskyttelsesprojekter.

Det følger af § 27 i Naturstyrelsens delegationsbekendtgørelse, jf. bekendtgørelse nr. 949 af 30. juni 2017 om henlæggelse af opgaver og beføjelser til Naturstyrelsen, at miljø- og fødevareministerens beføjelser efter miljøvurderingsloven, som omfatter projekter vedrørende kystbeskyttelsesforanstaltninger på havet, jf. miljøvurderingslovens § 17, stk. 3, udøves af Kystdirektoratet, når projektet kræver tilladelse efter kystbeskyttelsesloven. For projekter, som er beliggende både på land og på havet er kompetencen efter miljøvurderingsloven således i dag delt mellem kommunalbestyrelsen og Kystdirektoratet.

Miljø- og fødevareministeren kan imidlertid fastsætte regler om, at ministeren overtager kommunalbestyrelsens opgaver og beføjelser angående behandling af bygherrens ansøgninger for visse projekttyper. Det er i forarbejderne til bestemmelsen forudsat, at den ordning, som fremgik af §§ 10 og 11 i den tidligere VVM-bekendtgørelse (bekendtgørelse nr. 1440 af 23. november 2016 om vurdering af visse offentlige og private anlægs virkning på miljøet (VVM) i medfør af lov om planlægning) videreføres. Dette er sket ved bekendtgørelse nr. 447 af 10. maj 2017 om samordning af miljøvurderinger og digital selvbetjening m.v. for planer, programmer og konkrete projekter omfattet af lov om miljøvurdering af planer og programmer og af konkrete projekter (VVM), herefter ”miljøvurderingsbekendtgørelsen”.

Det følger af bekendtgørelsen, at Miljøstyrelsen bl.a. varetager kommunalbestyrelsens opgaver og beføjelser efter loven for 1) projekter, hvor staten er bygherre, 2) projekter, hvor Energinet.dk er bygherre, og 3) infrastrukturanlæg, der i sin udstrækning berører mere end to kommuner. Miljøstyrelsen varetager kommunalbestyrelsens opgaver og beføjelser for hele projektet, uanset om styrelsen i henhold til anden lovgivning kun skal varetage opgaverne og beføjelserne for dele af projektet.

Disse bestemmelser omfatter også kommunalbestyrelsernes opgaver og beføjelser i sager vedrørende kystbeskyttelsesforanstaltninger på land. I sådanne sager er det således Miljøstyrelsen, der i dag er VVM-myndighed for hele projektet.

Screeningsafgørelse, VVM- tilladelse, tilladelse efter anden lovgivning og kystbeskyttelsesloven

En screeningsafgørelse om, at et projekt ikke er omfattet af krav om miljøvurdering, vil kunne træffes som en integreret del af en tilladelse efter kystbeskyttelsesloven. Afgørelsen skal træffes hurtigst muligt og senest 90 dage fra den dag, hvor bygherren har fremlagt de krævede oplysninger.

Efter miljøvurderingsbekendtgørelsens § 10, nr. 6, erstatter en tilladelse efter § 16 - § 16 b i lov om kystbeskyttelse helt eller delvist en tilladelse efter miljøvurderingslovens § 25, jf. lovens § 15, stk. 3 (VVM-tilladelse). En tilladelse efter kystbeskyttelsesloven, som helt eller delvist skal erstatte en tilladelse efter § 25

(VVM-tilladelse), skal meddeles på baggrund af en miljøvurdering efter reglerne i miljøvurderingsloven eller regler fastsat i medfør af lovens § 4, stk. 4. Hvis afgørelsen efter kystbeskyttelsesloven kun regulerer dele af et VVM-pligtigt projekt, fordi projektet også omfatter andre anlæg m.v., som ikke er kystbeskyttelsesforanstaltninger i kystbeskyttelseslovens forstand, kan der evt. være behov for også at meddele en VVM-tilladelse til den øvrige del af projektet.

Plangrundlag

Miljø- og fødevarerministeren kan fastsætte regler om, at myndigheden ikke må meddele tilladelse til at påbegynde et projekt, før der er tilvejebragt det nødvendige plangrundlag for projektet efter lov om planlægning, jf. lovens § 26. Med hjemmel i denne bestemmelse er det i miljøvurderingsbekendtgørelsen fastsat, at hvis et projekt forudsætter planlægning efter planloven, må VVM-myndigheden ikke meddele tilladelse efter lovens § 25 eller en tilladelse, som erstatter tilladelsen efter lovens § 25, jf. bekendtgørelsens § 10 til at påbegynde projektet, før det nødvendige plangrundlag for projektet er gældende efter planlovens regler herom, jf. § 11.

Samordning af miljøvurderinger

Miljøvurderingsloven implementerer bl.a. VVM-direktivet, der blev ændret i 2014 (Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/52/EU af 16. april 2014 om ændring af direktiv 2011/92/EU af 13. december 2011 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, EU-Tidende 2014, nr. 124, side 1), som indeholder bestemmelser om, at myndighederne skal anvende en samordnet eller fælles procedure, hvis et projekt forudsætter miljøvurdering efter VVM-direktivet, habitatdirektivet og fuglebeskyttelsesdirektivet. Direktivet åbner desuden mulighed for, at medlemsstaterne kan udvide ordningen, så den også omfatter koordination af vurderinger efter andre regler, som implementerer EU-ret. Det betyder f.eks., at en miljøvurdering af en plan eller et program og en VVM kan samordnes.

Den *fælles procedure* medfører, at den kompetente VVM-myndighed bliver ansvarlige for at gennemføre miljøvurderingsprocessen samt ansvarlig for at gennemføre den myndighedsvurdering, der skal foretages af en ansøgning om et projekt, der er VVM-pligtigt. Hvis projektet forudsætter, at der efterfølgende meddeles andre tilladelser til projektet, skal de respektive myndigheder anvende VVM-myndighedens vurdering af projektet efter VVM-, habitat-, og fuglebeskyttelsesdirektivet som grundlag for myndighedens afgørelse.

3.1.4.1.2 Ministeriets overvejelser og foreslået ordning

Kompetencefordeling – én indgang

Myndighederne skal ved administrationen af reglerne om meddelelse af tilladelse til kystbeskyttelse følge reglerne i lov om miljøvurdering af planer og programmer og af konkrete projekter (VVM).

Efter de gældende regler er det i dag kommunalbestyrelsen, der efter miljøvurderingsloven skal behandle ansøgninger vedrørende kystbeskyttelsesforanstaltninger på land, medens det er staten, som meddeler tilladelsen efter kystbeskyttelsesloven.

Det er vurderingen, at det er hensigtsmæssigt, at kompetencen efter miljøvurderingsloven i sager vedrørende kystbeskyttelsesforanstaltninger samles hos samme myndighed, som meddeler tilladelse efter kystbeskyttelsesloven, med henblik på at sikre den mest effektive tilrettelæggelse af sagsbehandlingen og under hensyn til, at det er hensigten at opretholde reglen om, at en tilladelse efter kystbeskyttelsesloven kan erstatte en tilladelse efter miljøvurderingslovens § 25 (VVM-tilladelsen).

I de sagstyper, hvor staten i dag er kompetent myndighed efter miljøvurderingsloven, er der derfor behov for at ændre reglerne om kompetencefordeling i miljøvurderingsloven, hvis kommunerne skal have rådighed over hele sagsbehandlingsprocessen i sager efter kystbeskyttelsesloven. Dette forudsætter således, at

miljøvurderingslovens regler om kompetent myndighed ændres, idet kompetencen til at meddele screeningsafgørelse henholdsvis VVM-tilladelse til projekter på havet i dag ligger hos miljø- og fødevareministeren og er delegeret til Naturstyrelsen, ligesom kommunalbestyrelsernes kompetence i visse sager ved bekendtgørelse er henlagt til staten (Miljøstyrelsen).

Det er vurderingen, at det vil være bedst i overensstemmelse med intentionerne om at styrke kommunernes rolle og ansvar, herunder også for at samarbejde om fælles projekter, at miljø- og fødevareministeren ikke overtager kommunalbestyrelsens kompetence i sager vedrørende kystbeskyttelse, der i sin udstrækning berører mere end to kommuner.

Det er på den anden side vurderingen, at staten fortsat bør være kompetent myndighed i det omfang, miljø- og fødevareministeren bevarer tilladelseskompetence efter kystbeskyttelsesloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 8, og afsnit 3.1.1.

Lovforslaget indeholder forslag til ændring af miljøvurderingslovens § 17, hvorved kompetencen overføres fra ministeren til kommunalbestyrelsen i de sager vedrørende kystbeskyttelse på havet, hvor tilladelse efter kystbeskyttelsesloven fremover meddeles af kommunalbestyrelsen, som foreslået i lovforslagets § 1, nr. 8.

I forbindelse med forslaget om, at kommunalbestyrelsen skal være kompetent myndighed på havet, foreslås afgrænsningen af, hvor den enkelte kommune er kompetent efter miljøvurderingsloven, at svare til tilsvarende afgrænsninger af kommunernes geografiske og saglige kompetence efter kystbeskyttelsesloven. Der henvises til afsnit 3.1.1.2 og de specielle bemærkninger til § 1, nr. 8.

For at styrke kommunernes rolle og ansvar er det hensigten at ændre miljøvurderingsbekendtgørelsen med henblik på at undtage sager vedrørende kystbeskyttelsesforanstaltninger fra bekendtgørelsens § 3 om, at staten (ved Miljøstyrelsen) har overtaget kommunalbestyrelsens opgaver og beføjelser i sager vedrørende infrastrukturanlæg, der i sin udstrækning berører mere end to kommuner

Det er hensigten at opretholde de gældende regler, hvorefter staten har overtaget kommunalbestyrelsens kompetencer efter miljøvurderingsloven for så vidt angår sager på land, som omfatter projekter, hvor staten er bygherre, og projekter, hvor Energinet.dk er bygherre, under hensyn til, at staten efter lovforslagets § 1, nr. 8, også fremadrettet vil skulle meddele tilladelse hertil efter kystbeskyttelsesloven.

Samspil med planlægningen efter planloven

Det er ikke hensigten med dette lovforslag at ændre de gældende regler om samspillet mellem miljøvurderingsreglerne og planlægningen efter planloven.

For at åbne mulighed for en hurtigere behandling af kystbeskyttelsessager efter kystbeskyttelsesloven har regeringen fremsat særskilt lovforslag om, at kommunalbestyrelsen får mulighed for at fravige kravet om tilvejebringelse af en lokalplan efter planloven ved etablering af et kystbeskyttelsesprojekt eller ved et projekt om ændring af et kystbeskyttelsesanlæg. En fravigelse af lokalplanpligten efter planloven vil kunne ske, hvis tilvejebringelsen af en lokalplan vil forsinke processen med etablering af kystbeskyttelsesanlægget efter kystbeskyttelsesloven væsentligt, og hvis der foreligger særlige omstændigheder, der gør, at forsinkelsen kan få en væsentlig negativ betydning, jf. afsnit 2.

3.1.4.2 Regler om administration vedrørende internationale naturbeskyttelsesområder og beskyttede arter, herunder naturbeskyttelseslovens § 19 b og skovlovens § 17

3.1.4.2.1 Gældende ret

Områdebeskyttelse

Der gælder særlige regler for Natura 2000-områder, som skal iagttages i alle sager, der kan påvirke de udpegede Natura 2000-områder. Det gælder også anlæg og andre aktiviteter, der påtænkes iværksat uden for Natura 2000-områderne, men som kan virke ind i områderne.

Et hovedelement i beskyttelsen af Natura 2000-områder er, at myndighederne i deres administration og planlægning ikke må vedtage planer, projekter eller lignende, der kan skade de arter og naturtyper, som områderne er udpeget for at bevare.

Derfor er der krav til myndighederne om at vurdere konsekvenserne af en plan eller et projekt i de tilfælde, hvor planen eller projektet kan påvirke et Natura 2000-område væsentligt. Myndigheden skal derfor indledningsvis foretage vurdering af, om dette er tilfældet. Hvis den foreløbige vurdering viser, at en plan eller et projekt, alene eller i forbindelse med andre planer og projekter, kan påvirke et Natura 2000-område væsentligt, skal der foretages en nærmere konsekvensvurdering.

En vurdering skal foretages i forhold til det berørte områdes bevaringsmålsætninger, som er fastsat med Natura 2000-planerne.

Hvis det på baggrund af den bedste videnskabelige viden på området ikke kan udelukkes, at planen eller projektet alene eller i forbindelse med andre planer eller projekter, kan skade udpegningsgrundlaget, kan der som udgangspunkt ikke meddeles tilladelse til planen eller projektet.

Fravigelse af Natura 2000-beskyttelsen kan således kun ske i særlige tilfælde, hvor en række særlige betingelser er opfyldt, jf. habitatdirektivets artikel 6, stk. 4:

- 1) Der skal foreligge bydende nødvendige hensyn til særlige samfundsinteresser, herunder sociale og økonomiske.
- 2) Der må ikke findes alternative løsninger.
- 3) Der skal gennemføres kompenserende foranstaltninger, der opvejer skaden, og som sikrer sammenhængen i Natura 2000-netværket. De kompenserende foranstaltninger skal som udgangspunktet være på plads, inden skaden sker.

Europa-Kommissionen skal i alle sager om fravigelse efter habitatdirektivets artikel 6, stk. 4, orienteres om, hvilke kompensationsforanstaltninger, der iværksættes. Det indebærer også, at der skal orienteres om selve projektet, og det skal godtgøres, at der ikke findes nogen alternativ løsning. Endelig skal der redegøres for mulige kompensationsforanstaltninger, og det skal begrundes, at de opvejer skaden.

I sager, der vedrører Natura 2000-områder med såkaldte prioriterede arter, kan fravigelse kun ske med henvisning til menneskers sundhed, den offentlige sikkerhed eller væsentlige gavnlige virkninger på miljø eller, efter udtalelse fra Europa-Kommissionen, andre bydende nødvendige hensyn til væsentlige samfundsinteresser.

Det er i lyset af Europa-Kommissionens "Vejledning vedrørende artikel 6, stk. 4, i 'habitatdirektivet' 92/43/EØF2007/2012" Miljø- og Fødevareministeriets vurdering, at kystbeskyttelsesforanstaltninger, der konkret vurderes at opfylde betingelserne for fravigelse efter habitatdirektivets artikel 6, stk. 4, vil blive opført af hensyn til den offentlige sikkerhed. Det vurderes derfor, at der i sådanne sager ikke er behov for at forelægge sagen til udtalelse for Europa-Kommissionen, selvom prioriterede arter eller naturtyper måtte blive påvirket, men at der alene er krav om orientering af Europa-Kommissionen, jf. ovenfor.

Kravene følger af habitatdirektivets artikel 6, stk. 3-4, og er af relevans for kystbeskyttelse især gennemført i tre forskellige "habitatbekendtgørelser":

1. Habitatbekendtgørelsen efter kystbeskyttelsesloven, jf. bekendtgørelse nr. 896 af 21. juni 2016 om administration af internationale naturbeskyttelsesområder samt beskyttelse af visse arter for så vidt angår kystbeskyttelsesforanstaltninger samt etablering og udvidelse af visse anlæg på søterritoriet (kysthabitatbekendtgørelsen). Bekendtgørelsen vedrører meddelelse af tilladelse efter kystbeskyttelsesloven.
2. Habitatbekendtgørelsen efter planloven, jf. bekendtgørelse nr. 1383 af 26. november 2016 om administration af planloven i forbindelse med internationale naturbeskyttelsesområder samt beskyttelse af visse arter. Bekendtgørelsen vedrører øvrige afgørelser om tilladelser og dispensationer, som efter anden lovgivning, herunder planloven, skal meddeles til kystbeskyttelsesforanstaltninger.
3. En "samlebekendtgørelse" efter Miljø- og Fødevareministeriets øvrige lovgivning, jf. bekendtgørelse nr. 926 af 27. juni 2016 om udpegning og administration af internationale naturbeskyttelsesområder samt beskyttelse af visse arter.

Endvidere findes der på lovniveau særlige regler, herunder i naturbeskyttelseslovens § 50 vedrørende fredninger og naturbeskyttelseslovens § 65 vedrørende dispensation fra naturbeskyttelseslovens § 29 a.

Arts- og levestedsbeskyttelse

EU's naturdirektiver (Rådets direktiv nr. 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter med senere ændringer (habitatdirektivet) og Rådets direktiv nr. 79/409 af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle med senere ændringer (fuglebeskyttelsesdirektivet)) sætter også rammer for beskyttelsen af arter og deres levesteder. Efter naturdirektiverne gælder en generel beskyttelse af arter og i et vist omfang deres levesteder, også udenfor Natura 2000-områderne, jf. fuglebeskyttelsesdirektivets artikel 5 og habitatdirektivets artikel 12-13.

Yngle- eller rasteområder for arter på habitatdirektivets bilag IV må ikke beskadiges eller ødelægges. Bestemmelserne gælder, uanset om de pågældende arter forekommer inden for et internationalt naturbeskyttelsesområde eller ej.

I sager, hvor der skal meddeles en tilladelse efter f.eks. naturbeskyttelsesloven, planloven eller kystbeskyttelsesloven, varetages dette hensyn i forbindelse med administrationen af de pågældende sektorlove, jf. bl.a. ovennævnte habitatbekendtgørelser (bekendtgørelse nr. 926 af 27. juni 2016 (samlebekendtgørelsen), bekendtgørelse nr. 1383 af 26. november 2016 (habitatbekendtgørelsen efter planloven) og bekendtgørelse nr. 896 af 21. juni 2016 (kysthabitatbekendtgørelsen). Beskyttelsen kan fraviges i sager, der opfylder de betingelser, der gennemfører habitatdirektivets artikel 16, og som fremgår direkte af de nævnte bekendtgørelser, bl.a. § 8 i bekendtgørelse nr. 896 af 21. juni 2016 og § 11 i bekendtgørelse nr. 926 af 27. juni 2016.

Udover ovennævnte områdebeskyttelse indeholder naturbeskyttelseslovens § 29 a, stk. 1, og jagt- og vildtforvaltningslovens § 7 endvidere bestemmelser om, at nærmere angivne arter ikke forsætligt må forstyrres med skadelig virkning for arten eller bestanden. Artsfredningsbestemmelser i fuglebeskyttelsesdirektivet og habitatdirektivet er derudover gennemført i bekendtgørelse nr. 867 af 27. juni 2016 om fredning af visse dyre- og plantearter og pleje af tilskadekommet vildt. Bekendtgørelsen er udstedt i medfør af både naturbeskyttelsesloven og jagt- og vildtforvaltningsloven. Bekendtgørelsens § 4, stk. 1, indeholder et forbud mod forsætligt at dræbe eller indfange fugle, mens bekendtgørelsens § 10, stk. 1, indeholder forbud mod alle former for forsætlig indfangning eller drab af bilag IV-arter og forsætlig ødelæggelse eller indsamling af æg i naturen. Endelig indeholder bekendtgørelsens § 10, stk. 2, et forbud mod forsætlig plukning, indsamling, afskæring, opgravning eller oprivning med rod eller anden ødelæggelse af vildtvoksende planter omfattet af habitatdirektivets bilag IV. Bekendtgørelsen rummer også fredninger af arter, som ikke er omfattet af de to direktiver. Dispensation fra naturbeskyttelseslovens § 29 a og artsfredningsbekendtgørelsens bestemmelser meddeles af miljø- og fødevareministeren (Miljøstyrelsen) efter reglerne i naturbeskyttelseslovens § 65, stk. 3, og artsfredningsbekendtgørelsens §§ 9 og 12, samt jagt- og vildtforvaltningslovens §46. Disse bestemmelser sikrer, at eventuelle dispensationer alene kan meddeles i

overensstemmelse med betingelserne i fuglebeskyttelsesdirektivets art. 9 og habitatdirektivets art. 16 for at fravige de nævnte forbud.

Sager om fravigelse af generelle EU-krav

Det almindelige udgangspunkt i de forskellige regelsæt er, at beslutning om anvendelse af habitatdirektivets muligheder for *at fravige* habitatbeskyttelsen i henhold til reglerne om administration af internationale naturbeskyttelsesområder og beskyttelse af visse arter træffes af den myndighed, som er tillagt kompetence til at træffe afgørelse efter de almindelige regler i den lovgivning, der regulerer det pågældende område.

Samtidig er der fastsat regler om, at myndigheden skal indhente udtalelse fra en eller flere statslige myndigheder, inden beslutning om fravigelse træffes, ligesom der er fastsat regler om, at kontakten til Europa-Kommissionen varetages af en statslig myndighed.

Afgørelse om fravigelse efter Kystbeskyttelseslovens habitatregler i forbindelse med meddelelse af tilladelse efter kystbeskyttelseslovens § 16 træffes af Kystdirektoratet efter høring af de berørte myndigheder og Kystdirektoratet varetager kontakten til Europa-Kommissionen. I Miljø- og Fødevareministeriets "samlebekendtgørelse" (bekendtgørelse nr. 926 af 27. juni 2016) er det fastsat, at myndigheden skal indhente udtalelse fra Styrelsen for Vand- og Naturforvaltning (nu Miljøstyrelsen), og at styrelsen forestår kontakten til Europa-Kommissionen.

Efter planlovgivningen gælder, at der ikke må planlægges nye eller væsentlige udvidelser af andre trafik anlæg og tekniske anlæg og lign., f.eks. lufthavne, flyvepladser, jernbaner, havne, opfyldninger på søterritoriet, luftledningsanlæg, vindmølleklynger og parker, lossepladser og anlæg for deponering i de internationale naturbeskyttelsesområder. Erhvervs- og vækstministeren kan dog i særlige tilfælde meddele planlægningstilladelse.

Endvidere er der på planlovsområdet krav om, at myndigheden, før der træffes afgørelse som indebærer at beskyttelsen fraviges skal indhente en udtalelse fra erhvervsministeren og Styrelsen for Vand og Naturforvaltning (nu Miljøstyrelsen), og at erhvervsministeren forestår kontakten til Europa-Kommissionen.

Særligt vedr. kystbeskyttelseslovgivningens regler om habitatvurdering m.v.

Efter § 1, stk. 2, i lov om kystbeskyttelse fastsætter miljø- og fødevareministeren regler eller træffer bestemmelser med henblik på at gennemføre eller anvende internationale konventioner og EU-regler om forhold, der er omfattet af denne lov, herunder forordninger, direktiver og beslutninger om naturbeskyttelse på kyster og søterritoriet. Miljø- og fødevareministeren fastsætter desuden regler om meddelelse af påbud og forbud og om oplysningspligter, hvis sådanne regler er nødvendige for at gennemføre eller anvende internationale konventioner og EU-regler om forhold, der er omfattet af denne lov.

Med hjemmel i denne bemyndigelse er udstedt Bekendtgørelse nr. 896 af 21. juni 2016 om administration af internationale naturbeskyttelsesområder samt beskyttelse af visse arter for så vidt angår kystbeskyttelsesforanstaltninger samt etablering og udvidelse af visse anlæg på søterritoriet (kysthabitatbekendtgørelsen).

Bekendtgørelsen indeholder regler, som gennemfører habitatdirektivet for så vidt angår udøvelsen af de beføjelser, som i lov om kystbeskyttelse er tillagt miljø- og fødevareministeren og delegeret til Naturstyrelsen/Kystdirektoratet, jf. delegationsbekendtgørelsen for Naturstyrelsen.

Bekendtgørelsen omfatter sager omfattet af kystbeskyttelseslovens § 16, stk. 1, § 16 a, stk. 1 og § 16 b. Bekendtgørelsen indeholder regler om habitatvurdering (screening), fuld konsekvensvurdering, regler om høring af berørte myndigheder inden screeningsafgørelse, regler om høring af offentlige myndigheder og

interesseorganisationer og evt. offentligheden over sagen, inden Kystdirektoratet træffer afgørelse om tilladelse efter kystbeskyttelsesloven, herunder tilladelse til kystbeskyttelsesforanstaltninger. Bekendtgørelsen indeholder også regler om fastsættelse af vilkår i afgørelser efter kystbeskyttelsesloven, regler om afgørelse om fravigelse af bekendtgørelsens krav om, at projektet ikke må skade naturbeskyttelsesområde eller beskyttede arter m.v., regler om høring vedr. afgørelse om fravigelse og om underretning af Kommissionen. Endelig indeholder bekendtgørelsen regler om genoptagelse af sager m.v. til kystbeskyttelsesforanstaltninger og regler om klage over afgørelser efter bekendtgørelsen (retlige spørgsmål), herunder regler om klageberettigelse, indsendelse af klage m.v.

Bekendtgørelsen vedrører alene Kystdirektoratets afgørelser efter kystbeskyttelsesloven. Det er Kystdirektoratet, der efter høring af andre berørte myndigheder vurderer, om der skal foretages en konsekvensvurdering. Det er også Kystdirektoratet, der bl.a. på baggrund af en konsekvensvurdering afgør, om der kan meddeles tilladelse efter kystbeskyttelsesloven, herunder om undtagelsesbestemmelserne skal finde anvendelse. Afgørelse om fravigelse træffes af Kystdirektoratet efter høring af de berørte myndigheder og forudsætter, at der træffes nødvendige kompensationsforanstaltninger for at sikre, at sammenhængen i det internationale naturbeskyttelsesområde bevares. Kystdirektoratet varetager kontakten til Europa-Kommissionen.

Anmeldeordningerne i naturbeskyttelseslovens § 19 b og skovlovens § 17

Til gennemførelse af habitatdirektivet er endvidere fastsat bestemmelser i naturbeskyttelseslovens § 19 b og skovlovens § 17 om, at der i internationale naturbeskyttelsesområder inden iværksættelse af de aktiviteter, der er nævnt i bilag 2 til naturbeskyttelsesloven eller bilag 1 til skovloven, skal gives skriftlig meddelelse herom til kommunalbestyrelsen henholdsvis miljø- og fødevareministeren med henblik på en vurdering af virkningen på området under hensyntagen til områdets bevaringsmålsætninger. En aktivitet, der er omfattet af forbuddene i § 3, § 8, § 15 eller § 18 eller i § 28 i lov om skove, er ikke omfattet af anmeldelseskravet. Det samme gælder aktiviteter, som i øvrigt kræver tilladelse efter naturbeskyttelses-, miljø- eller planlovgivningen, eller hvis konsekvenser efter denne lovgivning er vurderet eller skal vurderes forud for iværksættelsen.

3.1.4.2.2 Ministeriets overvejelser og foreslået ordning

Det er vurderingen, at udgangspunktet i de gældende regler om, at det er den myndighed, som i øvrigt træffer afgørelse om meddelelse af tilladelse m.v. efter kystbeskyttelsesloven, der skal iagttage reglerne i habitatbekendtgørelsen, og som i forbindelse med meddelelse af tilladelse træffer afgørelse om eventuel fravigelse af beskyttelsen, bør fastholdes.

Samtidig er det forudsætningen, at kravet om, at staten skal afgive udtalelse og varetage kontakten til Europa-Kommissionen omkring eventuelle undtagelser fra EU-retlige krav, opretholdes.

I forbindelse med lovforslaget vil der være behov for at ændre de eksisterende habitatbekendtgørelser. Der er således behov for at fastsætte regler, der gælder generelt for myndighedernes administration af kystbeskyttelsesloven, dvs. ikke kun for Kystdirektoratet, men også for kommunalbestyrelsen, i de sager, som efter lovforslaget foreslås at overgå til kommunerne.

Endvidere er der behov for at fastsætte regler om, at den myndighed, der træffer afgørelser om tilladelse til kystbeskyttelse (kommunalbestyrelsen eller Kystdirektoratet), skal indhente en udtalelse fra miljø- og fødevareministeren eller en styrelse, som ministeren bemyndiger hertil, inden beslutning om fravigelse træffes, og regler om, at kontakten til Europa-Kommissionen varetages af en statslig myndighed.

Det er derfor hensigten med hjemmel i kystbeskyttelseslovens § 1, stk. 2, at ændre de gældende regler om administration af kystbeskyttelsesloven i forbindelse med internationale naturbeskyttelsesområder samt

beskyttelse af visse arter, således at det er den myndighed, som meddeler tilladelse til kystbeskyttelse efter kystbeskyttelsesloven, som skal overholde bekendtgørelsens regler ved afgørelser om, hvorvidt der kan meddeles tilladelse. Ligeledes er det hensigten at ændre reglerne således, at det vil det være tilladelsesmyndigheden, dvs. som hovedregel kommunalbestyrelsen, som tillægges kompetence til at træffe en beslutning om fravigelse af beskyttelsen.

Samtidig er det hensigten ved bekendtgørelse at fastsætte bestemmelser om, at tilladelsesmyndigheden, dvs. kommunalbestyrelsen eller miljø- og fødevareministeren, før der træffes afgørelse, der kan indebære, at beskyttelsen fraviges, skal indhente en udtalelse fra miljø- og fødevareministeren (eller en under ministeriet oprettet statslig myndighed), som også varetager kontakten til Europa-Kommissionen, således som det i dag er fastsat i habitatbekendtgørelse nr. 926 af 27. juni 2016 om udpegning og administration af internationale naturbeskyttelsesområder samt beskyttelse af visse arter.

Lovforslaget indebærer, at en række øvrige afgørelser efter anden lovgivning, som skal meddeles til kystbeskyttelsesforanstaltninger, inkluderes i tilladelsen efter kystbeskyttelsesloven og derved bliver omfattet af de ændrede regler om administration af kystbeskyttelsesloven i forbindelse med internationale naturbeskyttelsesområder samt beskyttelse af visse arter (i dag kysthabitatbekendtgørelsen).

Tilladelsesmyndigheden, der efter lovforslaget som hovedregel vil være kommunalbestyrelsen, vil i forbindelse med miljøvurderingerne, dvs. habitatvurdering og habitatkonsekvensvurdering samt VVM-screening og VVM-tilladelse, skulle inddrage de virkninger af projektet, som følger af eventuelle fravigelser af den generelle beskyttelse eller konkrete fredningsbestemmelser m.v., hvor en tilladelse efter kystbeskyttelsesloven inkluderer og dermed erstatter dispensationer m.v. efter anden lovgivning.

Under hensyn til, at afgørelser efter naturbeskyttelseslovens §§ 3, 8, 15 eller § 18 eller skovlovens § 28 for så vidt angår kystbeskyttelsesforanstaltninger inkluderes i afgørelser om tilladelse efter kystbeskyttelsesloven, er der behov for konsekvensændringer af bestemmelserne i naturbeskyttelseslovens § 19 b, stk. 3, 2. pkt., og skovlovens § 17, stk. 2, 2. pkt., om undtagelser fra pligten til at anmelde visse aktiviteter i internationale naturbeskyttelsesområder med henblik på en vurdering af virkningen på området under hensyntagen til områdets bevaringsmålsætninger.

Lovforslaget indeholder derfor forslag til præcisering af naturbeskyttelseslovens § 19 b, stk. 3, 2. pkt., og skovlovens § 17, stk. 2, 2. pkt., således at undtagelsen også kommer til at omfatte aktiviteter, der kræver tilladelse efter det foreslåede § 3, stk. 1, i kystbeskyttelsesloven under hensyn til, at det kan være tvivlsomt, om sådanne tilladelser er omfattet af formuleringen "tilladelse efter naturbeskyttelses-, miljø- eller planlovgivningen". Det forudsættes, at de hensyn, der ligger bag naturbeskyttelseslovens § 19 b, stk. 3, 2. pkt., og skovlovens § 17, stk. 2., 2. pkt., fortsat varetages ved meddelelse af tilladelse efter kystbeskyttelsesloven.

For så vidt angår beskyttelsen af yngle- og rasteområder efter naturbeskyttelseslovens § 29 a, følger det af de gældende regler, at en tilladelse efter kystbeskyttelsesloven erstatter en dispensation efter § 65, stk. 3.

Hvis der skulle vise sig behov for at fravige øvrige bestemmelser om artsbeskyttelse i forbindelse med gennemførelsen af et kystbeskyttelsesprojekt, f.eks. med henblik på flytning af en bestand, som afhjælpende eller kompenserende foranstaltning, vil eventuelle dispensationer som hidtil skulle meddeles af Miljøstyrelsen efter naturbeskyttelseslovens § 65, stk. 3, jagt- og vildtforvaltningslovens § 46 og artsfredningsbekendtgørelsens §§ 9 og 12.

3.2 Inklusion af afgørelser efter anden lovgivning

Udover forslaget om at samle beslutningskompetencen til udførelse af kystbeskyttelsesforanstaltninger hos kommunerne, jf. afsnit 3.1., indeholder lovforslaget forslag om at forenkle sagsprocessen ved, at en række nødvendige dispensationer og tilladelser ikke længere skal meddeles som selvstændige afgørelser, men erstattes af tilladelsen til kystbeskyttelsesforanstaltninger efter kystbeskyttelsesloven.

På den baggrund foreslås dels ændringer af de berørte bestemmelser i den øvrige sektorlovgivning, jf. afsnit 3.2.1-3.2.5, dels ændringer af kystbeskyttelsesloven, jf. afsnit 3.3.

Miljømålslovens og skovlovens regler om Natura 2000-planlægning og Natura 2000-skovplanlægning videreføres uændret, og myndighederne er ved udøvelsen af deres beføjelser i henhold til lovgivningen i øvrigt bundet af planerne. Lovforslaget ændrer ikke på dette. Vandplanlovgivningen, herunder bekendtgørelse nr. 795 af 24. juni 2016 om miljømål for overfladevandområder og grundvandsforekomster og bekendtgørelse nr. 794 af 24. juni 2016 om indsatsprogrammer for vandområdedistrikter, opretholdes ligeledes uændret, og skal overholdes af myndighederne ved administration af lovgivningen. Tilsvarende gælder for reglerne i lov om vurdering og styring af oversvømmelsesrisikoen fra vandløb og søer, jf. lovbekendtgørelse nr. 1085 af 22. september 2017, og bekendtgørelse om vurdering og risikostyring for oversvømmelser fra havet, fjorde eller andre dele af søterritoriet.

3.2.1 Inklusion af bygge- og beskyttelseslinjer

3.2.1.1 Gældende ret

Naturbeskyttelsesloven indeholder en række generelle forbudsbestemmelser, der har til formål at beskytte bestemte landskabslementer, men også for eksempel levesteder for planter og dyr.

Ved kysterne gælder bestemmelser om strandbeskyttelseslinjen og klitfredning, som administreres af Naturstyrelsen. Desuden gælder bygge- og beskyttelseslinjer ved søer og vandløb, skove, fortidsminder og kirker, som administreres af kommunerne.

Efter naturbeskyttelseslovens § 8 om klitfredning og § 15 om strandbeskyttelseslinjen må der ikke foretages ændring af tilstanden af klitfredede arealer, af strandbredder eller af andre arealer, der ligger mellem strandbredden og strandbeskyttelseslinjen. Der må f.eks. ikke placeres bebyggelse, ske beplantning eller terrænændringer.

Miljø- og fødevarerministeren kan fastsætte regler om, at § 8 og § 15 om henholdsvis klitfredning og strandbeskyttelseslinjen ikke skal gælde for diger, høfder, bølgebrydere og andre anlæg, som kræver tilladelse i henhold til lov om kystbeskyttelse, jf. § 8, stk. 4, og § 15, stk. 3.

Der er fastsat sådanne regler i bekendtgørelse nr. 1316 af 21. december 2011 om klitfredning og bekendtgørelse nr. 927 af 27. juni 2016 om bygge- og beskyttelseslinjer. Formålet med reglerne er at undgå dobbeltadministration. Det er forudsat i bl.a. lovbemærkningerne til naturbeskyttelsesloven fra 1992, at uanset, at kystsikringsarbejderne undtages fra forbuddene, skal de hensyn, som bestemmelserne skal varetage, fortsat tilgodeses, når det afgøres, om der kan gives tilladelse efter lov om kystbeskyttelse. Undtagelserne i bekendtgørelserne vedrører alene arbejder, der udføres som led i en kystbeskyttelse af flere ejendomme langs kysten, og hvortil der på forhånd er meddelt tilladelse i henhold til lov om kystbeskyttelse.

Dispensation fra § 8 og § 15 til kystbeskyttelsesforanstaltninger til enkeltejendomme meddeles af Naturstyrelsen ved Kystdirektoratet ved afgørelse efter naturbeskyttelseslovens § 65 b, stk. 1, hvorefter Miljø- og fødevarerministeren i særlige tilfælde kan gøre undtagelse.

Bygge- og beskyttelseslinjer, jf. §§ 16 -19 i naturbeskyttelsesloven

§ 16 Sø- og åbeskyttelseslinjen.

Der må ikke placeres bebyggelse, campingvogne og lignende eller foretages beplantning eller ændringer i terrænet inden for en afstand af 150 m fra søer med en vandflade på mindst 3 ha og de vandløb, der er registreret med en beskyttelseslinje i henhold til den tidligere lovgivning (offentlige vandløb med en regulativmæssig bundbredde på 2 m).

§ 17 Skovbyggelinjen.

§ 17 om skovbyggelinjen vedrører kun forbud mod placering af bebyggelse og lignende, defineret som bebyggelsesbegrebet i byggeloven, i en 300 m zone omkring offentlige skove og private skove (flere sammenhængende skove) på over 20 ha. Da bestemmelsen kun vedrører bebyggelse, vil den kun være relevant i det omfang, en kystbeskyttelse kan anses som bebyggelse.

§ 18 Fortidsmindebeskyttelseslinjen.

§ 18 om fortidsmindebeskyttelseslinjen fastsætter en 100 m beskyttelseslinje omkring fortidsminder og indeholder et forbud mod tilstandsændringer. Formålet er at sikre fortidsmindernes værdi som landskabelementer og samtidig sikre de arkæologiske lag i området omkring fortidsminderne, idet der ofte er særlig mange kulturhistoriske levn i områderne omkring de fredede fortidsminder.

§ 19 Kirkebyggelinjen.

Der gælder en byggelinje omkring kirker i det åbne land, jf. naturbeskyttelseslovens § 19, hvorefter der ikke uden forudgående dispensation må opføres bebyggelse over 8,5 m inden for en afstand af 300 meter fra en kirke, medmindre kirken er omgivet af bymæssig bebyggelse i hele beskyttelseszonen.

Kommunalbestyrelsen kan gøre undtagelse fra reglerne om sø- og åbeskyttelseslinjen, skovbyggelinjen og kirkebyggelinjen. Den pågældende skovejjer skal underrettes, før der træffes afgørelse om undtagelse fra skovbyggelinjen. Kommunalbestyrelsen kan i særlige tilfælde gøre undtagelse fra reglerne om fortidsmindebeskyttelseslinjen. Miljø- og fødevarerministeren kan bestemme, at kommunalbestyrelsen skal indhente en udtalelse fra ministeren, før der træffes afgørelse vedrørende § 18, stk. 1, om fortidsmindebeskyttelseslinjen. Denne bemyndigelse er ikke udnyttet.

I praksis hører kommunalbestyrelsen dog ofte Kulturministeriet (Slots- og Kulturstyrelsen) med henblik på en vurdering af fortidsmindets kulturhistoriske værdi m.v., inden der træffes afgørelse i sager vedrørende dispensation fra fortidsmindebeskyttelseslinjen.

Efter § 24 i museumsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 358 af 8. april 2014, skal kommunalbestyrelsen underrette vedkommende kulturhistoriske museum senest samtidig med, at der meddeles dispensation fra bl.a. fortidsmindebeskyttelseslinjen efter naturbeskyttelsesloven.

3.2.1.2 Ministeriets overvejelser og foreslået ordning

I tilknytning til forslaget om at ændre kompetencefordelingen i kystbeskyttelsesloven skal der tages stilling til, om de gældende regler om undtagelser fra forbuddene i § 8 og § 15 vedrørende arbejder, der udføres som led i en kystbeskyttelse af flere ejendomme langs kysten, og hvortil der på forhånd er meddelt tilladelse i henhold til lov om kystbeskyttelse, skal videreføres og tilpasses ved en flytning af kompetencen efter kystbeskyttelsesloven til kommunalbestyrelsen.

Hvis kommunalbestyrelsen tillægges kompetencen til at meddele tilladelse efter kystbeskyttelsesloven til kystbeskyttelsesforanstaltninger, vil det i sig selv indebære, at både staten v. Kystdirektoratet og kommunalbestyrelsen skal træffe afgørelse i sager vedrørende kystbeskyttelse af enkeltejendomme, idet dispensation fra § 8 og § 15 til kystbeskyttelsesforanstaltninger til enkeltejendomme meddeles af Naturstyrelsen ved Kystdirektoratet. På den baggrund er det vurderingen, at hensynet til at undgå

dobbeltadministration taler for at udvide undtagelsen fra klitfrednings- og strandbeskyttelsesreglerne til at gælde alle kystbeskyttelsesforanstaltninger, dvs. til også at finde anvendelse på kystbeskyttelse af enkeltejendomme.

Kompetencen til at dispensere fra naturbeskyttelseslovens §§ 16-19 ligger allerede i dag hos kommunalbestyrelsen, herunder også til arbejder vedrørende kystbeskyttelsesforanstaltninger. Når kommunalbestyrelsen overtager kompetencen til at meddele tilladelse efter kystbeskyttelsesloven til sådanne foranstaltninger, vil kommunalbestyrelsen have fuld rådighed over processen og kunne vælge at træffe de relevante afgørelser samtidigt. I sager, hvor staten bevarer tilladelseskompetencen efter kystbeskyttelsesloven, vil kompetencen fortsat være fordelt på to myndigheder.

Sagsbehandlingen vil imidlertid yderligere kunne forenkles ved helt at undtage kystbeskyttelsesforanstaltninger, som der er meddelt tilladelse til efter kystbeskyttelsesloven, fra kravet om dispensation fra forbuddene. Herved opnås, at en ansøger, som søger om tilladelse efter kystbeskyttelsesloven, ikke også skal søge om dispensation fra naturbeskyttelseslovens bygge- og beskyttelseslinjer.

I forhold til bestemmelsen i § 16 om sø- og åbeskyttelseslinjen, § 17 om skovbyggelinjen og § 18 om fortidsmindebeskyttelseslinjen vil det derfor være en mulighed at optimere processen ved at indsætte en hjemmel til, at ministeren kan fastsætte regler om undtagelse af kystbeskyttelsesforanstaltninger, som der er meddelt tilladelse til efter kystbeskyttelsesloven. Det vil betyde, at kommunalbestyrelsen ikke skal træffe afgørelse i sådanne sager, og at kommunalbestyrelsen varetager de samme hensyn ved afgørelsen efter kystbeskyttelsesloven, som kommunalbestyrelsen i dag varetager efter de gældende regler, og som Kystdirektoratet allerede gør i sager om dispensation fra strandbeskyttelseslinjen, jf. ovenfor.

Særligt i forhold til skovbyggelinjen skal der i den forbindelse tages stilling til, om kommunalbestyrelsen, inden den meddeler en tilladelse til kystbeskyttelse, som indebærer en undtagelse fra skovbyggelinjen, skal underrette den pågældende skovejer, således som det i dag følger af lovens § 65, stk. 1.

I forhold til § 18 om fortidsmindebeskyttelseslinjen er det vurderingen, at bemyndigelsen til at fastsætte regler om høring af miljø- og fødevareministeren bør ophæves.

Det er vurderingen, at den gældende praksis, hvorefter kommunalbestyrelsen efter behov kan indhente råd og vejledning om fortidsmindets kulturhistoriske værdi hos Kulturministeriet (Slots- og Kulturstyrelsen), der også er ressortmyndighed for reglerne i museumsloven om beskyttelse af fortidsminder, er velfungerende, og det er forventningen, at kommunerne fortsat vil benytte sig af denne mulighed også i sager om meddelelse af tilladelse efter kystbeskyttelsesloven, hvor en tilladelse efter kystbeskyttelsesloven erstatter en selvstændig afgørelse om dispensation.

Tilsvarende vil kommunalbestyrelsen kunne indhente vejledning om varetagelsen af landskabshensyn hos Miljø- og Fødevareministeriet i forbindelse med afgørelser om tilladelse til udførelse af kystbeskyttelsesforanstaltninger, der i nogle tilfælde kan være store anlæg.

I forhold til § 19 om kirkebyggelinjen er det vurderingen, at kystbeskyttelsesforanstaltninger normalt ikke vil omfatte bygninger, der er højere end 8,5 meter. I forhold til kystsikring er kirkebyggelinjen derfor næppe relevant. Skulle der imidlertid mod forventningen være behov for en dispensation fra kirkebyggelinjen, er det vurderingen, at det vil være mest hensigtsmæssigt at undtage bebyggelse som led i kystbeskyttelse med tilladelse efter kystbeskyttelsesloven. Det foreslås derfor, at ministeren bemyndiges til at fastsætte regler herom svarende til bemyndigelserne til at fravige øvrige bygge- og beskyttelseslinjer i naturbeskyttelsesloven.

I tilknytning til forslaget om at ændre kompetencen til meddelelse af tilladelser efter kystbeskyttelsesloven er det hensigten at ændre bekendtgørelse nr. 1316 af 21. december 2011 om klitfredning og bekendtgørelse nr. 927 af 27. juni 2016 om bygge- og beskyttelseslinjer således, at anvendelsesområdet for undtagelsen fra naturbeskyttelseslovens § 8 og § 15 fremadrettet også vil gælde for arbejder, der udføres om led i beskyttelsen af en enkelt ejendom. Lovforslaget indeholder forslag til en præcisering af hjemmelsbestemmelserne i § 8 og § 15.

Endvidere er det hensigten at ændre formuleringen af de gældende regler om undtagelse fra bestemmelserne i § 8 og § 15 således, at en lovliggørende tilladelse efter kystbeskyttelsesloven også kan erstatte en lovliggørende dispensation fra strandbeskyttelseslinjen, jf. også afsnit 3.1.2. om tilsyn.

Bortset fra i sager, hvor kompetencen til meddelelse af tilladelse efter kystbeskyttelsesloven forbliver hos staten, jf. lovforslagets § 1, nr. 8, vil det således indebære, at kompetencen til at meddele lovliggørende dispensation overgår til kommunen.

Endvidere foreslås, at miljø- og fødevareministeren bemyndiges til at fastsætte tilsvarende regler om undtagelse fra naturbeskyttelseslovens §§ 16-19 ved meddelelse af tilladelse efter kystbeskyttelsesloven.

Det bemærkes i den forbindelse, at kommunalbestyrelsen ved meddelelse af tilladelse efter kystbeskyttelsesloven forudsættes at inddrage de hensyn, som de erstattede regler varetager, som forudsat i forarbejderne til de gældende regler. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 3.

3.2.2 Inklusion af beskyttede naturtyper, jf. naturbeskyttelseslovens § 3

3.2.2.1 Gældende ret

Formålet med naturbeskyttelseslovens § 3 er at beskytte de omfattede naturtyper, bl.a. fordi de er af afgørende betydning for den biologiske mangfoldighed og for den landskabelige variation. Reglerne bidrager også til opfyldelse af internationale og EU-retlige forpligtelser.

Der må ikke foretages ændring i tilstanden af en række naturtyper. Det gælder søer, strandenge, moser, heder, enge og overdrev over en vis størrelse samt vandløb, der af ministeren er udpegede som beskyttede. Kommunalbestyrelsen kan i særlige tilfælde gøre undtagelse fra bestemmelsen, f.eks. hvis særlige samfundsmæssige behov taler herfor, jf. § 65, stk. 2.

Med henblik på at undgå dobbeltadministration er miljø- og fødevareministeren bemyndiget til at fastsætte regler om, at bestemmelserne i § 3, stk. 1-3, ikke skal gælde for diger, høfder, bølgebrydere og andre anlæg, som kræver tilladelse i henhold til lov om kystbeskyttelse. Bemyndigelsen er udnyttet i bekendtgørelse nr. 865 af 27. juni 2016 om beskyttede naturtyper (naturtypebekendtgørelsen). Bestemmelserne i § 3, stk. 1-3, gælder ikke for diger, høfder, bølgebrydere og andre foranstaltninger, der udføres som led i en kystbeskyttelse af flere ejendomme langs kysten, og hvortil de på forhånd er meddelt tilladelse i henhold til lov om kystbeskyttelse, jf. bekendtgørelsens § 4. Etablering af kystbeskyttelsesforanstaltninger må ikke forhindre eller vanskeliggøre offentlighedens adgang til naturen, jf. naturbeskyttelseslovens § 22, stk. 3.

I sager efter kystbeskyttelseslovens § 16, der omfatter flere ejendomme, indgår hensynet til naturbeskyttelsesinteresserne, jf. naturbeskyttelseslovens § 3, således i sagsbehandlingen efter kystbeskyttelsesloven, hvorfor der i sådanne sager ikke skal træffes særskilte afgørelser om dispensation fra naturbeskyttelseslovens § 3, jf. naturtypebekendtgørelsens § 4, stk. 1, nr. 1.

I sager om kystbeskyttelse af enkelt ejendomme samt i sager om lovliggørelse af kystbeskyttelse, træffer kommunalbestyrelsen afgørelse efter naturbeskyttelsesloven om dispensation fra § 3.

Retlig lovliggørelse af et anlæg til beskyttelse af flere ejendomme, som er etableret uden den nødvendige tilladelse efter kystbeskyttelsesloven, kræver tilladelse efter kystbeskyttelsesloven og en dispensation fra § 3.

Reglerne skal i relation til internationale naturbeskyttelsesområder og bilag IV-arter administreres i overensstemmelse med de relevante habitatbekendtgørelser, jf. § 7, stk. 3 og 5, i bekendtgørelse nr. 926 af 27. juni 2016 om udpegning og administration af internationale naturbeskyttelsesområder samt beskyttelse af visse arter.

3.2.2.2 Ministeriets overvejelser og foreslået ordning

I forbindelse med de foreslåede ændringer af reglerne om meddelelse af tilladelse til kystbeskyttelse efter kystbeskyttelsesloven, som bl.a. indebærer, at kompetencen til at meddele tilladelse overgår til kommunalbestyrelserne, skal der tages stilling til, om de gældende undtagelser fra forbuddene i § 3 vedrørende arbejder, der udføres som led i en kystbeskyttelse af flere ejendomme langs kysten, og hvortil der på forhånd er meddelt tilladelse i henhold til lov om kystbeskyttelse, skal opretholdes. Hensynet til at undgå dobbeltadministration taler for at opretholde de gældende regler.

Med henblik på at forenkle sagsbehandlingen kunne det overvejes at udvide anvendelsesområdet for den gældende ordning til at omfatte alle kystbeskyttelsesforanstaltninger, der er omfattet af tilladelse efter kystbeskyttelsesloven dvs. også kystbeskyttelse af enkeltejendomme. Herved opnås, at en ansøger, som søger om tilladelse efter kystbeskyttelsesloven til kystbeskyttelse af en enkelt ejendom, ikke også skal søge om dispensation fra naturbeskyttelseslovens § 3.

I tilknytning til forslaget om at ændre kompetencen til meddelelse af tilladelser efter kystbeskyttelsesloven er det således hensigten at ændre bekendtgørelse nr. 865 af 27. juni 2016 om beskyttede naturtyper således, at anvendelsesområdet for undtagelsen fra naturbeskyttelseslovens § 3 fremadrettet også vil gælde for arbejder, der udføres om led i beskyttelsen af en enkelt ejendom.

Endvidere er det hensigten at ændre formuleringen af de gældende regler om undtagelse fra bestemmelserne i § 3, stk. 1-3, således, at en lovliggørende tilladelse efter kystbeskyttelsesloven erstatter en lovliggørende dispensation fra § 3, jf. også afsnit 3.1.2 om tilsyn.

I sager, hvor staten bevarer kompetencen til meddelelse af tilladelse efter kystbeskyttelsesloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 8, vil dette således indebære, at kompetencen til at meddele lovliggørende dispensation overgår fra kommunalbestyrelsen til staten. Tilladelsesmyndigheden vil i den forbindelse kunne anmode kommunalbestyrelsen om oplysning om, hvorvidt en bestemt foranstaltning, areal, sø eller vandløb er omfattet af beskyttelsesordningen.

Det bemærkes i den forbindelse, at tilladelsesmyndigheden ved meddelelse af tilladelse efter kystbeskyttelsesloven forudsættes at tilgodese de hensyn, som de inkluderede regler varetager, som forudsat i forarbejderne til de gældende regler. Endvidere forudsættes administrationen af kystbeskyttelsesloven at iagttage krav til administrationen i relation til internationale naturbeskyttelsesområder og bilag IV-arter. Heraf følger bl.a., at vurderingerne i forhold til Natura 2000-områder og bilag IV-arter skal fremgå af afgørelsen.

3.2.3 Inklusion af dispensation fra fredskovpligt og dispensation fra skovlovens § 28 om beskyttet natur

3.2.3.1 Gældende ret

På fredskovspligtige arealer må der ikke opføres bygninger, etableres anlæg, gennemføres terrænændringer eller anbringes affald, jf. skovlovens § 11, stk. 1.

Miljø- og Fødevarerministeren (Miljøstyrelsen) kan, når særlige grunde taler herfor, dispensere fra forbuddet i medfør af skovlovens § 38, og kan også, når særlige grunde taler herfor, ophæve fredskovpligten på et areal, som ønskes anvendt til et andet formål, jf. skovlovens § 6. Praksis er restriktiv. Som udgangspunkt gives kun dispensation eller tilladelse til ophævelse, hvis den ønskede anvendelse ikke kan ske uden for fredskov, og hvis samfundsmæssige interesser vejer tungere end hensynet til at bevare fredskoven. I afgørelser om dispensation henholdsvis ophævelse kan styrelsen fastsætte vilkår, herunder om, at et andet areal bliver fredskovspligtigt (erstatningsskov) i afgørelser efter § 6, stk. 1, og efter § 38, jf. § 11, stk. 1.

Det følger af bekendtgørelsen om erstatningsskov, at styrelsen fastsætter vilkår om, at et andet areal bliver fredskovspligtigt, hvis styrelsen meddeler tilladelse til ophævelse af fredskovspligt efter skovlovens § 6 eller dispensation fra skovlovens § 11, stk. 1, til byggeri, anlæg, terrænændringer eller anbringelse af affald på et fredskovspligtigt areal, jf. § 38. Undtaget fra kravet er dog små arealer og særlige tilfælde, hvor det findes åbenlyst urimeligt at stille krav om erstatningsskov, jf. bekendtgørelsens §§ 1 og 2.

Skovloven indeholder endvidere bestemmelser om, at bevaringsværdige egekrat skal bevares som egekrat, jf. § 26, og at ydre skovbryn af løvtræer og buske på fredskovspligtige arealer skal bevares, jf. § 27.

Efter skovlovens § 28, må søer, moser, heder, strandenge eller strandsumpe, ferske enge og biologiske overdrev, der hører til fredskov, og som ikke er omfattet af naturbeskyttelseslovens § 3, fordi de er mindre end de deri fastsatte størrelsesgrænser, ikke dyrkes, afvandes, tilplantes eller på anden måde ændres. Forbuddet gælder også vandløb, som ikke er omfattet af naturbeskyttelseslovens § 3, fordi de ikke er udpeget som beskyttede af miljø- og fødevarerministeren efter indstilling fra kommunalbestyrelsen. Forbuddet gælder dog ikke for sædvanlige vedligeholdelsesarbejder i vandløb, jf. skovlovens § 28, stk. 2.

Ministerens (Miljøstyrelsen) kan dispensere fra §§ 26-28, når særlige grunde taler herfor, jf. skovlovens § 38.

3.2.3.2 Ministeriets overvejelser og foreslået ordning

Forslaget om, at kompetencen til at meddele tilladelse efter kystbeskyttelsesloven overgår til kommunalbestyrelsen, vil isoleret set indebære, at både staten (Miljøstyrelsen) og kommunalbestyrelsen vil skulle træffe afgørelser om tilladelse til kystbeskyttelsesforanstaltningerne, såfremt kystbeskyttelsesforanstaltningerne etableres på et fredskovpligtigt areal.

Ønsket om at styrke kommunalbestyrelsernes beføjelser og ansvar for meddelelse af nødvendige tilladelser til kystbeskyttelsesforanstaltninger, og kommunalbestyrelsens ansvar for at afveje de forskellige hensyn knyttet til arealanvendelsen i den forbindelse, taler for, at også statens kompetencer til at dispensere fra skovlovens forbud mod placering af anlæg, terrænændringer m.v. på fredskovpligtige arealer og reglerne om beskyttede naturtyper efter skovloven overgår til kommunerne i sager, hvor dispensation er nødvendig af hensyn til kystbeskyttelsesforanstaltninger.

Med henblik på at effektivisere sagsbehandlingen og undgå dobbeltadministration kan det overvejes at undtage kystbeskyttelsesforanstaltninger, som har opnået tilladelse efter kystbeskyttelsesloven, fra kravet om også at skulle indhente en afgørelse efter skovloven. Undtagelse kan ske enten i selve loven, eller ministeren kan bemyndiges til at fastsætte nærmere regler herom i lighed med bemyndigelsen i naturbeskyttelsesloven til at fastsætte regler om dispensation fra naturbeskyttelseslovens § 3, jf. §§ 8, stk. 4, og 15, stk. 3.

Dog er det vurderingen, at det vil forenkle sagsbehandlingen at ændre de gældende regler om erstatningsskov, jf. afsnit 3.2.3.1., således at vilkår om erstatningsskov kun kræves i forbindelse med

meddelelse af tilladelse efter kystbeskyttelsesloven, hvis dette er nødvendigt for at opfylde regler om administration af internationale naturbeskyttelsesområder og beskyttede arter.

Det foreslås på den baggrund, at bemyndige ministeren til at fastsætte regler om, at reglerne i skovlovens §§ 8 og 11, stk. 1, og §§ 26-28 ikke skal gælde for nærmere angivne arter af kystbeskyttelsesforanstaltninger, som kræver tilladelse i henhold til lov om kystbeskyttelse.

I forbindelse med fastsættelsen af sådanne regler er det hensigten, at der ikke skal stilles krav om erstatningsskov i forbindelse med tilladelse efter kystbeskyttelsesloven.

Det forudsættes i den forbindelse, at tilladelse efter kystbeskyttelsesloven meddeles under iagttagelse af regler om administration, der vedrører internationale naturbeskyttelsesområder og beskyttede arter, jf. afsnit 3.1.4.2.

Endvidere forudsættes, at kommunalbestyrelsen i tilladelsen skal angive, i hvilket omfang den træder i stedet for en afgørelse efter skovloven. Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 8.

Endelig forudsættes, at kommunalbestyrelsen ved meddelelse af tilladelse efter kystbeskyttelsesloven kan fastsætte vilkår med henblik på at tilgodese de hensyn, som varetages ved de suspendede regler. Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 8.

Det bemærkes i den forbindelse, at det forudsættes, at kommunalbestyrelsen ved meddelelse af tilladelse efter kystbeskyttelsesloven tilgodeser de hensyn, som de inkluderede regler om fredskovpligt varetager, i lighed med den gældende ordning efter naturbeskyttelsesloven, jf. bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 8. Der er således ikke med lovforslaget tilsigtet en ændret praksis for dispensation fra fredskovpligten.

3.2.4 Inklusion af dispensation fra fredninger, herunder vildtreservater

Lovforslaget har bl.a. til formål at ændre reglerne om fredninger for på den ene side at imødekomme intentionen om, at kommunalbestyrelsen skal have fuld rådighed over sagsbehandlingen i forbindelse med tilladelse til kystbeskyttelsesforanstaltninger, og på den anden side at forenkle sagsbehandlingen. Sidstnævnte sker ved, at en tilladelse efter kystbeskyttelsesloven fremover vil inkludere afgørelser vedrørende dispensation fra eller videregående fravigelse eller ophævelse af fredningsbestemmelser samt ophævelse af de foreløbige retsvirkninger af et fredningsforslag. Det gælder i de situationer, hvor kystbeskyttelsesforanstaltningen, herunder etableringen eller driften heraf, vurderes at være i strid med fredningen, og derfor i dag forudsætter en dispensation fra eller videregående fravigelse eller ophævelse af fredningen.

Fredninger omfatter både enkeltstående fredninger efter naturbeskyttelsesloven, bekendtgørelsesfredninger på statsejede arealer og på søterritoriet og vildtreservater efter jagt- og vildtforvaltningsloven.

3.2.4.1 Gældende ret

Naturbeskyttelseslovens § 50 om enkeltstående fredninger på land

Fredningsnævnet kan efter reglerne i naturbeskyttelseslovens kapitel 6 til varetagelse af lovens formål gennemføre fredning af landarealer og ferske vande.

Et fredningsnævn består af en formand, der skal være dommer, og som udpeges af miljø- og fødevareministeren, et medlem, der udpeges af miljø- og fødevareministeren, og et medlem, der vælges af kommunalbestyrelsen i den kommune, hvori det pågældende areal er beliggende, jf. naturbeskyttelseslovens § 35, stk. 3. Medlemmerne er imidlertid uafhængige af instruktioner om den enkelte sags afgørelse.

Ved en fredning træffes konkret afgørelse om fastsættelse af rådighedsbegrænsninger en gang for alle. Fredningen kan vedrøre større eller mindre arealer eller naturelementer. En fredning kan gå ud på bevaring af den nuværende tilstand eller tilvejebringelse af en bestemt tilstand, der herefter skal bevares, og den kan regulere offentlighedens adgang, jf. naturbeskyttelseslovens § 38, stk. 3. I fredninger, der omfatter arealer inden for internationale naturbeskyttelsesområder, skal det fremgå af formålet, at fredningen skal medvirke til at sikre en gunstig bevaringsstatus for arter og naturtyper, som områderne er udpeget for.

En fredning kan indeholde de bestemmelser, herunder påbud og forbud vedrørende arealernes anvendelse, der skønnes nødvendige for, at fredningsformålet kan opnås.

Når der er foretaget offentlig bekendtgørelse af et fredningsforslag, må der ikke foretages noget, som strider mod de foreslåede fredningsbestemmelser, jf. naturbeskyttelseslovens § 37, stk. 2. Forslag til fredningsbestemmelser, der indebærer indgreb i den aktuelle drift eller udnyttelse af en ejendom, har dog først virkning, når det er endeligt afgjort, at fredningen skal gennemføres, medmindre det fremgår af fredningsforslaget, at bestemmelserne skal have retsvirkning, medens fredningssagen verserer. Medens fredningssagen verserer, kan fredningsnævnet træffe afgørelse om ophævelse af retsvirkninger af forslag til fredningsbestemmelser, når disse ikke anses for nødvendige for at opfylde formålet med fredningen.

Når der er sket offentlig bekendtgørelse af en afgørelse om fredning, skal fredningsbestemmelserne overholdes af alle og enhver.

Fredningsinstituttet er karakteriseret af, at det ikke kan fortrænges af regulering i henhold til anden lovgivning og heller ikke af ekspropriation. Foranstaltninger, der er tilladt eller eventuelt bliver tilladt efter anden lovgivning, kan således ikke gennemføres, hvis de ikke er i overensstemmelse med fredningsbestemmelserne, medmindre der dispenseres fra disse eller fredningen eventuelt ændres, jf. naturbeskyttelseslovens § 50. En fredning kan således kun ændres eller ophæves af fredningsnævnet eller Miljø- og Fødevareklagenævnet.

Hvis en kystbeskyttelsesforanstaltning påtænkes etableret i et fredet område eller i et område, hvor der foreligger et forslag til fredning, kan dette således forudsætte, at det pågældende fredningsnævn giver dispensation fra fredningen eller fredningsforslaget, eller at det ændrer eller ophæver fredningen. Hvorvidt en dispensation er fornøden, og hvorvidt der kan gives en dispensation, afhænger af de konkrete fredningsbestemmelser og af formålet med den konkrete fredning.

Eksempelvis vil kystbeskyttelsesforanstaltninger kunne indebære tilstandsændringer eller påvirke offentlighedens adgang, hvilket eventuelt vil kunne være i strid med bestemmelser i en fredning, som indeholder forbud mod tilstandsændringer eller bestemmelser om offentlighedens adgang.

Fredningsnævnet kan meddele dispensation fra en foreslået eller fastsat fredningsbestemmelse, når det ansøgte ikke vil stride mod fredningens formål, jf. naturbeskyttelseslovens § 50, stk. 1. Der kan til brug for afgørelsen være behov for at indhente udtalelser fra andre myndigheder. En afgørelse om dispensation inden for fredningens formål kan påklages til Miljø- og Fødevareklagenævnet, efter reglerne i naturbeskyttelseslovens § 78, stk. 3, 1. pkt., jf. § 86, stk. 1.

Videregående afvigelser fra en fredning samt hel eller delvis ophævelse af en fredning kan kun foretages efter reglerne om gennemførelse af fredninger. Gennemførelsesproceduren er den samme for videregående fravigelse og hel eller delvis ophævelse. Sagsbehandlingsreglerne er nærmere beskrevet i afsnit 3.3.3.1. Afgørelse træffes af fredningsnævnet/Miljø- og Fødevareklagenævnet og efter hidtidig praksis kan fredninger alene tilsidesættes, hvis tungtvejende, samfundsmæssige hensyn tilsiger dette.

Naturbeskyttelseslovens § 51 om bekendtgørelsesfredninger på statsejede arealer og på søterritoriet m.v.
Miljø- og fødevarerministeren kan ved bekendtgørelse gennemføre fredninger på statsejede arealer samt på søterritoriet og fiskeriterritoriet. Fredninger på lavvandede dele af søterritoriet i forbindelse med fredninger på land kan tillige besluttes af fredningsnævnet efter reglerne om fredninger på land, jf. naturbeskyttelseslovens § 51, stk.2, og reglerne om dispensation fra fredninger på land finder tilsvarende anvendelse på sådanne fredninger.

Naturstyrelsen er generelt bemyndiget til at gøre undtagelse fra bestemmelserne i en sådan bekendtgørelsesfredning, når det ansøgte ikke vil stride mod fredningens formål. Ofte indeholder fredningsbekendtgørelserne imidlertid særlige bestemmelser om dispensationskompetencen. Flere arealer omfattet af fredning efter naturbeskyttelsesloven er samtidig udpeget som vildtreservat, jf. afsnittet lige nedenfor om jagt- og vildtforvaltningsloven.

Naturstyrelsens afgørelser om dispensation kan ikke påklages.

Jagt- og vildtforvaltningsloven om vildtreservater

Miljø- og fødevarerministeren opretter ved bekendtgørelse vildtreservater på landjorden, i ferske vande og på fiskeriterritoriet for at beskytte og opbævre landets vildtbestande og sikre raste- og fødesøgningsområder for trækkende fugle, jf. jagt- og vildtforvaltningslovens § 33. Reglerne for et vildtreservat skal indeholde bestemmelser om jagt, færdsel og ophold samt oplyse om reservatets beliggenhed. I vildtreservater kan man således helt eller delvist forbyde jagt og andre forstyrrende aktiviteter af hensyn til dyrelivet. Der er 96 vildtreservater i Danmark fastlagt ved bekendtgørelser. De er indholdsmæssigt forskellige afhængigt af, hvilke områder og beskyttelseshensyn, der er tale om, ligesom de kan være forskellige i detaljeringsgrad og i forhold til særlige lokale interesser. Størstedelen af dem er helt eller delvist internationale beskyttelsesområder og en vigtig del af den danske implementering EU-regler. Eksempelvis kan beskyttelseshensynet i et vildtreservat være, at området er rasteplads for fugle på træk, eller området kan være ynglested.

Naturstyrelsen kan gøre undtagelse fra regler, der er udstedt med hjemmel i § 33 i lov om jagt og vildtforvaltning eller fortsat er i kraft i medfør af lovens § 60, når det ansøgte ikke er i strid med formålet med oprettelsen af reservatet, jf. § 13, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 949 af 30. juni 2017 om henlæggelse af opgaver og beføjelser til Naturstyrelsen herunder Kystdirektoratet. Styrelsens afgørelse kan ikke påklages. Ved siden af denne generelle dispensationsadgang gælder en række særlige bestemmelser om dispensation i de konkrete reservatbekendtgørelser.

Habitatvurdering

Fredningsnævnet kan kun meddele dispensation fra en fredning eller en foreslået fredning i eller uden for et internationalt naturbeskyttelsesområde, hvis det ansøgte ikke indebærer forringelse af naturtyper og levesteder for arter, som området er udpeget for, jf. naturbeskyttelseslovens § 50, stk. 2-4.

Sager om dispensation fra bekendtgørelse om fredning af statsejede arealer og arealer på søterritoriet samt om dispensation fra regler om vildtreservater skal træffes under overholdelse af reglerne i habitatbekendtgørelsen, jf. § 7, stk. 3 og 5 i bekendtgørelse nr. 926 af 27. juni 2016 om udpegning og administration af internationale naturbeskyttelsesområder samt beskyttelse af visse arter.

Fredningers betydning for miljøvurdering

Efter miljøvurderingslovens § 21 skal myndigheden, når den træffer en screeningsafgørelse, tage hensyn til den miljømæssige sårbarhed i de geografiske områder, der kan forventes at blive berørt af projektet, herunder navnlig naturreservater og -parker og områder, der er registreret eller fredet ved national lovgivning; Natura 2000-områder udpeget af medlemsstater i henhold til direktiv 92/43/EØF og direktiv 2009/147/EF, jf. lovens bilag 6, punkt 2, nr. c, iv og v.

Samspil med anden lovgivning

Fredningsbestemmelser fortrænges ikke af regulering i henhold til anden lovgivning. Foranstaltninger, der er tilladt eller eventuelt bliver tilladt efter anden lovgivning, kan ikke gennemføres, hvis det vil være i strid med fredningsbestemmelserne, medmindre der meddeles dispensation fra fredningsbestemmelserne, eller fredningsbestemmelserne ændres eller ophæves.

Lovgivningen indeholder ikke krav om, at andre tilladelser skal foreligge, og klagesagsbehandlinger skal være afsluttet, inden fredningsnævnet kan tage stilling til en dispensationsansøgning, henholdsvis træffe afgørelse om hel eller delvis ophævelse af en fredning. Planlagte dispositioner, der udgør en videregående afvigelse fra en fredning og dermed kræver fredningsændring efter reglerne om gennemførelse af fredninger, jf. § 50, stk. 5, kan være betinget af et planlægningsmæssigt grundlag. Efter omstændighederne kan der blive tale om sideløbende behandling af en fredningssag og en lokalplansag. Fredningsnævnets afgørelse bør være betinget af den endelige vedtagelse af lokalplanen, og lokalplanen bør være betinget af, at fredningsændringen gennemføres. Et projekt kan efter omstændighederne også være betinget af tilladelser eller dispensationer efter andre lovbestemmelser, f.eks. naturbeskyttelseslovens generelle beskyttelsesbestemmelser. Der gælder ikke regler for rækkefølgen af sagsbehandlingen af ansøgninger om dispensation m.v. inden for fredningens formål. En ekspropriation kan dog næppe foretages lovligt, før der er meddelt tilladelse efter de regler, der er til hinder for ekspropriationens gennemførelse. Det antages, at betingelserne i anden lovgivning i almindelighed må være opfyldt, inden hel eller delvis ændring eller ophævelse af en fredning omfattet af § 50, stk. 5, gennemføres efter reglerne om fredning.

3.2.4.2 Ministeriets overvejelser og foreslået ordning

En påtænkt kystbeskyttelsesforanstaltning inden for et fredet område kan kræve, at der gøres undtagelse fra fredningsbestemmelserne.

Kompetence

Intentionen om, at der skal være én myndighedsindgang i sager vedrørende kystbeskyttelsesforanstaltninger, og at andre nødvendige tilladelser så vidt muligt inkluderes i tilladelsen efter kystbeskyttelsesloven, indebærer et behov for at ændre myndighedsstrukturen på fredningsområdet, således at fredningsnævnet ikke længere skal være den kompetente myndighed i sager vedrørende enkeltstående fredninger, og således, at miljø- og fødevarerministerens kompetence (Naturstyrelsen) i sager vedrørende bekendtgørelsesfredninger og vildtreservater i visse sager overgår til kommunalbestyrelsen.

Fredningsnævn

Den specielle konstruktion med uafhængige, dommerbeklædte fredningsnævn har sin primære begrundelse i behandlingen af de egentlige fredningssager, som har karakter af konkrete indgreb i ejendomsretten mod erstatning.

Det kan overvejes, om der er det samme behov for, at afgørelser om dispensation fra, videregående fravigelse fra eller ophævelse af en fredning eller forslag til fredning med henblik på meddelelse af tilladelse til helhedsløsninger efter kystbeskyttelsesloven træffes af et fredningsnævn.

Det er vurderingen, at sådanne afgørelser ikke på samme måde udgør indgreb i ejernes rettigheder. Det bemærkes i den forbindelse, at heller ikke videregående fravigelser fra eller hel eller delvis ophævelse af fredninger medfører yderligere rådighedsindskrænkninger.

På den baggrund er det vurderingen, at der ikke er særligt vægtige hensyn, som taler for at opretholde kravet om, at afgørelser skal træffes af fredningsnævnet.

Spørgsmålet om ændring af kompetencen til at træffe afgørelse om dispensation m.v. fra fredningsbestemmelser med henblik på gennemførelse af kystbeskyttelsessager kan også vurderes i lyset af reglerne om pleje og tilsyn med fredede arealer, jf. bekendtgørelse nr. 924 af 27. juni 2016 om pleje af fredede arealer og tilsyn.

Fredninger kan således fastlægge handlepligt i form af gennemførelse af nærmere angivne foranstaltninger. Efter bekendtgørelse nr. 924 af 27. juni 2016 om pleje af fredede arealer og tilsyn kan kommunalbestyrelsen gennemføre plejeforanstaltninger på fredede, ikke-statsejede arealer, når dette tjener til opnåelse af formålet med fredningen og ikke strider mod fredningsbestemmelserne. Foranstaltningerne kan gennemføres med ejers og brugers samtykke eller efter tilladelse fra fredningsnævnet, jf. bekendtgørelsens § 1. Den administrerende statslige myndighed gennemfører pleje af fredede, statsejede arealer, jf. bekendtgørelsens § 2.. For arealer, der er fredet i medfør af naturbeskyttelseslovens § 51, stk. 1, fastsættes der dog bestemmelser om pleje efter forhandling med de berørte myndigheder, og disse bestemmelser optages i fredningsbekendtgørelsen.

Hvis kompetencen til at dispensere m.v. fra fredningsbestemmelserne overgår til kommunalbestyrelsen, vil hensynet til andre myndigheders plejeforpligtelser vedrørende arealer ejet af Naturstyrelsen eller andre statslige myndigheder kunne tilgodeses ved partshøring i forbindelse med sagsbehandlingen efter kystbeskyttelsesloven.

Færre afgørelser ved inklusion af afgørelser om dispensation m.v. fra fredning i tilladelse efter kystbeskyttelsesloven

Intentionen om at begrænse antallet af afgørelser taler for, at vurderingen af, om en kystbeskyttelsesforanstaltning indebærer aktiviteter, der kræver dispensation fra eller ændring/ophævelse af fredningsbestemmelserne, og, såfremt dette vurderes at være tilfældet den efterfølgende vurdering og afvejning af forskellige samfundsmæssige hensyn, som taler for og imod, at der meddeles dispensation fra fredningen, foretages som led i den samlede sagsbehandling og afgørelse af, om der skal meddeles tilladelse efter kystbeskyttelsesloven.

Dette forudsætter, at der ved lov fastsættes, at fredningsbestemmelser og forslag til fredningsbestemmelser ikke finder anvendelse på kystbeskyttelsesforanstaltninger i det omfang, det besluttet i en tilladelse efter kystbeskyttelsesloven meddelt efter lovforslagets ikrafttræden.

Fravigelser fra fredningsbestemmelser i strid med en frednings formål ved ændring eller ophævelse af fredningen vil kunne indebære, at samfundsmæssige værdier, som det offentlige kan have betalt erstatning for, derved opgives. Det kan tale for at fastsætte krav om, at afgørelse om tilladelse til kystbeskyttelse, som skal inkludere en afgørelse om videregående afvigelse fra samt ændring eller ophævelse af en fredning, skal træffes under inddragelse af offentligheden, jf. afsnit 3.2.4.1.

Det foreslås, at der fastsættes regler om, at fredningsbestemmelser i en konkret fredning ikke skal finde anvendelse i det omfang, det fremgår af en afgørelse om tilladelse til kystbeskyttelse, at den træder i stedet for fredningsnævnets afgørelse om ophævelse af foreløbige retsvirkninger af en fredning efter naturbeskyttelseslovens § 37, stk. 4, afgørelse om dispensation inden for fredningens formål efter § 50, stk. 1, eller en afgørelse om videregående afvigelse, som kan indebære hel eller delvis ophævelse efter reglerne om gennemførelse af fredninger. Forslaget indebærer, at tilladelsesmyndigheden efter kystbeskyttelsesloven, der efter lovforslaget som udgangspunkt vil være kommunalbestyrelsen, skal tage stilling til, om der er behov for dispensation eller om der er behov for en videregående afvigelse, som efter de gældende regler kræver ændring af fredningen, og træffe afgørelse herom som en del af tilladelsen efter kystbeskyttelsesloven. Kommunalbestyrelsen vil i den forbindelse skulle kunne præcisere dispensationens og afvigelsens rækkevidde.

Endvidere foreslås, at fredningsbestemmelser i konkrete bekendtgørelser om fredninger på statsejede arealer samt på søterritoriet og fiskeriterritoriet udstedt efter naturbeskyttelseslovens § 51 ikke finder anvendelse på aktiviteter m.v., som er nødvendige for udnyttelsen af en tilladelse til kystbeskyttelsesforanstaltninger efter kystbeskyttelsesloven, i det omfang det fremgår af afgørelsen om tilladelse til kystbeskyttelse. Endvidere foreslås, at reglerne for et vildtreservat ikke skal gælde for færdsel og ophold, som er nødvendig for udnyttelsen af en tilladelse til kystbeskyttelsesforanstaltninger efter lov om kystbeskyttelse.

Det foreslås, at tilladelsen efter kystbeskyttelsesloven skal indeholde oplysning herom, hvis tilladelsen indebærer, at fredningsbestemmelser ikke finder anvendelse på anlæg og andre foranstaltninger omfattet af tilladelsen, jf. lovforslagets § 1, nr. 8.

Afgørelsen efter kystbeskyttelsesloven erstatter kun en dispensation eller afgørelse om ændring eller ophævelse af fredningsbestemmelserne for de foranstaltninger, som er nødvendige for gennemførelsen af kystbeskyttelse, og som der er taget stilling til i forbindelse med tilladelsen.

For så vidt angår øvrige arealer eller andre aktiviteter på de omfattede arealer foreslås ingen ændringer, og fredningsbestemmelserne og de gældende regler vil forsat finde uændret anvendelse. Såfremt de tilladte kystbeskyttelsesforanstaltninger indebærer et behov for at tilpasse eller ophæve fredningsbestemmelserne med virkning for andre arealer eller andre foranstaltninger eller aktiviteter vil miljø- og fødevareministeren, kommunalbestyrelsen og Danmarks Naturfredningsforening, jf. naturbeskyttelseslovens § 33, stk. 3, kunne stille forslag til fredningsnævnet om ændring eller ophævelse af fredningen, ligesom kommunalbestyrelsen eller andre berørte myndigheder vil kunne foreslå miljø- og fødevareministeren at ændre eller ophæve bekendtgørelsesfredning og regler om vildtreservater.

3.2.5 Inklusion af afgørelser efter vandløbsloven

Foranstaltninger m.v., som er omfattet af kystbeskyttelseslovens regler om kystbeskyttelsesforanstaltninger, og som derfor skal have tilladelse efter kystbeskyttelsesloven, kan efter omstændighederne samtidig udgøre vandløbsregulering eller andre forhold, som kræver vandløbsmyndighedens tilladelse.

Der kan således i særlige tilfælde være tale om, at en foranstaltning både vil være omfattet af kystbeskyttelseslovens regler og af vandløbslovens bestemmelser, f.eks. en sluse i et vandløb, hvis det primære formål med slusen er at hindre oversvømmelse fra havet.

Endvidere kan der være tale om foranstaltninger, som kan være begrundet i et behov for at imødegå afledte virkninger af kystbeskyttelsesforanstaltninger, f.eks. hvis en sluse forhindrer vandets udløb til havet, og samtidig vil kunne have et helt eller delvist selvstændigt andet formål, som f. eks. forbedret afvanding af det kystbeskyttede område. Dette indebærer bl.a., at foranstaltninger, som er reguleret af kystbeskyttelseslovens regler, herunder regler om bidragsfordeling m.v., også samtidig kan være omfattet af vandløbslovens regler om fordeling af udgifterne til vandløbsregulering m.v., samt af vandløbslovens regler om erstatning til dem, der lider tab ved en vandløbsregulering, ved forandring af vandstanden i en sø eller ved anlæg af nyt vandløb.

3.2.5.1 Gældende ret

Vandløbsloven

Med vandløbsloven tilstræbes det at sikre, at vandløb kan benyttes til afledning af vand, navnlig overfladevand, spildevand og dræn. Fastsættelse og gennemførelse af foranstaltninger efter loven skal ske under hensyntagen til de natur- og miljømæssige krav, som er fastsat efter eller er forudsat i anden lovgivning. Lovens regler om vandløb finder også anvendelse på grøfter, kanaler, rørledninger og dræn samt søer, damme og andre lignende indvande. Loven omfatter endvidere diger, sluser, broer og andre anlæg i og ved vandløb.

Vandløb må kun reguleres efter vandløbsmyndighedens bestemmelse. Sænkning af vandstanden i eller tørlægning af søer og anlæggelse af nye vandløb må med enkelte undtagelser kun foretages eller anlægges efter vandløbsmyndighedens bestemmelse. Private udpumpningsanlæg til brug for afvanding må ikke etableres eller ændres, herunder driftsmæssigt, uden vandløbsmyndighedens godkendelse. Broer, overkørsler eller lignende må ikke anlægges eller ændres uden vandløbsmyndighedens godkendelse, ligesom der ikke må nedlægges rørledninger, kabler m.v. i vandløbet uden vandløbsmyndighedens godkendelse.

Opstemningsanlæg eller andre anlæg, der kan hindre vandets frie løb eller i øvrigt kan være til skade for vandløbet, må heller ikke anlægges eller ændres, herunder driftsmæssigt, uden vandløbsmyndighedens godkendelse. Vandløbsmyndigheden fastsætter flodemål for alle opstemningsanlæg.

Loven gælder kun på land, ikke på søterritoriet. Ved mange kystbeskyttelsesprojekter er det derfor ikke relevant at inddrage denne lov. Der kan dog forekomme tilfælde, hvor et kystbeskyttelsesprojekt, der f.eks. indeholder foranstaltninger mod oversvømmelse eller erosion, kan få betydning for afstrømningsforholdene for et vandløb, der løber igennem det areal eller har udløb til den del af søterritoriet, hvor projektet udføres. Det kan f.eks. være, hvis projektet indebærer etablering af en sluse.

Kommunerne skal derfor i sådanne tilfælde som vandløbsmyndigheder vurdere og afklare, om der i forbindelse med kystbeskyttelsesprojektet skal gennemføres et vandløbsreguleringsprojekt efter reglerne i vandløbsloven og bekendtgørelse nr. 834 af 27. juni 2016 om vandløbsregulering og -restaurering m.v.

I bekendtgørelsen er der regler om, hvad et forslag til reguleringsprojekt skal indeholde, herunder et overslag over udgifterne med forslag til fordeling af disse. Projektforslaget skal sendes i offentlig høring i mindst 4 uger, inden det kan godkendes. Hvis projektet tillige forudsætter tilladelse eller godkendelse efter miljøbeskyttelsesloven, naturbeskyttelsesloven, vandforsyningsloven eller fiskeriloven, kan det først endeligt godkendes efter vandløbsloven, når der foreligger endelig afgørelse efter disse love. Vandløbsmyndigheden skal ved sin afgørelse tage hensyn til samtlige afvandingsinteresser ved vandløbet samt sikre, at projektet er foreneligt med hensynet til den miljømæssige målsætning, der er fastlagt for vandløbet. Hvis sagen vedrører vandløbsforholdene i flere kommuner, skal der forhandles mellem de berørte vandløbsmyndigheder. Uenighed mellem vandløbsmyndigheder afgøres af miljø- og fødevareministeren, jf. lovens § 7.

Efter vandløbslovens § 74 skal vandløbsmyndigheden i forbindelse med afgørelser efter loven søge at tilvejebringe forlig om økonomiske spørgsmål, herunder bidragsfordeling. Efter vandløbsloven kommer vandløbsmyndigheden med et udspil til fordeling af udgifterne ved vandløbsregulering m.v. Udgifterne i forbindelse med regulering af vandløb og tørlægning eller sænkning af vandstanden i søer afholdes af de grundejere, der skønnes at have nytte af foranstaltningerne. Udgifterne fordeles mellem grundejerne efter den nytte, foranstaltningerne har for den enkelte ejendom. Vandløbsmyndigheden kan for offentlige vandløb helt eller delvis afholde udgifter til sådanne foranstaltninger. Hvis der ikke kan opnås enighed med de berørte lodsejere, kan spørgsmålet indbringes for en taksationskommission, hvis afgørelse kan påklages til en overtaksationskommission. Vandløbsloven indeholder endvidere en række bestemmelser, som regulerer de økonomiske forhold, herunder regler om foranstaltninger, der berører et anlæg, hvortil der kan foretages ekspropriation efter anden lovgivning.

Energi-, forsynings- og klimaministeren kan fastsætte regler om, at reglerne om udgiftsfordeling ikke finder anvendelse på projekter, der er omfattet af lov om betalingsregler for spildevandsforsyningsselskaber m.v. og regler, der fastsættes i medfør heraf, jf. vandløbslovens § 24, stk. 4. Bemyndigelsen er udnyttet i bekendtgørelse nr. 159 af 26. februar 2016 om spildevandsforsyningsselskabers medfinansiering af kommunale og private projekter vedrørende tag- og overfladevand.

Miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om, at bestemte typer af sager efter loven skal behandles og afgøres samtidig med afgørelser efter anden relevant lovgivning, jf. vandløbslovens § 70 b. Efter bemærkningerne er bestemmelsen dog i første omgang møntet på sager vedrørende dambrug.

Det følger endvidere af vandløbslovens § 23, at enhver, der lider tab ved en regulering, jf. § 16, ved forandring af vandstanden i en sø, jf. § 18 eller ved anlæg af nyt vandløb, jf. § 21, har ret til erstatning.

Vandløbsloven indeholder endelig også regler om vandløbsmyndighedens opkrævning af gebyr for behandlingen af sager vedrørende vandløbsregulering m.v. samt regler om fortrinsret, bidragsopkrævning og inddrivelse af bidrag til regulering og vedligeholdelse af offentlige vandløb og bidrag til offentlige pumpelag.

Habitatvurdering

Når kommunalbestyrelsen træffer afgørelser vedrørende regulering af vandløb m.v., skal kommunalbestyrelsen endvidere iagttage bestemmelserne i habitatbekendtgørelsen, jf. bekendtgørelse nr. 926 af 27. juni 2016 om udpegning og administration af internationale naturbeskyttelsesområder samt beskyttelse af visse arter, og tage højde for påvirkning af Natura 2000-områder og den generelle artsbeskyttelse.

Lov om miljøvurdering

Projekter vedrørende regulering af vandløb er omfattet af bilag 2 til lov om miljøvurdering af planer og programmer og af konkrete projekter, jf. bilag 2, punkt 10, litra f: "Anlæg af vandveje, som ikke er omfattet af bilag 1, kanalbygning og regulering af vandløb." Projekterne skal derfor som minimum screenes efter miljøvurderingslovens regler. Screeningsafgørelsen skal begrundes. Kommunalbestyrelsen er kompetent VVM-myndighed, medmindre der er tale om sager, hvor kompetencen er overtaget af Miljøstyrelsen. Der henvises til afsnit 3.1.4.1.

Lov om vandplanlægning

Vandplanlovgivningen, herunder bekendtgørelse nr. 795 af 24. juni 2016 om miljømål for overfladevandområder og grundvandsforekomster og bekendtgørelse nr. 794 af 24. juni 2016 om indsatsprogrammer for vandområdedistrikter, skal ligeledes overholdes af myndighederne ved administration af lovgivningen.

3.2.5.2 Ministeriets overvejelser og foreslået ordning

Ministeriets overvejelser

Efter de gældende regler er kommunalbestyrelsen vandløbsmyndighed og træffer afgørelse i første instans i sager om vandløbsregulering, etablering af sluser m.v. I de sager, hvor kompetencen ifølge forslaget om ændring af kystbeskyttelsesloven overgår til kommunalbestyrelsen, vil kompetencen i sager vedrørende foranstaltninger, der omfattes af krav om tilladelse m.v. efter både kystbeskyttelsesloven og vandløbsloven således i første instans blive samlet hos kommunalbestyrelsen. I de sager, hvor staten bevarer tilladelseskompetencen efter kystbeskyttelsesloven, vil der fortsat være to myndigheder.

Sagsbehandlingen vil imidlertid yderligere kunne forenkles ved helt at undtage kystbeskyttelsesforanstaltninger, som der er meddelt tilladelse til efter kystbeskyttelsesloven, fra krav om tilladelse eller godkendelse efter vandløbsloven. Herved opnås, at en ansøger, som søger om tilladelse efter kystbeskyttelsesloven, ikke også skal søge om tilladelse eller godkendelse efter vandløbsloven.

På den anden side er det vurderingen, at det i praksis er vanskeligt at afgrænse kystbeskyttelsesforanstaltninger, som kræver tilladelse efter vandløbsloven, fra andre afvandingsforanstaltninger m.v., som gennemføres samtidig med eller i tilknytning til kystbeskyttelsesforanstaltninger, men uden at disse andre afvandingsforanstaltninger er en del af selve kystbeskyttelsesforanstaltningen, og som derfor ikke skal have tilladelse efter kystbeskyttelsesloven. De

steder, hvor det er aktuelt at gennemføre kystbeskyttelsesforanstaltninger, vil således ofte være områder, hvor der også i øvrigt er behov for afledning af vand og foranstaltninger, som er omfattet af vandløbslovgivningen.

På den baggrund er det vurderingen, at det vil afhænge af det konkrete projekt, om det vil være en forenkling, at en afgørelse efter kystbeskyttelsesloven inkluderer afgørelser efter vandløbsloven vedrørende de relevante kystbeskyttelsesforanstaltninger, eller om sammenhængen med de øvrige tilknyttede afgørelser efter vandløbsloven taler for at behandle den samlede vandløbsregulering i en afgørelse efter vandløbsloven. Endvidere vil projekter, der vedrører vandløbsregulering af offentlige vandløb, forudsætte, at vandløbsmyndigheden ændrer regulativet for berørte vandløb.

Det er derfor vurderingen, at det vil være hensigtsmæssigt at give kommunalbestyrelsen mulighed for ud fra en konkret vurdering af forholdene i den konkrete sag at beslutte, om tilladelsen efter kystbeskyttelsesloven skal erstatte en afgørelse efter vandløbsloven, og sagen alene behandles efter kystbeskyttelseslovens regler, eller om det i den konkrete sag vil være mere hensigtsmæssigt, at alle foranstaltninger som led i eller i tilknytning til kystbeskyttelse, som er omfattet af vandløbslovgivningen og derfor nødvendiggør et vandløbsreguleringsprojekt, behandles efter vandløbslovens regler og omfattes af en selvstændig afgørelse efter vandløbsloven. Det bemærkes i den forbindelse, at der ikke efter kystbeskyttelsesloven er mulighed for at indbringe uenigheder mellem berørte vandløbsmyndigheder for ministeren.

For så vidt angår sager, hvor staten bevarer tilladelseskompetencen i sager vedrørende kystbeskyttelsesforanstaltninger, er det vurderingen, at vandløbsreguleringsprojekter også fremadrettet bør besluttet og godkendes af vandløbsmyndigheden, dvs. kommunalbestyrelsen, og at det bør være kommunalbestyrelsen, der beslutter, om foranstaltningen kan tillades.

Det vil derfor være hensigtsmæssigt at fastsætte regler, der sikrer, at kommunalbestyrelsens afgørelser, når afgørelserne træffes efter vandløbsloven vedrørende vandløbsregulering, kan træffes som led i en tilvejebringelsesproces efter kystbeskyttelseslovens kapitel 1 a om kommunale helhedsløsninger.

På den baggrund er det vurderingen, at der derfor er behov for, at vandløbslovgivningens og kystbeskyttelseslovgivningens procedureregler harmoniseres, således at myndigheden kan optimere sagsbehandlingen mest muligt også i de sager, hvor afgørelsen efter vandløbsloven ikke inkluderes i tilladelsen til kystbeskyttelse.

Økonomiske forhold, herunder bidragsfordeling

Efter kystbeskyttelsesloven kan kommunalbestyrelsen i sin afgørelse efter § 5 om et kapitel 1 a-projekt træffe afgørelse om bidragspligt, jf. lovens § 9 a. Kommunalbestyrelsens afgørelser om bidragspligt efter kystbeskyttelsesloven kan påklages til Miljø- og Fødevarerklagenævnet. Alle kystbeskyttelsesprojekter behandles efter kapitel 1 a, hvis der ikke er enighed.

Kystbeskyttelsesloven indeholder derimod ikke regler om erstatning til dem, der lider et tab i forbindelse med vandløbsreguleringen. Det fremgår af bemærkningerne til kystbeskyttelseslovens § 1 (2006-loven): ”Kystbeskyttelsesforanstaltningens tekniske og miljømæssige kvalitet omfatter bl.a. en vurdering af, at foranstaltningen er teknisk velfunderet, og at den ikke har væsentlige negative miljømæssige konsekvenser. Ansøger skal i forbindelse med ansøgning om kystbeskyttelses anlæg gøre rede for anlæggets indvirkning på nabostrækninger. Anlæggets ejer er (økonomisk) ansvarlig for skader, som anlægget måtte påføre tredjemand, men spørgsmålet om eventuel erstatning bør afgøres af domstolene efter almindelige retsgrundsætninger”.

I de tilfælde, hvor der samtidig er tale om foranstaltninger, der er omfattet af en kapitel 1 a-proces efter kystbeskyttelsesloven, der samtidig forudsætter overholdelse af vandløbslovgivningens regler om tilladelse m.v. til vandløbsregulering, kan der være behov for at tage stilling til, hvilke regler der skal regulere

spørgsmålet om udgifternes fordeling og andre økonomiske forhold. De gældende regler tager ikke stilling til dette spørgsmål.

Det ligger imidlertid uden for rammerne af dette lovforslag at ændre på de gældende regler om finansiering, udgiftsfordeling og bidragsfastsættelse m.v. i forbindelse med kystbeskyttelse og vandløbsregulering.

På den baggrund er det vurderingen, at afgørelser vedrørende økonomiske forhold efter vandløbsloven bør træffes som selvstændige afgørelser efter vandløbsloven.

Rækkefølgebestemmelser

Det har i praksis vist sig, at de gældende regler i bekendtgørelse nr. 834 af 27. juni 2016 om vandløbsregulering og -restaurering m.v., hvorefter vandløbsmyndighedens godkendelse af et projekt, der forudsætter tilladelse eller godkendelse efter bestemmelserne i naturbeskyttelsesloven, miljøbeskyttelsesloven, vandforsyningsloven eller fiskeriloven først kan meddeles, når der foreligger endelig afgørelse efter disse bestemmelser, af nogle kommuner er blevet udlagt således, at de er til hinder for, at kommunalbestyrelsen behandler sagen om godkendelse af vandløbsregulering parallelt med sagsbehandlingen efter anden lovgivning. Det er vurderingen, at bestemmelsen ikke er til hinder for, at vandløbsmyndigheden kan gå i gang med sagsbehandlingen parallelt med sagsbehandlingen efter anden lovgivning og meddele alle de nødvendige tilladelser samtidig.

Det kan overvejes helt at ophæve bestemmelsen ved en ændring af bekendtgørelsen og give kommunalbestyrelsen frihed til selv at tilrettelægge sagsbehandlingen efter de forskellige lovgivninger, der skal iagttages. En godkendelse efter vandløbsloven, herunder afgørelse om bidrag, vil dog ikke kunne udnyttes, før øvrige nødvendige tilladelser foreligger, hvilket bør fremgå af afgørelsen. Flyttes kompetencen til at meddele tilladelse til kystbeskyttelsesforanstaltninger fra staten til kommunen, vil kommunalbestyrelsen have rådighed over processen i første instans.

Den foreslåede ordning

Det foreslås, at kommunalbestyrelsen ved meddelelse af tilladelse efter kystbeskyttelsesloven kan beslutte, at tilladelsen efter kystbeskyttelsesloven erstatter en godkendelse efter vandløbsloven. Det er således op til vandløbsmyndigheden at vurdere, om dette vil være hensigtsmæssigt. I sager vedrørende kystbeskyttelsesforanstaltninger omfattet af den foreslåede kystbeskyttelseslovs § 3, stk. 6, dvs. sager, hvor miljø- og fødevareministeren er kompetent tilladelsesmyndighed, kan beslutning kun træffes efter forudgående samtykke fra miljø- og fødevareministeren.

Afgørelser vedrørende økonomiske spørgsmål efter vandløbsloven kan efter forslaget ikke erstattes af en afgørelse efter kystbeskyttelsesloven.

Muligheden for at lade en afgørelse efter kystbeskyttelsesloven erstatte tilladelser efter vandløbsloven vil således kun kunne udnyttes i sager vedrørende kystbeskyttelsesforanstaltninger, hvor der ikke er behov for at træffe afgørelse om økonomiske forhold efter vandløbsloven. Afgørelser vedrørende vandløbsregulativer for offentlige vandløb efter lovens kapitel 5 og afgørelser vedrørende private vandløbs vandføringsevne m.v. kan efter forslaget heller ikke erstattes af en tilladelse efter kystbeskyttelsesloven.

Det foreslås endvidere, at miljø- og fødevareministeren bemyndiges til at fastsætte regler om samtidig sagsbehandling efter vandløbsloven og kystbeskyttelsesloven, herunder om samarbejde mellem forskellige myndigheder, med henblik på, at der fastsættes sagsbehandlingsregler, som sikrer, at behandlingen af sager vedrørende vandløbsregulering m.v. i tilknytning til kystbeskyttelse sker parallelt med sagsbehandlingen af de foranstaltninger, som også er kystbeskyttelsesforanstaltninger efter kystbeskyttelsesloven, og at afgørelse herom som udgangspunkt træffes og offentliggøres samtidigt.

I hovedparten af sagerne vil det være en kommunalbestyrelse, der er myndighed efter begge regelsæt. Det vil dog også kunne forekomme, at flere kommunalbestyrelser skal træffe afgørelse vedrørende forskellige dele af projektet. Eksempelvis kan en kystbeskyttelsesforanstaltning i en kommune have konsekvenser for et vandløb eller vandløbssystem, som også gennemløber en eller flere andre kommuner. Endelig vil der kunne forekomme sager, hvor staten fortsat er myndighed efter kystbeskyttelsesloven. Når afgørelserne træffes samtidigt, vil fristen for indbringelse af afgørelserne for klageinstansen også blive den samme.

I tilknytning hertil er det hensigten, at miljø- og fødevarerministeren vil tilpasse reglerne for behandlingen af sager om vandløbsregulering, således at disse muliggør, at sagerne kan behandles parallelt med sager efter kystbeskyttelsesloven. Dette vil kunne ske ved en ændring af bekendtgørelse nr. 834 af 27. juni 2016 om vandløbsregulering og -restaurering m.v. I den forbindelse er det hensigten i forlængelse af lovforslagets vedtagelse at ophæve rækkefølgebestemmelsen i bekendtgørelsen med henblik på, at det overlades til kommunalbestyrelsen selv at tilrettelægge sagsbehandlingen efter vandløbsloven i forhold til sagsbehandlingen efter anden lovgivning, herunder kystbeskyttelsesloven, for så vidt angår de afgørelser, som ikke inkluderes i tilladelsen efter kystbeskyttelsesloven.

3.3. Ændringer af sagsbehandlingsregler m.v. som følge af inklusion

Forslaget om, at kommunalbestyrelsen som hovedregel skal meddele tilladelse til kystbeskyttelsesforanstaltninger efter kystbeskyttelsesloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 8, og forslagene om, at en tilladelse efter kystbeskyttelsesloven til kystbeskyttelsesforanstaltninger skal erstatte andre nødvendige tilladelser efter anden lovgivning, indebærer behov for at revurdere og tilpasse kystbeskyttelseslovens bestemmelser om tilladelse til kystbeskyttelse, jf. afsnit 3.3.1, formål, jf. afsnit 3.3.2, sagsbehandling og klage, jf. afsnit 3.3.3, i lyset af, at afgørelsen fremadrettet vil erstatte afgørelser efter anden lovgivning.

3.3.1 Ændringer af tilladelsesbestemmelser vedrørende inklusion af afgørelser efter anden lovgivning

3.3.1.1. Gældende ret

Etablering af kystbeskyttelsesforanstaltninger kræver tilladelse efter kystbeskyttelseslovens regler, som er nærmere beskrevet i afsnit 3.1.1. Tilladelsen til kystbeskyttelse erstatter dispensation fra naturbeskyttelseslovens regler om beskyttede naturtyper og reglerne om klitfredning og strandbeskyttelseslinjen i sager om tilladelse til foranstaltninger, der vedrører flere ejendomme. Afhængig af de konkrete forhold kan der endvidere være behov for en række øvrige dispensationer, tilladelser m.v. efter anden arealanvendelseslovgivning.

3.3.1.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Lovforslaget indeholder forslag til ændringer af naturbeskyttelsesloven, skovloven, jagt- og vildtforvaltningsloven og vandløbsloven, som indebærer, at en tilladelse efter kystbeskyttelsesloven erstatter visse afgørelser efter disse love. Disse forslag er nærmere behandlet i afsnit 3.2.

Det foreslås, at kystbeskyttelseslovens bestemmelser om meddelelse af tilladelse til kystbeskyttelsesforanstaltninger ændres, således at det fremgår, at det i en tilladelse til kystbeskyttelse efter den foreslåede kystbeskyttelseslovs § 3, jf. § 3 a, bestemmes, at dispensationer, tilladelser m.v. efter reglerne i naturbeskyttelsesloven, jagt- og vildtforvaltningsloven, skovloven eller vandløbsloven, som er nødvendige for at gennemføre de tilladte foranstaltninger, anses for meddelt ved tilladelsen til kystbeskyttelse, samt at det i afgørelsen efter kystbeskyttelsesloven skal angives, i hvilket omfang den træder i stedet for dispensation, tilladelse m.v. efter reglerne i naturbeskyttelsesloven, jagt- og vildtforvaltningsloven, skovloven eller vandløbsloven. Forslaget omfatter både kommunale fællesprojekter og øvrige kystbeskyttelsesprojekter. Der henvises til afsnit 3.3.3 vedrørende øvrige krav til afgørelsens indhold.

3.3.2 Formålet med kystbeskyttelse og de regler, der inkluderes i kystbeskyttelsestilladelsen

3.3.2.1 Gældende ret

Efter kystbeskyttelseslovens § 1, stk. 1, er formålet med kystbeskyttelse at beskytte mennesker mod oversvømmelser samt ejendom mod oversvømmelser og nedbrydning fra havet, fjorde eller andre dele af søterritoriet. Formålet varetages ved at afveje følgende hensyn:

- 1) Behovet for kystbeskyttelse,
- 2) økonomiske hensyn,
- 3) kystbeskyttelsesforanstaltningens tekniske og miljømæssige kvalitet,
- 4) kystlandskabets bevarelse og genopretning,
- 5) naturens frie udfoldelse,
- 6) rekreativ udnyttelse af kysten,
- 7) sikring af den eksisterende adgang til kysten og
- 8) andre forhold af væsentlig betydning for kystbeskyttelse.

Bestemmelsen er ikke i sig selv udtryk for en prioritering, og den indeholder ikke redskaber til indbyrdes vægtning af de nævnte hensyn.

Naturbeskyttelsesloven

Det foreslås bl.a. at inkludere dispensation fra sø- og åbeskyttelseslinjen, skovbyggelinjen, fortidsmindebeskyttelseslinjen, kirkebyggelinjen og fredninger i den samlede kystbeskyttelsestilladelse. Disse regler er reguleret i lov om naturbeskyttelse, jf. lovbekendtgørelse nr. 934 af 27. juni 2017. Der henvises til afsnit 3.2.1, 3.2.2 og 3.2.4.

Formålet med naturbeskyttelsesloven fremgår af lovens § 1, stk. 1. Det følger heraf, at loven skal medvirke til at værne om landets natur og miljø, så samfundsudviklingen kan ske på et bæredygtigt grundlag i respekt for menneskets livsvilkår og for bevarelsen af dyre- og plantelivet. Efter lovens § 1, stk. 2, tilsigter loven særligt at beskytte naturen med dens bestand af vilde dyr og planter samt deres levesteder og de landskabelige, kulturhistoriske, naturvidenskabelige og undervisningsmæssige værdier, at forbedre, genoprette eller tilvejebringe områder, der er af betydning for vilde dyr og planter og for landskabelige og kulturhistoriske interesser, og at give befolkningen adgang til at færdes og opholde sig i naturen samt forbedre mulighederne for friluftslivet.

Der skal derudover ved naturbeskyttelseslovens administration lægges vægt på den betydning, som et areal på grund af sin beliggenhed kan have for almenheden, jf. naturbeskyttelseslovens § 1, stk. 3.

Formålet er suppleret i naturbeskyttelseslovens § 2, hvorefter lovens beføjelser tillige skal anvendes med sigte på at bekæmpe sandflugt og forøge skovarealet samt på at genoprette vådområder og ådale, som skal medvirke til at forbedre vandmiljøet.

Formålsbestemmelsen i naturbeskyttelsesloven afstikker rammerne for de hensyn, der lovligt kan og skal varetages ved administrationen af loven, jf. "Naturbeskyttelsesloven med Kommentarer" ved Veit Koester, Jurist og Økonomforbundets Forlag, s. 49, men det antages, at formålsbestemmelsen næppe generelt udelukker en varetagelse af andre f. eks. erhvervs-mæssige interesser, jf. Veit Koester s. 55. Endvidere kan samfundsmæssige og samfundsøkonomiske hensyn i visse tilfælde inddrages.

Naturbeskyttelseslovens formålsbestemmelse har derfor også betydning for det skøn, der udøves, når kommunalbestyrelsen skal tage stilling til, om der kan gøres undtagelse fra sø- og åbeskyttelseslinjen, skovbyggelinjen og kirkebyggelinjen, jf. naturbeskyttelseslovens § 65, stk. 2, samt når kommunalbestyrelsen skal tage stilling til, om der i særlige tilfælde kan gøres undtagelse fra fortidsmindebeskyttelseslinjen, jf. naturbeskyttelseslovens § 65, stk. 3.

At der alene i ”særlige tilfælde” kan gøres undtagelse fra fortidsmindebeskyttelseslinjen viser, at praksis for undtagelse fra beskyttelsen skal administreres særligt restriktivt.

Tilsvarende gør sig gældende for dispensation fra strandbeskyttelseslinjen, fra klitfredningen og fra forbuddet mod tilstandsændringer for naturtyper, der er beskyttet efter naturbeskyttelseslovens § 3. Der er allerede i dag hjemmel til, at miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om, at disse regler ikke skal gælde for diger, høfder, bølgebrydere og andre anlæg, som kræver tilladelse i henhold til lov om kystbeskyttelse, jf. naturbeskyttelseslovens § 5, stk. 2, § 8, stk. 4, og § 15, stk. 3.

Hjemlen er udnyttet i bekendtgørelse nr. 927 af 27. juni 2016 om bygge- og beskyttelseslinjer, bekendtgørelse nr. 865 af 27. juni 2017 om beskyttede naturtyper og bekendtgørelse nr. 1316 af 21. december 2011 om klitfredning.

Fredninger kan efter naturbeskyttelseslovens § 33 gennemføres til varetagelse af de formål, der er nævnt i naturbeskyttelseslovens § 1. Tilsvarende gælder for fredninger, der gennemføres på statslige arealer, samt på søterritoriet efter lovens § 51.

En fredning, der er gennemført efter naturbeskyttelseslovens § 33, skal indeholde oplysninger om fredningens formål, jf. naturbeskyttelseslovens § 38, stk. 1.

En fredning kan gå ud på bevaring af den nuværende tilstand eller tilvejebringelse af en bestemt tilstand, der herefter skal bevares, og den kan regulere offentlighedens adgang, jf. § 38, stk. 3. I fredninger, der omfatter arealer inden for internationale naturbeskyttelsesområder, skal det fremgå af formålet, at fredningen skal medvirke til at sikre en gunstig bevaringsstatus for arter og naturtyper, som områderne er udpeget for. Der henvises endvidere til afsnit 3.2.4.1.

Skovloven

Det foreslås også, at dispensation fra fredskovsplikten efter skovlovens §§ 11 og fra §§ 26-28 om beskyttede naturtyper inkluderes i kystbeskyttelsestilladelsen, jf. afsnit 3.2.3.

Skovloven har ifølge lovens § 1 en række formål, herunder at bevare og værne landets skove og hertil forøge skovarealet.

Loven har også til formål at fremme bæredygtig drift af landets skove ved inddragelse af økonomiske, økologiske og sociale værdier.

Bæredygtig drift indebærer, at det ved driften af det enkelte fredskovspligtige areal og ved lovens administration ud fra en helhedsbetragtning tilstræbes at fremme opbygningen af robuste skove, sikre skovenes produktion, bevare og øge skovenes biologiske mangfoldighed og sikre, at hensynet til landskab, naturhistorie, kulturhistorie, miljøbeskyttelse og friluftsliv kan tilgodeses.

Ved lovens administration skal det tilstræbes at styrke rådgivning og information om bæredygtig skovdrift.

I offentligt ejede skove skal der efter lovens § 2 lægges særlig vægt på at bevare og øge skovenes biologiske mangfoldighed og sikre, at hensynet til landskab, naturhistorie, kulturhistorie, miljøbeskyttelse og friluftsliv kan tilgodeses.

I statsejede skove under Miljø- og Fødevareministeriets ressort skal der desuden lægges særlig vægt på at fremme udviklings- og forsøgsvirksomhed.

Jagt- og vildtforvaltningsloven

Det foreslås også at inkludere dispensationer fra vildtreservater, jf. afsnit 3.2.4. Vildtreservater er reguleret efter kapitel 5 i lov om jagt- og vildtforvaltning, jf. lovbekendtgørelse nr. 118 af 26. januar 2017.

§ 1 i lov om jagt og vildtforvaltning regulerer lovens formål. Formålet er at sikre arts- og individrige vildtbestande og skabe grundlag for en bæredygtig forvaltning heraf ved at beskytte vildtet, særligt i yngletiden, at sikre kvantiteten og kvaliteten af vildtets levesteder gennem oprettelse af vildtreservater og ved på anden måde at etablere, reetablere og beskytte vildtets levesteder og at regulere jagten således, at den sker efter økologiske og etiske principper og under varetagelse af hensynet til beskyttelse af vildtet, især af sjældne og truede arter. Ved lovens administration skal hensynet til befolkningens rekreative behov afvejes over for hensynet til beskyttelse af vildtet.

Vildtreservater kan oprettes efter lovens § 33 for at ”beskytte og ophjælpe landets vildtbestande og sikre raste- og fødesøgningsområder for trækkende fugle”.

Vandløbsloven

Endeligt foreslås det, at tilladelser til regulering af vandløb inkluderes i den samlede kystbeskyttelsestilladelse, jf. afsnit 3.2.5.

Vandløbslovens formål er ifølge lovens § 1, stk. 1, at ”sikre, at vandløb kan benyttes til afledning af vand, navnlig overfladevand, spildevand og drænvand”.

Regler om miljømål

Ved administrationen af lovgivningen er myndighederne endvidere forpligtet til at administrere i overensstemmelse med regler om myndighedernes administration fastsat efter kystbeskyttelseslovens § 1, stk. 2, eller i anden lovgivning, som indeholder begrænsninger for myndighedernes skønsudøvelse, herunder regler om administration vedrørende internationale naturbeskyttelsesområder og beskyttede arter, som er nærmere beskrevet i afsnit 3.1.4.2. Bestemmelser om Natura 2000-planlægningen og Natura-2000 skovplanlægningen samt regler om vandplanlægning, herunder bekendtgørelse nr. 795 af 24. juni 2016 om miljømål for overfladevandområder og grundvandsforekomster og bekendtgørelse nr. 794 af 24. juni 2016 om indsatsprogrammer for vandområdedistrikter, vil også finde anvendelse på myndighedernes administration af kystbeskyttelsesloven.

Miljøvurderingsloven

Sager om kystbeskyttelse er endvidere omfattet af reglerne i miljøvurderingslovens sagsbehandlingsregler. Der henvises til afsnit 3.1.4. 1.

Miljøvurderingslovens formål er at sikre et højt miljøbeskyttelsesniveau og at bidrage til integrationen af miljøhensyn under udarbejdelsen og vedtagelsen af planer og programmer og ved tilladelse til projekter med henblik på at fremme en bæredygtig udvikling ved, at der gennemføres en miljøvurdering af planer, programmer og projekter, som kan få væsentlig indvirkning på miljøet.

Formålet med en miljøvurdering er, at der under inddragelse af offentligheden tages hensyn til planers, programmers og projekters sandsynlige væsentlige indvirkning på miljøet, herunder den biologiske mangfoldighed, befolkningen, menneskers sundhed, flora, fauna, jordbund, jordarealer, vand, luft, klimatiske faktorer, materielle goder, landskab, kulturarv, herunder kirker og deres omgivelser og arkitektonisk og arkæologisk arv, større menneske- og naturskabte katastroferisici og ulykker og ressourceeffektivitet og det indbyrdes forhold mellem disse faktorer.

3.3.2.2 Ministeriets overvejelser og foreslået ordning

Når en dispensation eller tilladelse inkluderes i den samlede tilladelse til etablering af kystbeskyttelse, vil der ikke skulle træffes en afgørelse efter den inkluderede lovgivning. Den samlede afgørelse vil blive truffet med hjemmel i kystbeskyttelsesloven og ud fra de hensyn, som er angivet i denne.

Der er allerede i dag et sammenfald mellem flere af de hensyn, der fremgår af kystbeskyttelseslovens § 1 og de hensyn, der varetages i den lovgivning, der foreslås inkluderet i den samlede kystbeskyttelsestilladelse. Det drejer sig f. eks. om naturhensyn, landskabelige hensyn og rekreative hensyn. Det kan dog ikke udelukkes, at der i dag indgår hensyn i de skøn, som myndighederne foretager, som ikke naturligt kan indeholdes i den nuværende bestemmelse i kystbeskyttelsesloven om formålet med kystbeskyttelse. Det kunne f. eks. være kulturhistoriske hensyn, jf. naturbeskyttelseslovens § 1, stk. 2, nr. 2, eller hensynet i vandløbslovens § 1 til, at vandløb kan benyttes til afledning af vand, navnlig overfladevand, spildevand og drænvand.

Hvis disse hensyn ikke kommer til at indgå i den samlede tilladelse til etablering af kystbeskyttelse, vil der ikke kunne lægges vægt på dem i forbindelse med kystbeskyttelsestilladelsen, og der vil ikke kunne fastsættes vilkår i kystbeskyttelsestilladelser til varetagelse af de pågældende hensyn. Dette er ikke hensigten med lovforslaget, og det foreslås derfor, at kystbeskyttelseslovens bestemmelse om, at der ved stillingtagen til en ansøgning om etablering af kystbeskyttelse skal lægges vægt på ”andre forhold af væsentlig betydning for kystbeskyttelse” ændres, så hensynet derudover skal rumme de hensyn, som inkluderede regler varetager.

De hensyn, som de inkluderede regler varetager, vil endvidere indgå med samme vægt som de øvrige hensyn, der fremgår af kystbeskyttelseslovens § 1, idet der i kystbeskyttelseslovens bestemmelse om formålet med kystbeskyttelse ikke er angivet prioritering eller vægtning af de enkelte hensyn. Det gælder uanset, om et hensyn tillige kan henføres under ét af kystbeskyttelseslovens eksisterende hensyn, eller om det bedst kan henføres under den foreslåede bestemmelse om, at der ved afgørelse om etablering af kystbeskyttelse efter kystbeskyttelsesloven kan lægges vægt på de hensyn, som de inkluderede regler varetager.

Krav i den inkluderede lovgivning om, at praksis for fravigelse skal være mere eller mindre restriktiv ved at der f. eks. kun i ”særlige tilfælde” kan gøres undtagelse fra et forbud, vil derfor ikke have betydning for, om et hensyn i den samlede afvejning efter kystbeskyttelsesloven skal tillægges mere eller mindre vægt. Det er dog ikke hensigten med lovforslaget, at ændre praksis for, hvilke foranstaltninger der kan opnås tilladelse til.

Det er i tilknytning hertil heller ikke Miljø- og Fødevareministeriets opfattelse, at de regler, der foreslås inkluderet, i praksis i dag opfattes som en barriere i forhold til etablering af kommunale helhedsløsninger for kystbeskyttelse, men administrationen af reglerne kan gøre det vanskeligere og mere ressourcekrævende for den enkelte kommune at gennemføre et sådant projekt.

3.3.3 Sagsbehandlingsregler

3.3.3.1 Gældende ret

Ansøgning om tilladelse og dispensation

Kystbeskyttelseslovens kapitel 1 a regulerer processen for kommunalbestyrelsens beslutning om, at der ved en kyst skal udføres anlæg eller træffes andre foranstaltninger til beskyttelse af flere ejendomme mod oversvømmelse eller den nedbrydende virkning fra havet, fjorde eller andre dele af søterritoriet, dvs. de kommunale fællesprojekter for kystbeskyttelse.

Hvis en kommunalbestyrelse træffer afgørelse om, at et kommunalt fællesprojekt skal gennemføres, jf. kystbeskyttelseslovens § 5, stk. 1, ansøger kommunalbestyrelsen, jf. lovens § 5, stk. 5, om tilladelse hertil hos miljø- og fødevareministeren, jf. §§ 16 og 16 a.

Tilsvarende skal en grundejer ansøge miljø- og fødevarerministeren om tilladelse til etablering af kystbeskyttelse efter lovens § 16 og § 16 a. Der er ikke i kystbeskyttelsesloven eller i medfør af kystbeskyttelsesloven fastsat regler om ansøgningens indhold.

Der er i miljøvurderingsloven fastsat regler om indholdet af en bygherres ansøgning om en screeningsafgørelse efter miljøvurderingslovens § 21, jf. lovens § 19. En sådan ansøgning skal således indeholde oplysninger om projektets potentielle indvirkning på miljøet, jf. lovens bilag 5, og tilgængelige resultater af andre relevante vurderinger af projektets indvirkninger på miljøet, der er foretaget i medfør af EU-lovgivning, der er relevant for det konkrete projekt. Ansøgningen kan endvidere indeholde en beskrivelse af særkender ved projektet eller af de foranstaltninger, der påtænkes truffet for at undgå eller forebygge, hvad der kunne have været væsentlige skadelige indvirkninger på miljøet.

Høring

Hvis en kommunalbestyrelse træffer afgørelse om at fremme en kommunal fællesløsning efter kystbeskyttelseslovens kapitel 1 a, skal projektet konkretiseres yderligere, og det færdige forslag til projekt skal sendes i høring hos alle, som kan blive pålagt bidragspligt, og de interessenter, der er nævnt i kystbeskyttelseslovens § 18 a. Kommunalbestyrelsen skal samtidig offentliggøre projektet. Fristen for at komme med bemærkninger til forslaget er mindst 4 uger fra offentliggørelsesdagen.

Det projekt, som kommunalbestyrelsen sender i høring, skal indeholde en redegørelse for, hvilke foranstaltninger der skal gennemføres. Redegørelsen skal endvidere indeholde oplysning om, hvordan kystbeskyttelsesforanstaltningerne skal udføres, og hvorledes udgifterne skal afholdes og fordeles, herunder udgifterne til sagens forberedelse, forundersøgelser, projektering, udførelse og tilsyn, drift, vedligeholdelse og andre løbende foranstaltninger, ekspropriation og finansiering.

Når høringsfristen er udløbet, træffer kommunalbestyrelsen afgørelse om det konkrete kystbeskyttelsesprojekt, jf. lovens § 5, stk. 1. Kommunalbestyrelsen kan forinden foretage mindre ændringer i det projekt, der har været sendt i høring. Berører ændringen på væsentlig måde andre end dem, der ved indsigelse har foranlediget ændringen, kan afgørelse om det konkrete kystbeskyttelsesprojekt ikke træffes, før de pågældende er blevet hørt. Hvis ændringerne er så væsentlige, at der foreligger et nyt projekt, skal det offentliggøres og sendes i en ny høring.

Den kommunale høringsproces efterfølges af det almindelige krav om, at ansøgninger om tilladelse til etablering af kystbeskyttelsesforanstaltninger efter lovens § 16 og § 16 a skriftligt skal meddeles ejere af naboejendomme og skal offentliggøres på Kystdirektoratets hjemmeside, hvis de er af væsentlig betydning eller har almindelig offentlig interesse, jf. lovens § 16 c. Dette krav omfatter både kommunale fællesprojekter, som kommunalbestyrelsen allerede har gennemført en høring for, og de øvrige ansøgninger om etablering af kystbeskyttelsesforanstaltninger, der indgives direkte til Kystdirektoratet af den enkelte grundejer.

Kravet om nabohøring og offentliggørelse supplerer det almindelige partshøringskrav i forvaltningslovens § 19.

Før der træffes afgørelse om tilladelse til etablering af kystbeskyttelse, jf. lovens §§ 16 og 16 a, skal der foretages en vurdering (screening) af, om projektet væsentligt kan påvirke et internationalt naturbeskyttelsesområde, som er udpeget i medfør af lov om miljømål m.v. for vandforekomster og internationale naturbeskyttelsesområder (miljømålsloven), jf. § 3 i bekendtgørelse nr. 896 af 21. juni 2016 om administration af internationale naturbeskyttelsesområder samt beskyttelse af visse arter for så vidt angår kystbeskyttelsesforanstaltninger samt etablering og udvidelse af visse anlæg på søterritoriet.

Til brug for denne vurdering hører Kystdirektoratet berørte myndigheder, jf. bekendtgørelsens § 4, stk. 1. Hvis Kystdirektoratets screening viser, at projektet ikke væsentligt kan have en sådan påvirkning, kan

afgørelse herom indgå i Kystdirektoratets afgørelse om etablering af kystbeskyttelse efter lovens § 16 og § 16 a.

Hvis Kystdirektoratets screening viser, at projektet kan have en sådan væsentlig påvirkning, træffes afgørelse om, at der skal der foretages en konsekvensvurdering af projektets virkning på det internationale naturbeskyttelsesområde under hensyn til bevaringsmålsætningen for det pågældende område.

Konsekvensvurderingen sendes i høring til de berørte offentlige myndigheder og, efter disses anmodning, til landsdækkende foreninger og organisationer, hvis hovedformål er beskyttelse af natur og miljø eller varetagelse af rekreative interesser. Høringsperioden skal være mindst 4 uger. Høringen kan ske samtidig med høring over udkast til afgørelse efter lovens § 16 og § 16 a.

Hvis det anses for nødvendigt, skal sagen tillige sendes i offentlig høring.

Tilladelse til kystbeskyttelsesforanstaltninger kræver, at tilladelse meddeles under overholdelse af miljøvurderingslovens regler. Den kompetente myndighed efter miljøvurderingsloven skal således træffe en screeningafgørelse efter lovens § 21 om, hvorvidt der skal gennemføres en miljøvurdering. Inden myndigheden træffer en screeningsafgørelse, skal den høre berørte myndigheder.

Såfremt myndigheden træffer afgørelse om, at der skal gennemføres en miljøvurdering, inden der træffes afgørelse om eventuel tilladelse til projektet, skal myndigheden foretage høring af offentligheden og berørte myndigheder ved afgrænsningen af miljøkonsekvensrapportens indhold, og før myndigheden afgiver en udtalelse efter § 23. Med henblik på høringen skal myndigheden offentliggøre en kort beskrivelse af hovedtrækkene i det påtænkte projekt samt følgende oplysninger:

- 1) Angivelse af, hvortil bemærkninger eller spørgsmål kan rettes, og nærmere oplysninger om fristerne for fremsendelse af bemærkninger eller spørgsmål.
- 2) Karakteren af eventuelle afgørelser eller udkast til afgørelse, hvis et sådant foreligger, samt efter hvilken lov afgørelsen skal træffes.
- 3) Hvorvidt de miljøoplysninger, der er indhentet af bygherren eller myndigheden til brug for sagens behandling, er til rådighed for offentligheden.
- 4) Hvor og hvordan de relevante oplysninger stilles til rådighed.
- 5) Hvilke foranstaltninger der er truffet med henblik på offentlighedens deltagelse i VVM.

Myndigheden skal endvidere foretage høring af de berørte myndigheder og offentligheden over miljøkonsekvensrapporten, som bygherren har fremlagt, herunder ansøgningen om tilladelse, før der træffes en afgørelse om tilladelse. Med henblik på denne høring skal myndigheden offentliggøre de ovennævnte oplysninger med ansøgningen, miljøkonsekvensrapporten, eventuelle supplerende oplysninger, jf. § 24, og udkast til afgørelse om tilladelse.

Myndigheden kan fastsætte passende tidsfrister for høringer af de berørte myndigheder. Myndigheden fastsætter en frist for høring af offentligheden ved afgrænsningen af miljørapportens indhold på 14 dage. Myndigheden kan fravige denne frist, såfremt der foreligger særlige omstændigheder. For høring af offentligheden over miljøkonsekvensrapporten m.v. er høringsfristen mindst 8 uger.

Der er ikke i naturbeskyttelsesloven fastsat generelle regler om offentliggørelse af ansøgninger eller høring, herunder høringsperiode og høringsparter, i forbindelse med myndighedens afgørelse om dispensation fra de regler, der foreslås inkluderet. For enkelte regler er der dog særlige hørings- og underrettningsregler.

Det drejer sig om dispensation fra skovbyggelinjen, hvor kommunalbestyrelsen skal underrette den pågældende skovejer, før der træffes afgørelse om undtagelse, jf. naturbeskyttelseslovens § 65, stk. 1.

Derudover gælder en række særlige sagsbehandlingsregler for dispensation fra fredninger i strid med fredningens formål, der fremgår nedenfor.

Videregående afvigelser fra fredninger i strid med fredningens formål kan kun foretages efter reglerne om gennemførelse af fredninger, jf. naturbeskyttelseslovens § 50, stk. 5.

Det betyder, at der for sådanne sager gælder en række særlige sagsbehandlingskrav svarende til de sagsbehandlingskrav, der gælder for rejsning af en fredningssag.

Fredningsnævnet, jf. naturbeskyttelseslovens § 37, jf. § 50, stk. 5, skal foretage offentlig bekendtgørelse af en sags rejsning og sender fredningsforslaget til ejerne og brugerne af de ejendomme, der omfattes af forslaget, til statslige og kommunale myndigheder, hvis interesser berøres af forslaget, samt til organisationer m.v., som antages at have en væsentlig interesse i forslaget.

Sagen rejses ved indsendelse af et fredningsforslag til fredningsnævnet.

Under behandlingen af en fredningssag afholder fredningsnævnet mindst et offentligt møde om sagen. Fredningsnævnet indbyder i det mindste ejere og brugere af de ejendomme, der omfattes af forslaget, statslige og kommunale myndigheder, hvis interesser berøres af forslaget, samt organisationer m.v., som antages at have en væsentlig interesse i forslaget, samt dem, der har fremsat anmodning over for fredningsnævnet om at blive indbudt til møde i den pågældende sag, til at deltage i mødet.

Der er ikke i lov om jagt- og vildtforvaltning fastsat særlige sagsbehandlingsregler for dispensation fra de regler, der er fastsat for de enkelte vildtreservater.

Det fremgår af bekendtgørelse nr. 949 af 30. juni 2017 om henlæggelse af opgaver og beføjelser til Naturstyrelsen herunder Kystdirektoratet, at Naturstyrelsen varetager myndighedsopgaver vedrørende reservater efter miljø- og fødevarerministerens nærmere bestemmelse.

I de enkelte reservatbekendtgørelser er der fastsat regler om, at Naturstyrelsen kan dispensere fra de forbud, der fremgår af bekendtgørelsen, og at afgørelser ikke kan påklages til anden administrativ myndighed. Der er generelt ikke i øvrigt fastsat særlige sagsbehandlingsregler, herunder heller ikke om høring.

Krav til afgørelsens indhold

Der er ikke i dag særlige krav i kystbeskyttelsesloven til indholdet af afgørelsen, herunder til oplysning om, hvilke dispensationer og tilladelser efter anden lovgivning, der er inkluderet i afgørelsen.

Underretning om afgørelsen

Kommunalbestyrelsens afgørelse efter kystbeskyttelseslovens § 5, stk. 1, om, hvorvidt der skal gennemføres et konkret projekt, skal sendes til de parter og andre, som har haft projektet i høring, jf. lovens § 5, stk. 3 og 4. Afgørelsen skal også offentliggøres.

Der er derudover i miljøvurderingsloven fastsat regler om, at VVM-myndigheden skal offentliggøre en screeningsafgørelse, jf. lovens § 36.

Derudover skal VVM-myndigheden, når der er truffet afgørelse om at give eller nægte tilladelse til et projekt omfattende af krav om tilladelse til at påbegynde projektet efter en miljøvurdering af projektets indvirkning på miljøet (VVM-tilladelse), straks sikre, at følgende oplysninger er tilgængelige for offentligheden og de berørte myndigheder:

1) Indholdet af afgørelsen og de betingelser, der eventuelt er knyttet hertil.

- 2) De vigtigste begrundelser og overvejelser, der ligger til grund for afgørelsen, herunder oplysninger om procedurer for offentlig deltagelse.
- 3) Resuméet af resultaterne af de høringer, der er foretaget.
- 4) De oplysninger, der er indsamlet i henhold til § 24, stk. 1, 2. pkt., og § 24, stk. 2, jf. §§ 35 og 38.
- 5) Hvordan resultaterne og oplysningerne, jf. nr. 3 og 4, er indarbejdet eller på anden måde taget i betragtning, herunder eventuelle kommentarer fra berørte stater.

Der er i bekendtgørelser udstedt i medfør af naturbeskyttelsesloven fastsat regler om underretning og offentliggørelse af afgørelser. Det drejer sig f. eks. om § 5 i bekendtgørelse nr. 927 af 27. juni 2016 om bygge- og beskyttelseslinjer, der fastsætter, hvem der skal underrettes om kommunalbestyrelsens og Kystdirektoratets afgørelser vedrørende naturbeskyttelseslovens §§ 15-19, og hvad underretningen skal indeholde.

Videregående afvigelser fra fredninger i strid med fredningens formål kan som nævnt ovenfor kun foretages efter reglerne om gennemførelse af fredninger, jf. naturbeskyttelseslovens § 50, stk. 5. Det indebærer, at fredningsnævnets behandling af en sådan sag afsluttes med, at nævnet træffer afgørelse om, hvorvidt fredningen ændres eller ophæves, så den ønskede foranstaltning kan gennemføres. Fredningsnævnet bekendtgør sagens afgørelse offentligt og sender afgørelsen til dem, der har fået sagen tilsendt, samt til enhver, der under sagen har givet møde for nævnet eller har fremsat ønske om underretning om sagens afgørelse. Offentlig bekendtgørelse kan ske udelukkende digitalt.

Skovlovens § 62, stk. 5, fastsætter, at de foreninger og organisationer, der er nævnt i bestemmelsens stk. 2, skal underrettes skriftligt om de afgørelser, der er nævnt i stk. 2, hvis de anmoder om det. Det drejer sig om en berørt nationalparkfond oprettet efter lov om nationalparker, landsdækkende foreninger og organisationer, hvis hovedformål er beskyttelse af natur og miljø, landsdækkende foreninger og organisationer, som efter deres formål varetager væsentlige rekreative interesser, når afgørelsen berører sådanne interesser, og lokale foreninger og organisationer, som har en væsentlig interesse i afgørelsen.

Klage

Kommunalbestyrelsens afgørelse om at gennemføre et kommunalt fællesprojekt efter lovens § 5, stk. 1, kan påklages til Miljø- og Fødevarerklagenævnet af den, afgørelsen er rettet til, og af enhver, der har en væsentlig individuel interesse i sagen, samt af Danmarks Naturfredningsforening, Friluftsrådet, Grundejernes Landsorganisation og Fritidshusejernes Landsforening, jf. § 18 a, stk. 1.

Der er fuld prøvelse af afgørelsen.

Miljø- og fødevarerministerens afgørelse om tilladelse til kystbeskyttelse, både kommunale fællesprojekter og øvrige kystbeskyttelsesforanstaltninger, kan påklages til Miljø- og Fødevarerklagenævnet af adressaten for afgørelsen, enhver, som har en væsentlig, individuel interesse i sagen, landsdækkende foreninger og organisationer, hvis hovedformål er beskyttelse af natur og miljø eller varetagelse af væsentlige brugerinteresser inden for arealanvendelsen, jf. lovens § 18 a, stk. 2. Prøvelsen er begrænset til retlige forhold, jf. lovens § 18, stk. 3.

Afgørelser efter miljøvurderingslovens § 21 (screeningsafgørelser) for så vidt angår retlige spørgsmål, afgørelser efter § 25 (VVM-tilladelser) og afgørelser efter § 46 (påbud m.v. i forbindelse med håndhævelse) kan påklages til Miljø- og Fødevarerklagenævnet.

Afgørelser i henhold til anden lovgivning, som i henhold til regler fastsat i medfør af miljøvurderingslovens § 15, stk. 4, erstatter afgørelser om tilladelse efter § 25, kan påklages efter reglerne i den lovgivning, som afgørelsen meddeles i henhold til.

Klageberettiget efter miljøvurderingsloven er miljø- og fødevareministeren, enhver med retlig interesse i sagens udfald og landsdækkende foreninger og organisationer, der som formål har beskyttelsen af natur og miljø eller varetagelsen af væsentlige brugerinteresser inden for arealanvendelsen og har vedtægter eller love, som dokumenterer deres formål, og som repræsenterer mindst 100 medlemmer.

Afgørelser om dispensation fra de regler, der foreslås inkluderet fra naturbeskyttelsesloven, kan påklages til Miljø- og Fødevareklagenævnet. Klageberettiget er adressaten for afgørelsen, ejeren af den ejendom, som afgørelsen vedrører, offentlige myndigheder, en berørt nationalparkfond oprettet efter lov om nationalparker, lokale foreninger og organisationer, som har en væsentlig interesse i afgørelsen, landsdækkende foreninger og organisationer, hvis hovedformål er beskyttelse af natur og miljø, og landsdækkende foreninger og organisationer, som efter deres formål varetager væsentlige rekreative interesser, når afgørelsen berører sådanne interesser.

Der er fuld prøvelse af de afgørelser, der indbringes for nævnet.

De tilladelser, der meddeles efter naturbeskyttelsesloven, må ikke udnyttes, før klagefristen er udløbet. Rettidig klage har opsættende virkning for den påklagede afgørelse, medmindre klagemyndigheden bestemmer andet.

Fredningsnævnets afgørelse om dispensation fra en fredning i strid med fredningens formål kan påklages til Miljø- og Fødevareklagenævnet. Klageberettiget er ejere og brugere, der skal have afgørelsen tilsendt, enhver, der under sagen har givet møde for nævnet eller fremsat ønske om underretning om sagens afgørelse, statslige og kommunale myndigheder, hvis interesser berøres af forslaget, samt organisationer m.v., som antages at have en væsentlig interesse i forslaget.

Miljø- og Fødevareklagenævnet kan ændre fredningsnævnets afgørelse, herunder fredningens geografiske udstrækning, fredningsbestemmelserne og erstatningen. Dette gælder uanset, hvem der har rejst fredningssagen eller påklaget fredningsnævnets afgørelse, og uanset fredningsforslaget og de forslag og krav, der er fremført for fredningsnævnet og Miljø- og Fødevareklagenævnet.

Afgørelser om dispensation fra bestemmelser i de reservatbekendtgørelser om vildtreservater, der er udstedt med hjemmel i lov om jagt og vildtforvaltning, kan ikke påklages.

Afgørelser efter skovloven, der kan påklages, kan påklages af adressaten for afgørelsen og enhver, som i øvrigt har en individuel, væsentlig interesse i sagen. Derudover kan de afgørelser, der er truffet efter lovens §§ 4 og 6, § 15, stk. 2, § 17, stk. 3, §§ 19-21 og § 38, jf. § 11, stk. 1, samt vilkår fastsat for disse afgørelser efter § 39 endvidere påklages af

- 1) en berørt nationalparkfond oprettet efter lov om nationalparker,
- 2) landsdækkende foreninger og organisationer, hvis hovedformål er beskyttelse af natur og miljø,
- 3) landsdækkende foreninger og organisationer, som efter deres formål varetager væsentlige rekreative interesser, når afgørelsen berører sådanne interesser, og
- 4) lokale foreninger og organisationer, som har en væsentlig interesse i afgørelsen.

Klage over en afgørelse efter § 6, § 38 eller kapitel 8 a har opsættende virkning, indtil klagemyndigheden har truffet afgørelse eller bestemmer andet.

Klage over en afgørelse efter §§ 19-21 eller et påbud efter § 51, stk. 2 eller 3, om at iværksætte foranstaltninger har opsættende virkning, indtil klagemyndigheden har truffet afgørelse eller bestemmer andet. Miljø- og fødevareministeren kan dog bestemme, at klage ikke har opsættende virkning, hvis der ellers er fare for at

ødelægge eller væsentligt forringe en naturtype eller for at skabe forstyrrelse med betydelige konsekvenser for de arter, området er udpeget for.

Klage over en afgørelse efter §§ 19-21 eller et påbud efter § 51, stk. 2 eller 3, om at ophøre med eller undlade foranstaltninger har ikke opsættende virkning, medmindre klagemyndigheden bestemmer andet.

Der er fuld prøvelse af klager over afgørelser efter skovloven.

Vandløbsmyndighedens afgørelser efter vandløbsloven, bortset fra afgørelser om erstatning og andre økonomiske spørgsmål, kan påklages til Miljø- og Fødevarerklagenævnet, som behandler sagen i den læge afdeling.

Miljø- og fødevarerministeren kan fastsætte regler om, at vandløbsmyndighedens afgørelser i nærmere angivne grupper af sager om private vandløb ikke skal kunne påklages til anden administrativ myndighed.

Klage har opsættende virkning, medmindre Miljø- og Fødevarerklagenævnet beslutter andet.

Ved meddelelse af et påbud eller et forbud kan vandløbsmyndigheden i særlige tilfælde beslutte, at påbuddet eller forbuddet skal efterkommes uanset klage. Selv om denne beslutning påklages, skal påbuddet eller forbuddet efterkommes, indtil Miljø- og Fødevarerklagenævnet bestemmer andet.

Hvis udnyttelse af en tilladelse eller godkendelse forudsætter udførelse af anlægsarbejder, må sådanne arbejder ikke påbegyndes før klagefristens udløb, eller, hvis der er klaget over afgørelsen, før Miljø- og Fødevarerklagenævnets afgørelse foreligger. Vandløbsmyndigheden skal straks underrette den, der har fået tilladelsen eller godkendelsen, om, at afgørelsen er påklaget. Miljø- og fødevarerministeren kan fastsætte regler om, at disse regler ikke finder anvendelse på visse former for mindre arter af anlægsarbejder.

Vandløbsmyndighedens afgørelser kan påklages af

- 1) den, afgørelsen er rettet til,
- 2) enhver, der må antages at have en individuel, væsentlig interesse i sagens udfald og
- 3) en berørt nationalparkfond oprettet efter lov om nationalparker.

Afgørelser efter vandløbslovens kapitel 5 vedrørende regulativer for offentlige vandløb kan desuden påklages af

- 1) lokale foreninger og organisationer, som har en væsentlig interesse i afgørelsen,
- 2) landsdækkende foreninger og organisationer, hvis hovedformål er beskyttelse af natur og miljø, og
- 3) landsdækkende foreninger og organisationer, som efter deres formål varetager væsentlige rekreative interesser, når afgørelsen berører sådanne interesser.

3.3.3.2 Ministeriets overvejelser og foreslået ordning

Det foreslås, at kystbeskyttelseslovens overordnede kapitelinddeling ændres, så der er en klar adskillelse mellem de to hovedområder, som kystbeskyttelsesloven regulerer, dvs. kystbeskyttelse og øvrige foranstaltninger på søterritoriet og strandbredder, der ikke er kystbeskyttelse.

Alle sagsbehandlingsskridt og afgørelseskompetencer vedrørende tilladelse til udførelse af kystbeskyttelse, både kommunale fællesprojekter og øvrige kystbeskyttelsesprojekter, samles i separate kapitler, og sagsbehandlingsskridt og afgørelseskompetencer for øvrige foranstaltninger samles i et andet kapitel. Bestemmelser om klage og søgsmål samt tilsyn og håndhævelse vil fortsat være reguleret i kapitler, der vedrører både kystbeskyttelse og øvrige foranstaltninger på søterritoriet og strandbredder, der ikke er kystbeskyttelse.

Regler om ansøgning og høring

Med lovforslaget foreslås, at den nuværende ordning, hvorefter kommunalbestyrelsen skal træffe afgørelse om et projekt efter lovens § 5, stk. 1, og efterfølgende have tilladelse til at gennemføre projektet fra Kystdirektoratet efter lovens §§ 16 og 16 a, erstattes af en mere enkel ordning, hvorefter kommunalbestyrelsen træffer én afgørelse om tilladelse til projektet, jf. pkt. 3.1.2.2.

Der er som følge heraf behov for at samtænke sagsbehandlingen for de kommunale helhedsløsninger, der fremgår af kapitel 1 a med den sagsbehandling, der følger den afgørelse, som Kystdirektoratet i dag træffer efter lovens § 16 og § 16 a. Det drejer sig f. eks. om regler vedrørende ansøgning, høring, offentliggørelse og klage.

Endvidere foreslås en række nødvendige tilladelser og dispensationer efter naturbeskyttelsesloven, jagt- og vildtforvaltningsloven, skovloven og vandløbsloven inkluderet i tilladelsen til kystbeskyttelse efter kystbeskyttelsesloven. Der vil herefter ikke blive truffet selvstændige afgørelser efter de inkluderede bestemmelser, når disse er indeholdt i kystbeskyttelsestilladelsen. Det betyder også, at de sagsbehandlingsregler, der er knyttet op på de inkluderede afgørelser, ikke vil finde anvendelse. Der er derfor behov for at tage stilling til, hvilke sagsbehandlingsregler efter de inkluderede regler, der skal indarbejdes i kystbeskyttelsesloven og fremover gælde for kystbeskyttelsestilladelser, samt eventuelt øvrige tilladelser efter kystbeskyttelsesloven.

I og med, at kommunalbestyrelsens afgørelse om endelig godkendelse af en kommunal fællesløsning og den efterfølgende tilladelse til etablering af kystbeskyttelse slås sammen til én ny samlet afgørelse, er bestemmelsen i kystbeskyttelseslovens § 5, stk. 5, om, at kommunalbestyrelsen skal søge miljø- og fødevareministeren om tilladelse, ikke længere anvendelig. Kravet om, at sagsbehandlingen indledes med en formel ansøgning, er imidlertid ikke overflødig, og det foreslås derfor, at der indsættes et formelt krav om ansøgning i loven. Det foreslås endvidere, at miljø- og fødevareministeren bemyndiges til at fastsætte regler om krav til ansøgningens indhold og form, herunder om digital kommunikation.

Der kan i den sammenhæng tages højde for de gældende regler i miljøvurderingslovens § 19 om krav til indholdet af bygherres ansøgning, da de oplysninger, som ansøgningen skal indeholde, skal udgøre grundlaget for, at kommunalbestyrelsen kan tage stilling til, om projektet skal VVM-vurderes, eller om dets virkninger på internationale naturbeskyttelsesområder skal konsekvensvurderes forud for, at der træffes afgørelse om, hvorvidt projektet kan tillades.

For kommunale fællesprojekter foreslås det, at der først skal indgives en formel ansøgning, efter at kommunalbestyrelsen har taget stilling til, om en sag skal fremmes efter kystbeskyttelseslovens § 2 a, men før kystbeskyttelsesprojektet sendes i høring. Ofte vil det være kommunen selv, der som byherre indgiver ansøgningen, men det kan også f.eks. være et digelag, som kommunalbestyrelsen kan oprette efter loven.

Som led i, at der fremover kun skal træffes én afgørelse om tilladelse til etablering af kystbeskyttelse, foreslås det som naturlig konsekvens, at der ikke skal være to høringsprocesser i forlængelse af hinanden. I dag er der således en høringsproces i forbindelse med kommunens godkendelse af en helhedsløsning og en anden høringsproces i forbindelse med Kystdirektoratets efterfølgende tilladelse til etablering af kystbeskyttelse.

Det foreslås, at der for kommunale fællesprojekter fremover skal være en offentlig høring, der svarer til den høring, der i dag gælder for kommunale fællesprojekter. Det foreslås samtidig, at høringskredsen udvides til også at omfatte de naboer til kystbeskyttelsesforanstaltninger, der i dag er omfattet af den nabohøring, der følger af lovens § 16 c, og som knytter sig til Kystdirektoratets tilladelse til kystbeskyttelse efter den gældende lovs § 16 og § 16 a. Da høringskredsen for de kommunale fællesprojekter omfatter "interessenter" efter kystbeskyttelseslovens regler om klageberettigede, og da de klageberettigede, jf. nedenfor, for

kommunalbestyrelsens afgørelser foreslås udvidet, foreslås det, at høringskredsen tilpasses ved at interessenter, der har givet meddelelse herom til kommunalbestyrelsen, skal høres. Ved interessenter forstås de organisationer og foreninger, der er klageberettigede efter den foreslåede bestemmelse om klage over afgørelser efter loven.

Offentlige myndigheder er klageberettigede efter den foreslåede § 18 a, og det vil derfor ofte være hensigtsmæssigt, hvis en kommunalbestyrelse i tilknytning til den offentlige høring også hører de offentlige myndigheder, der har en interesse for den pågældende sag. Det kan f.eks. dreje sig om en nabokommune eller en offentlig myndighed, der har ressortansvaret for eller administrerer regler, der er inkluderet i kystbeskyttelsestilladelsen. F.eks. vil det ofte være hensigtsmæssigt at høre Kulturministeriet i forbindelse med behandlingen af en sag om etablering af kystbeskyttelse inden for naturbeskyttelseslovens fortidsmindebeskyttelseslinje.

Det vurderes ikke nødvendigt at indføre en særskilt pligt til høring af skovejere, hvis en kystbeskyttelsesforanstaltning ønskes etableret inden for skovbyggelinjen, som det er tilfældet ved dispensation fra skovbyggelinjen. Baggrunden er, at skovejeren ofte vil være omfattet af høringsreglerne som part eller nabo til et anlæg.

For sager, der ikke er kommunale fællesprojekter, foreslås den nuværende nabohøring som supplement til forvaltningslovens partshøring videreført, men også her kan det være hensigtsmæssigt at høre offentlige myndigheder med en interesse i sagen.

Regler om afgørelsens indhold

Da en tilladelse til etablering af kystbeskyttelse fremover vil inkludere en række dispensationer og tilladelser efter anden lovgivning, jf. afsnit 3.2, foreslås det som noget nyt, at der i kystbeskyttelsestilladelsen skal oplyses om, hvilke afgørelser efter anden lovgivning, kystbeskyttelsestilladelsen erstatter, jf. afsnit 3.3.1.2. Da de hensyn, som den inkluderede lovgivning varetager, også skal indgå i skønnet over, om der efter den foreslåede § 3, stk. 1, skal gives tilladelse til kystbeskyttelse, skal disse hensyn i overensstemmelse med forvaltningslovens almindelige begrundelseskrav også angives i begrundelsen for afgørelsen i det omfang, der er tale om hovedhensyn, der har været bestemmende for skønsudøvelsen.

Tilsvarende vil der efter den foreslåede § 3, stk. 6, kunne fastsættes vilkår, der varetager hensyn, som de inkluderede regler varetager.

Krav til afgørelsens indhold efter regler om miljøvurdering af planer og programmer og af konkrete projekter (VVM) samt efter regler om administration vedrørende internationale naturbeskyttelsesområder og bilag IV-arter skal fortsat iagttages. Der henvises i øvrigt til pkt. 3.1.4.

Regler om underretning om afgørelser

Det foreslås at fastholde, at høringsberettigede skal underrettes om afgørelser om etablering af kommunale fællesprojekter. Afgørelser skal tillige offentliggøres. Baggrunden for kravet om underretning og offentliggørelse er, at klageberettigede skal kunne overveje, om en klagemulighed skal udnyttes.

Det foreslås derudover at udvide de nuværende regler om, at afgørelser vedrørende etablering af kystbeskyttelsesforanstaltninger, der ikke er kommunale fællesprojekter, skal meddeles naboer og offentliggøres, hvis de er af væsentlig betydning eller har almindelig offentlig interesse, således at alle afgørelser skal offentliggøres på myndighedens hjemmeside. Det vil som udgangspunkt være kommunalbestyrelserne, men for foranstaltninger med staten som bygherre, vil det være miljø- og fødevareministeren (Kystdirektoratet), der forestår offentliggørelsen.

Det foreslås også, at kredsen af personer m.v., der skal underrettes, udvides til også at omfatte klageberettigede personer, organisationer og foreninger efter den foreslåede § 18 a, stk. 1, nr. 6-9, samt berørte offentlige myndigheder. Afgørelser skal dog alene meddeles de foreninger og organisationer, der har anmodet tilladelsesmyndigheden om at modtage underretning om afgørelserne.

Forslagene til ændring af reglerne om dispensation fra fortidsmindebeskyttelseslinjen og reglerne om dispensation og videregående fravigelse af fredninger efter naturbeskyttelsesloven skal ses i sammenhæng med museumslovens regler.

Fortidsminder, der ikke er beskyttet af reglerne om fredede fortidsminder, kan i praksis være beskyttet af fredninger efter naturbeskyttelsesloven, både således, at det udtrykkeligt fremgår af fredningen, at den har til formål at beskytte et fortidsminde, og indirekte ved, at en fredning, som f.eks. indebærer forbud mod tilstandsændringer eller bevarelse af visse landskabselementer, i praksis kan have den virkning, at fredningsbestemmelserne beskytter ikke synlige og måske endnu uopdagede fortidsminder.

Såfremt der i forbindelse med udnyttelse af en dispensation fra en fredning med henblik på udførelse af kystbeskyttelsesforanstaltninger udføres jordarbejder, vil reglerne i museumslovens kapitel 8 skulle overholdes. Dette indebærer bl.a., at kommunalbestyrelsen skal underrette vedkommende kulturhistoriske museum senest samtidig med, at der meddeles dispensation fra fortidsmindebeskyttelseslinjen efter naturbeskyttelsesloven.

Regler om klage

Det foreslås, at den nye samlede afgørelse om etablering af kystbeskyttelse, der vil inkludere nødvendige tilladelser og dispensationer efter anden lovgivning, jf. afsnit 3.2, kan påklages efter regler, der er fastsat i kystbeskyttelsesloven. En konsekvens af, at tilladelser og dispensationer efter anden lovgivning inkluderes i kystbeskyttelsestilladelsen, er, at der ikke træffes afgørelse efter disse regler, og at der derfor heller ikke er en afgørelse, der kan påklages efter de klageregler, der i øvrigt fremgår af den lovgivning, som de inkluderede regler vedrører.

Da kommunalbestyrelsens afgørelse om at gennemføre en helhedsløsning efter den gældende lovs § 5, stk. 1, og miljø- og fødevareministerens kompetence til at give tilladelse til etablering af kystbeskyttelse efter den gældende lovs § 16 og § 16 a samles hos kommunerne i én samlet afgørelse, er der behov for at fastsætte ét samlet klageregelsæt i stedet for i dag, hvor der er nogle klageregler for afgørelsen efter § 5, stk. 1, og nogle andre for afgørelsen efter § 16, jf. afsnit 3.3.3.1.

Det foreslås, at den nye samlede kystbeskyttelsesafgørelse kan påklages til Miljø- og Fødevareklagenævnet for så vidt angår retlige forhold. Det svarer til de nuværende regler for prøvelsens omfang for afgørelser om tilladelse til etablering af kystbeskyttelse, men det vil være en begrænsning af prøvelsens omfang i forhold til kommunens afgørelse om at gennemføre en kommunal helhedsløsning, hvor der i dag er fuld prøvelse.

Det vil også være en begrænsning i forhold til den prøvelse, der foretages for afgørelser efter naturbeskyttelsesloven og skovloven.

Det foreslås, at kredsen af klageberettigede efter kystbeskyttelsesloven udvides, så alle, der kan klage over afgørelser efter kystbeskyttelsesloven i dag, samt klageberettigede efter de regler, der foreslås inkluderet i en kystbeskyttelsestilladelse, fremover kan klage over den samlede tilladelse til kystbeskyttelse.

Dog foreslås det, at naturbeskyttelseslovens regler om, at en dispensation i strid med en frednings formål kan påklages af enhver, der under sagen har givet møde for fredningsnævnet eller fremsat ønske om underretning om sagens afgørelse, ikke overføres på den samlede kystbeskyttelsestilladelse, da en sådan generel klageadgang, hvor personer uden interesse i sagen i øvrigt kan klage, ikke vurderes hensigtsmæssig.

Det foreslås at videreføre, at rettidig klage har opsættende virkning, og at den myndighed, der har truffet afgørelsen, dog kan beslutte, at uopsættelige reparations- og afværgeforanstaltninger skal iværksættes uanset rettidig klage. Som supplement hertil foreslås det, på linje med reglerne i naturbeskyttelsesloven og skovloven, at klageinstansen i øvrigt kan beslutte, at en klage ikke skal tillægges opsættende virkning.

Regler om straf

Det foreslås, at kystbeskyttelseslovens straffebestemmelse harmoniseres med hovedparten af de øvrige arealregulerende love, hvis afgørelser inkluderes i kystbeskyttelsestilladelsen. Det betyder, at der som supplement til den nuværende bestemmelse om bødestraf indsættes en hjemmel til, at straffen kan stige til fængsel i indtil 2 år, hvis overtrædelsen er begået forsætligt eller ved grov uagtsomhed, og hvis der ved overtrædelsen er voldt skade på miljøet eller fare derfor, eller der ved overtrædelsen er opnået eller tilsigtet en økonomisk fordel for den pågældende selv eller andre, herunder ved besparelser. Der foreslås indsat hjemmel til at fastsætte tilsvarende straffebestemmelser i regler udstedt i medfør af kystbeskyttelsesloven.

3.4 Andre ændringer af kystbeskyttelsesloven

Uafhængig af de foreslåede ændringer af kystbeskyttelsesloven m.v., der har til formål at forenkle og samle beslutningskompetencen i forbindelse med etablering af kystbeskyttelsesforanstaltninger og at inkludere en række dispensationer og tilladelser efter anden lovgivning i kystbeskyttelsestilladelsen, foreslås øvrige ændringer, der vil bidrage til en mere hensigtsmæssig administration af loven.

3.4.1 Adgang til delegation af miljø- og fødevareministerens kompetence til kommunerne

3.4.1.1 Gældende ret

Efter kystbeskyttelseslovens § 19, stk. 2, kan miljø- og fødevareministeren bemyndige kommunalbestyrelser til at udøve ministerens beføjelser efter § 16 a. Miljø- og fødevareministerens kompetence efter kystbeskyttelseslovens § 16 a er at meddele tilladelse til en række foranstaltninger og aktiviteter på søterritoriet. Det drejer sig om inddæmning eller opfyldning, om at udføre anlæg eller anbringe faste eller forankrede indretninger eller genstande, om at anbringe fartøjer, der agtes anvendt til andet end sejlads, eller om at foretage uddybning eller gravning.

Delegationskompetencen er udnyttet i bekendtgørelse nr. 232 af 12. marts 2007 om bade- og bådebroer. Efter bekendtgørelsen er kompetencen til at meddele tilladelse til visse typer af bade- og bådebroer delegeret til kommunerne.

Der er ikke i kystbeskyttelsesloven hjemmel til, at miljø- og fødevareministeren til kommunalbestyrelser kan delegerer kompetencen til at håndhæve kravet om tilladelse til de pågældende aktiviteter ved at meddele påbud om fysisk lovliggørelse af et ulovligt anlæg efter kystbeskyttelseslovens § 19 b og § 19 c.

Kompetencen til at meddele de nævnte påbud for sager om ulovligt etablerede bade- og bådebroer er delegeret til Kystdirektoratet, jf. § 21 i bekendtgørelse nr. 949 af 30. juni 2017 om henlæggelse af opgaver og beføjelser til Naturstyrelsen herunder Kystdirektoratet.

3.4.1.2 Ministeriets overvejelser og foreslået ordning

Den nuværende ordning, hvorefter kompetencen til at meddele tilladelse til etablering af bade- og bådebroer, herunder til at meddele lovliggørende tilladelse (retlig lovliggørelse), og kompetencen til at påbyde fysisk lovliggørelse er delt mellem to myndigheder har vist sig uhensigtsmæssig. Det har betydet, at lovliggørelsessager, der er igangsat af en kommune, ikke er blevet fulgt op med påbud om fysisk lovliggørelse fra Kystdirektoratet, når sagen er oversendt fra kommunen til Kystdirektoratet.

Det foreslås derfor, at der skabes hjemmel i kystbeskyttelsesloven til, at miljø- og fødevareministeren også kan delegere kompetencen til at påbyde fysisk lovliggørelse af de anlæg, der er omfattet af den foreslåede § 16 a, herunder bade- og bådebroer til kommunerne.

Det er tanken, at hjemlen udnyttes til at samle kompetencen til at håndhæve kravet om tilladelse til etablering af bade- og bådebroer hos kommunerne, dvs. at kommunerne fremover både får kompetence til at meddele lovliggende tilladelse (retlig lovliggørelse) og kompetence til at påbyde fysisk lovliggørelse.

Endvidere vil kompetencen til at føre tilsyn med overholdelsen af § 16 a kunne delegeres til kommunerne efter den foreslåede § 18 c, stk. 2.

3.4.2 Påbud til grundejere om at tåle fysisk lovliggørelse

3.4.2.1 Gældende ret

Efter kystbeskyttelseslovens § 19 a og § 19 b kan miljø- og fødevareministeren meddele påbud om at fjerne en række foranstaltninger og reetablere forholdene for aktiviteter, der er ulovligt udført og omfattet af kravet om tilladelse efter lovens § 16 og § 16 a.

Udgangspunktet i kystbeskyttelsesloven er, at der kun kan reageres over for den, der har foretaget den ulovlige handling.

I kystbeskyttelseslovens § 19 c er imidlertid indført hjemmel til, at miljø- og fødevareministeren, hvis det ikke er muligt at meddele nogen et påbud i medfør af § 19 a eller § 19 b, kan meddele den til enhver tid værende ejer af en fast ejendom påbud om at berigtige ulovligt etablerede kystbeskyttelsesforanstaltninger, anlæg, indretninger m.v., som nævnt i § 16, stk. 1, og § 16 a. Dette gælder uanset, at ejeren ikke har udført foranstaltningerne.

Muligheden for at meddele påbud til den nuværende grundejer finder kun anvendelse, hvor foranstaltningen er etableret efter den 1. januar 2007.

Det fremgår af bemærkningerne til det lovforslag (2005/1 LSF 127), hvor lovens § 19 c blev indført, at det er intentionen, at myndighederne kan meddele påbud til den, der har udført de ulovlige kystbeskyttelsesforanstaltninger, såfremt det vides, hvem denne er. § 19 c vil således alene finde anvendelse, når det ikke er muligt at rette påbuddet til den, der har udført foranstaltningerne, anlæggene m.v.

3.4.2.2 Ministeriets overvejelser og foreslået ordning

Det er efter loven først muligt at meddele et påbud til ejeren af den grund, hvorpå der er etableret en ulovlig kystbeskyttelsesforanstaltning, et anlæg, en indretning m.v., såfremt det ikke er muligt at meddele påbuddet til den person, som har etableret den eller det.

I de situationer, hvor den, der har etableret et ulovligt anlæg, ikke ejer ejendommen, hvorpå det er beliggende, vil vedkommende ikke have rådighed over ejendommen, og vedkommende vil derfor ikke have mulighed for at efterkomme et påbud, medmindre ejeren af ejendommen accepterer dette.

Samtidig er det ikke muligt med hjemmel i kystbeskyttelseslovens § 19 c at påbyde ejeren at lovliggøre forholdet, da der ikke foreligger en situation, hvor det ikke er muligt at meddele et påbud til den person, der har udført anlægget.

Det foreslås derfor, at der indføres hjemmel til, at tilsynsmyndigheden kan påbyde ejeren af en ejendom at tåle, at den, der har fået et påbud efter lovens § 19 a og § 19 b, efterkommer dette.

3.5 Lov om maritim fysisk planlægning

3.5.1 Gældende ret

Lov om maritim fysisk planlægning omfatter det danske søterritorium fra kystlinjen og ud til grænsen for de eksklusive økonomiske zoner. Lov om maritim fysisk planlægning fastsætter rammerne for gennemførelsen af en planlægning af de danske havområder (havplan). Efter § 14 i lov om maritim fysisk planlægning er havplanen bindende for de statslige myndigheders sektorplanlægning og enkeltsagsadministration i form af tilladelser m.v. Statslige myndigheder kan således som hovedregel ikke efter anden lovgivning vedtage planer om eller meddele tilladelse m.v. til anlæg eller arealanvendelser fx kystbeskyttelses anlæg, der er i strid med havplanen eller foregriber et forslag til havplan eller ændringer af havplanen, der er offentliggjort af erhvervsministeren.

3.5.2 Ministeriets overvejelser og foreslået ordning

Med nærværende forslag til lov om ændring af lov om kystbeskyttelse ændres den gældende kompetencefordeling mellem staten og kommunerne i sager vedrørende kystbeskyttelsesforanstaltninger, således at kommunalbestyrelserne som hovedregel vil skulle meddele tilladelse til kystbeskyttelsesforanstaltninger, herunder også til kystbeskyttelsesforanstaltninger på søterritoriet, jf. den foreslåede § 3, stk. 3 og 4, i lov om kystbeskyttelse som affattet ved lovforslagets § 1, nr. 8. Efter forslaget bliver kommunalbestyrelserne også kompetent myndighed i sådanne sager efter lov om miljøvurdering af planer og programmer og af konkrete projekter (VVM), jf. den foreslåede § 17, stk. 3, 2. pkt., som affattet ved lovforslagets § 2, nr. 1.

Som en konsekvens heraf foreslås det, at § 14 i lov om maritim fysisk planlægning også finder anvendelse på kommunernes planlægning og administration. Dette betyder, at kommunernes afgørelser efter sektorlovgivningen, herunder afgørelser om tilladelse til kystbeskyttelsesforanstaltninger på havet, ikke må meddeles i strid med havplanen eller forslag til ny havplanlægning, når forslaget er offentliggjort af erhvervsministeren.

Afgørelser truffet af kommunale myndigheder vil i henhold til § 22 i lov om maritim fysisk planlægning kunne påklages efter klagebestemmelserne i kystbeskyttelsesloven.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget vil medføre, at der sker en overførsel af opgaver mellem stat og kommuner. Samlet vurderes det, at lovforslaget vil betyde, at der tilføres kommunerne opgaver svarende til ca. 4,2 årsværk (ca. 2,1 mio. kr.).

Der er i vurderingen taget højde for, at lovforslaget vil lede til en mere effektiv sagsgang og derfor en administrativ lettelse. Ved at samle kompetencerne i kommunerne og forsimple sagsforløbet, forventes det at afspejle sig i en administrativ lettelse af sagsbehandlingen som resultat af lovforslaget.

Regionerne har i dag ingen opgaver i forbindelse med kystbeskyttelsesloven, og lovforslaget ændrer ikke på dette. Forslaget vil således ikke have økonomiske eller administrative konsekvenser for regionerne.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Lovforslaget vurderes ikke at have økonomiske konsekvenser for erhvervslivet.

Team Effektiv Regulering (TER) har modtaget lovforslaget i præhøring. TER vurderer, at lovforslaget medfører administrative lettelser på under 4 millioner kroner årligt for erhvervslivet.

6. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget indebærer administrative lettelser for borgere, der ønsker at kystbeskytte deres ejendom. Lovforslaget indebærer således, at færre myndigheder skal træffe afgørelse, og at sagsprocessen i sager vedrørende kommunale fællesprojekter forenkles. En række dispensationer og tilladelser efter anden lovgivning erstattes af og inkluderes i kystbeskyttelsestilladelsen. Det drejer sig bl.a. om afgørelser efter naturbeskyttelsesloven vedrørende fredninger, sø- og åbeskyttelseslinjen, skovbyggelinjen, fortidsmindebeskyttelseslinjen, og kirkebyggelinjen, dispensationer fra vildtreservatbestemmelser og afgørelser efter skovloven vedr. fredsskov og beskyttet natur. Endvidere foreslås, at kommunalbestyrelsen kan beslutte, at afgørelser efter vandløbsloven vedrørende kystbeskyttelsesforanstaltninger erstattes af en tilladelse efter kystbeskyttelsesloven.

Lovforslaget indebærer også, at der vil være færre afgørelser, der vil kunne påklages selvstændigt. Kystbeskyttelseslovens bestemmelser om tilsyn, håndhævelse og straf foreslås tilpasset, således at de afspejler, at tilsynet og håndhævelsen fremover vil skulle føres efter kystbeskyttelseslovens regler. Det afspejler også, at tilladelse efter kystbeskyttelsesloven, hvor denne erstatter afgørelser efter anden lovgivning, er en forudsætning for, at kystbeskyttelse lovligt kan gennemføres uden at komme i strid med regler i denne anden lovgivning. Det foreslås således, at myndighederne efter loven – som det er gældende efter den øvrige arealregulerende lovgivning – uden retskendelse har adgang til offentlige og private ejendomme for at udføre de beføjelser, der er tillagt dem i medfør af loven.

Lovforslaget indebærer, at miljø- og fødevarerministeren i forbindelse med tilladelser til statslig udførelse af kystbeskyttelsesforanstaltninger får kompetence til at bestemme, at der på en ejendom skal udføres kystbeskyttelsesforanstaltninger. I den forbindelse kan miljø- og fødevarerministeren træffe afgørelse om ekspropriation til gennemførelse af disse kystbeskyttelsesforanstaltninger.

Udvidelsen af lovens anvendelsesområde må antages at kunne medføre mindre forøgede administrative omkostninger for borgere, som fremover vil skulle indhente en tilladelse til udførelse af kystbeskyttelsesforanstaltninger. Det må imidlertid antages, at langt de fleste ansøgninger om tilladelse til udførelse af kystbeskyttelsesforanstaltninger fra borgere ligger inden for det eksisterende anvendelsesområde. Endvidere vil kommunernes mulighed for ekspropriation og for at pålægge ejere af fast ejendom bidragspligt i forhold til kommunale fællesprojekter som følge af udvidelsen af lovens anvendelsesområde komme til at omfatte et større område.

Da der er tale om forslag, som har til formål at sikre, at gældende bestemmelser fortsat kan finde anvendelse, er det vurderingen, at de foreslåede ændringer ikke vil have negative konsekvenser for borgernes retssikkerhed.

7. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ikke til formål at ændre miljøbeskyttelsesniveauet, men tilsigter alene at ændre på kompetenceforholdene og at forenkle lovgivningen. Lovforslaget indeholder ikke bestemmelser, der foreskriver et bestemt beskyttelsesniveau.

Lovforslaget skal gøre det lettere for kommunerne at gennemføre fællesprojekter for kystbeskyttelse. Kommunale fællesprojekter vil ofte fremstå mere sammenhængende end enkeltstående løsninger, og et fællesprojekt kan derfor have en positiv effekt på de landskabelige forhold, hvis alternativet er en række enkeltstående kystbeskyttelsesforanstaltninger.

Forslaget om, at den afstand til sammenhængende grønsvær eller anden sammenhængende landvegetation, inden for hvilken der ikke må udføres kystbeskyttelsesforanstaltninger uden tilladelse efter kystbeskyttelsesloven, udvides fra 100 til 1000 m, indebærer, at flere kystbeskyttelsesforanstaltninger bliver omfattet af et nyt tilladelseskrav, udover de krav om tilladelse, dispensation m.v. som måtte følge af anden

arealregulerende lovgivning, herunder planloven og naturbeskyttelsesloven. Forslaget vurderes i visse konkrete sager at kunne have positive miljømæssige konsekvenser, idet det kan bidrage til bedre kommunale helhedsløsninger. F.eks. vil et tilbagetrukket dige, der ligger højere i terræn end et fremskudt, være mindre i størrelse og dermed påvirke oplevelsen af kystlandskabet mindre og have mindre påvirkning i et evt. naturområde.

En konsekvens af at udvide det geografiske anvendelsesområde for tilladelseskravet efter kystbeskyttelsesloven er, at der for et større område end i dag vil være overlappende snitflader mellem kystbeskyttelsesreguleringen og den øvrige arealbeskyttende regulering. Det betyder også, at det geografiske område, hvor tilladelser og dispensationer efter anden lovgivning foreslås inkluderet, jf. afsnit 3.2, er større, end hvad der gælder i dag.

Det er ikke hensigten at ændre beskyttelsesniveauet med forslagene om at forenkle sagsprocessen ved, at en række nødvendige dispensationer og tilladelser efter anden lovgivning ikke længere skal meddeles som selvstændige afgørelser, men erstattes af tilladelsen til kystbeskyttelsesforanstaltninger efter kystbeskyttelsesloven. Når en dispensation eller tilladelse inkluderes i den samlede tilladelse til etablering af kystbeskyttelse, vil der ikke skulle træffes en afgørelse efter den inkluderede lovgivning. Den samlede afgørelse vil blive truffet med hjemmel i kystbeskyttelsesloven og ud fra de hensyn, som er angivet i denne. Det foreslås, at kystbeskyttelseslovens bestemmelse om formålet med kystbeskyttelse ændres, således at det sikres, at tilladelsesmyndigheden også skal inddrage de hensyn, som de inkluderede regler varetager, og som ikke allerede er rummet i de hensyn, som i dag kan varetages efter kystbeskyttelsesloven, jf. afsnit 3.3.2.2 .

De hensyn, som de inkluderede regler varetager, vil indgå med samme vægt som de øvrige hensyn, der fremgår af kystbeskyttelseslovens § 1. Krav i den inkluderede lovgivning om, at praksis for fravigelse skal være mere eller mindre restriktiv, ved at der f. eks. kun i ”særlige tilfælde” kan gøres undtagelse fra et forbud, vil derfor ikke have betydning for, om et hensyn i den samlede afvejning efter kystbeskyttelsesloven skal tillægges mere eller mindre vægt.

Som det i dag er tilfældet i både kystbeskyttelsesloven og den øvrige arealregulerende lovgivning, som berøres af dette lovforslag, indeholder de foreslåede regler ikke nogen prioritering eller principper for vægtning af de forskellige – til tider modsatrettede hensyn - som reglerne skal tilgodese. Der er således overladt de administrerende myndigheder et vidt skøn ved afvejningen af, hvilken vægt der skal lægges på de forskellige hensyn. Dog er myndighederne i deres administration forpligtet til at følge reglerne om administration vedrørende internationale naturbeskyttelsesområder og bilag IV arter, ligesom myndighederne ved deres administration er bundet af visse regler i anden lovgivning, herunder natura 2000-planlægningen og vandplanlægningen, ligesom kommunerne i deres administration skal virke for realisering af kommuneplanen.

Efter de gældende regler kan der efter naturbeskyttelsesloven dispenseres fra § 3 (beskyttede naturtyper), § 8 (klitfredning) § 15 (strandbeskyttelseslinjen) og § 18 fortidsmindebeskyttelseslinjen ”i særlige tilfælde” og efter skovlovens § 38 kan ministeren ”i særlige tilfælde” gøre undtagelse fra bl.a. bestemmelser om fredskov og beskyttede naturtyper.

For så vidt angår dispensation fra naturbeskyttelseslovens § 3 om beskyttede naturtyper og naturbeskyttelseslovens § 8 om klitfredning og § 15 om strandbeskyttelseslinjen gælder allerede i dag, at foranstaltninger, som udføres som led i en kystbeskyttelse af flere ejendomme langs kysten, og hvortil der på forhånd er meddelt tilladelse i henhold til lov om kystbeskyttelse ikke også skal have dispensation efter naturbeskyttelsesloven. For så vidt angår kystbeskyttelse af enkeltstående ejendomme kræves i dag både tilladelse efter kystbeskyttelsesloven og dispensation efter naturbeskyttelseslovens regler.

Miljø- og Fødevarerministeriet har ikke oplysninger om, hvorvidt praksis for meddelelse af dispensation i sager vedrørende kystbeskyttelse af enkeltejendomme, hvor der træffes selvstændig afgørelse herom, er mere

eller mindre restriktiv end praksis i sager vedrørende beskyttelse af flere ejendomme, hvor afgørelsen træffes som led i meddelelse af tilladelse efter kystbeskyttelsesloven.

Det vides derfor heller ikke, om inklusion af dispensationer i sager vedrørende kystbeskyttelse af en enkelt ejendom, vil påvirke beskyttelsesniveauet. Det er dog forventningen, at forslaget om at udvide ordningen, ikke i sig selv vil have væsentlig betydning for miljøbeskyttelsesniveauet. Myndighederne vil således skulle foretage afvejninger af en række modsatrettede hensyn, uanset om der skal træffes én eller flere afgørelser.

Det kan ikke udelukkes, at ændrede klimaforhold og hyppigheden af voldsomt vejr vil medføre, at myndighederne i deres administration fremadrettet vil vægte hensynet til kystbeskyttelse højere end afspejlet i hidtidig praksis efter kystbeskyttelsesloven og praksis for dispensation til kystbeskyttelse fra f.eks. naturbeskyttelseslovens § 3 og §§ 8-19.

Lovforslaget vedrører kun visse arealregulerende afgørelser. Lovforslaget omfatter således ikke tilladelser og godkendelser i forbindelse med selve anlægsfasen. Det kan f.eks. dreje sig om tilladelse til håndtering af forurenede jord og til grundvandssænkning samt regler om veje, udbud og arbejdsmiljø m.v. Hvis en kystbeskyttelsesforanstaltning indebærer, at artsfredningsreglerne ikke kan overholdes, vil den ikke kunne gennemføres uden dispensation efter de gældende regler herfor.

Sammenfattende er det vurderingen, at lovforslaget ikke vil have væsentlige miljømæssige konsekvenser.

8. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder ikke bestemmelser, der gennemfører ny eller ændret EU-regulering.

En række EU-direktiver har betydning for indholdet af og administrationen af de love, som ændres ved lovforslaget eller bekendtgørelser, som skal ændres som konsekvens af lovforslaget.

Lovforslaget har betydning for regler, som gennemfører eller indeholder hjemlen til regler, der gennemfører en række EU-direktiver.

Lovforslaget ændrer således bestemmelser i lov om miljøvurdering, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/92/EU af 13. december 2011 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet (VVM-direktivet), EU-Tidende 2012, nr. L 26, side 1, og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/52/EU af 16. april 2014 om ændring af direktiv 2011/92/EU om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, EU-Tidende 2014, nr. L 124, side 1.

Ændringerne vedrører kompetencefordelingen mellem staten og kommunerne i sager om miljøvurdering af konkrete projekter. Der henvises til afsnit 3.1.4.1.

Lovforslaget indebærer endvidere, at regler om administration i forbindelse med internationale naturbeskyttelsesområder samt beskyttelse af visse arter, som gennemfører naturdirektiverne (Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, EF-Tidende 1992, nr. L 206, side 7, og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/147/EF af 30. november 2009 om beskyttelse af vilde fugle, EU-Tidende 2009, nr. L 20, side 7), skal tilpasses det forhold, at en tilladelse efter kystbeskyttelsesloven efter lovforslaget inkluderer en række afgørelser, som i dag træffes som selvstændige afgørelser efter regler i naturbeskyttelsesloven, skovloven, vandløbsloven eller regler udstedt med hjemmel i disse love.

Miljømålslovens og skovlovens regler om Natura 2000 planlægning og Natura 2000 skov planlægning videreføres uændret, og myndighederne er ved udøvelsen af deres beføjelser i henhold til lovgivningen i øvrigt bundet af planerne. Vandplanlovgivningen, herunder bekendtgørelse nr. 795 af 24. juni 2016 om miljømål for overfladevandområder og grundvandsforekomster og bekendtgørelse nr. 794 af 24. juni 2016

om indsatsprogrammer for vandområdedistrikter, opretholdes ligeledes uændret og skal overholdes af myndighederne ved administration af lovgivningen.

Lovforslagets bestemmelser vurderes at være i overensstemmelse med Århuskonventionen.

9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

10. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Stat: Ingen Regioner: Ingen Kommuner: Ingen	Stat: Ingen Regioner: Ingen Kommuner: Ingen
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Stat: Ca. 4,2 årsværk eller 2,1 mio. kr. Regioner: Ingen Kommuner: Ingen	Stat: Ingen Regioner: Ingen Kommuner: Ca. 4,2 årsværk eller 2,1 mio. kr.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Forekling af sagsgange. Færre myndigheder og færre afgørelser.	Flere grundejere vil blive omfattet af kravet om tilladelse til etablering af kystbeskyttelse.
Miljømæssige konsekvenser	Ingen væsentlige miljømæssige konsekvenser	Ingen væsentlige miljømæssige konsekvenser
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder ikke bestemmelser, der gennemfører ny eller ændret EU-regulering. Lovforslaget har betydning for regler, som gennemfører eller indeholder hjemlen til regler, der gennemfører en række EU-direktiver.	

Overimplementering af EU-retlige minimumsforpligtelser (sæt X)	JA	NEJ X
--	----	----------

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Kystbeskyttelsesloven indeholder både regler vedrørende kystbeskyttelse og andre regler, herunder vedrørende administration af statens højhedsret på søterritoriet. Det foreslås derfor at ændre lovens titel ved at tilføje et ”m.v.”, så det fremgår, at loven indeholder mere end regulering af kystbeskyttelsen.

Til nr. 2

Det foreslås at ændre overskriften af kapitel 1 til ”Formålet med kystbeskyttelse”. Der er alene tale om en præcisering af den nugældende overskrift, der hedder ”Formål”, idet formålsbestemmelsen i § 1 kun omfatter formålet med kystbeskyttelse. Lovens § 1 finder derfor også kun anvendelse i forbindelse med kystbeskyttelse og ikke i forbindelse med administration af statens højhedsret på søterritoriet.

Til nr. 3

Det følger af den gældende § 1, stk. 1, at formålet med kystbeskyttelse er at beskytte mennesker mod oversvømmelser samt ejendom mod oversvømmelser og nedbrydning fra havet, fjorde eller andre dele af søterritoriet. Dette formål varetages ved en afvejning af følgende hensyn: 1) Behovet for kystbeskyttelse, 2) økonomiske hensyn, 3) kystbeskyttelsesforanstaltningens tekniske og miljømæssige kvalitet, 4) kystlandskabets bevarelse og genopretning, 5) naturens frie udfoldelse, 6) rekreativ udnyttelse af kysten, 7) sikring af den eksisterende adgang til kysten og 8) andre forhold af væsentlig betydning for kystbeskyttelse.

Efter § 1, stk. 1, nr. 8, skal andre forhold af væsentlig betydning for kystbeskyttelse således være en del af vurderingen af, om der kan gives tilladelse til en kystbeskyttelsesforanstaltning. Andre forhold af væsentlig betydning kan f.eks. være overordnede eller konkrete planer for et område, hvis gennemførelse ikke kan forenes med den ansøgte foranstaltning.

Lovforslaget indeholder forslag om at forenkle sagsprocessen ved, at en række nødvendige dispensationer og tilladelser efter anden lovgivning ikke længere skal meddeles som selvstændige afgørelser, men erstattes af tilladelsen til kystbeskyttelsesforanstaltninger efter kystbeskyttelsesloven.

Når en dispensation eller tilladelse inkluderes i den samlede tilladelse til etablering af kystbeskyttelse, vil der ikke skulle træffes en afgørelse efter den inkluderede lovgivning. Den samlede afgørelse vil blive truffet med hjemmel i kystbeskyttelsesloven og ud fra de hensyn, som er angivet i denne.

Der er allerede i dag et sammenfald mellem flere af de hensyn, der fremgår af kystbeskyttelseslovens § 1 og de hensyn, der varetages i den lovgivning, der foreslås inkluderet i den samlede kystbeskyttelsestilladelse. Det drejer sig f.eks. om naturhensyn, landskabelige hensyn og rekreative hensyn. Det kan dog ikke udelukkes, at der i dag indgår hensyn i de skøn, som myndighederne foretager, som ikke naturligt kan indeholdes i den nugældende bestemmelse i kystbeskyttelsesloven om formålet med kystbeskyttelse. Det kunne f. eks. være kulturhistoriske hensyn, jf. naturbeskyttelseslovens § 1, stk. 2, nr. 2, eller hensynet i vandløbslovens § 1 om, at vandløb kan benyttes til afledning af vand, navnlig overfladevand, spildevand og drænvand.

Hvis disse hensyn ikke kommer til at indgå i den samlede tilladelse til etablering af kystbeskyttelse, vil der ikke kunne lægges vægt på dem i forbindelse med kystbeskyttelsestilladelsen, og der vil ikke kunne fastsættes vilkår i kystbeskyttelsestilladelser til varetagelse af de pågældende hensyn. En sådan ændring vil få betydning for det aktuelle beskyttelsesniveau, hvilket ikke er formålet med lovforslaget. Det foreslås derfor, at kystbeskyttelseslovens bestemmelse om, at der ved stillingtagen til en ansøgning om etablering af kystbeskyttelse skal lægges vægt på "andre forhold af væsentlig betydning for kystbeskyttelse" ændres til "andre forhold", så hensynet derudover kan rumme de hensyn, som de inkluderede regler varetager.

Krav i den inkluderede lovgivning om, at praksis for fravigelse skal være mere eller mindre restriktiv, ved at der f. eks. kun i "særlige tilfælde" kan gøres undtagelse fra et forbud, vil derfor ikke have betydning for, om et hensyn i den samlede afvejning efter kystbeskyttelsesloven skal tillægges mere eller mindre vægt.

Der henvises til de almindelige bemærkninger afsnit 3.3.2.

Til nr. 4

Med lovforslaget vil kompetencen til at give tilladelse til kystbeskyttelsesprojekter som udgangspunkt overgå til kommunerne. Undtaget fra udgangspunktet er kystbeskyttelsesprojekter med staten som bygherre, jf. lovforslagets § 1, nr. 8.

Kommunernes kompetence foreslås derfor udvidet i forhold til i dag, hvor kommunernes kompetence alene fremgår af kapitel 1 a. Det foreslås derfor at ændre titlen på kapitlet, så det fremgår, at det fortsat regulerer projekter, der omfatter flere ejendomme, dvs. "fællesprojekter", og samtidig gennemføres via en kommunal proces.

Til nr. 5

Kommunalbestyrelsen skal efter den gældende lovs § 2, stk. 1, indhente en udtalelse fra miljø- og fødevareministeren, inden der træffes afgørelse om, hvorvidt et kommunalt fællesprojekt skal fremmes eller ej. Der gælder i dag ingen frist for, hvornår miljø- og fødevareministeren skal afgive sin udtalelse om projektet. For at sikre en mere effektiv sagsproces foreslås det, at der fastsættes en frist på 4 uger for miljø- og fødevareministerens (Kystdirektoratets) udtalelse om de foreslåede kystbeskyttelsesforanstaltninger efter lovens § 2. Fristen løber fra kommunalbestyrelsen har oplyst sagen tilstrækkeligt, herunder ved at afgive den redegørelse, der følger af den gældende § 2, stk. 2. Der er ikke i loven fastsat en sanktion for overtrædelse af fristen.

Til nr. 6

Efter den gældende lovs § 5, stk. 5, skal kommunalbestyrelsen efter en gennemført proces efter lovens kapitel 1 a og afgørelse om at ville gennemføre et kommunalt fællesprojekt ansøge miljø- og fødevareministeren om tilladelse til etablering af kystbeskyttelse efter den gældende lovs §§ 16 og 16 a.

I og med at kommunalbestyrelsens afgørelse om endelig godkendelse af en kommunal fællesløsning og den efterfølgende tilladelse til etablering af kystbeskyttelse foreslås slået sammen til én ny samlet afgørelse, er bestemmelsen i kystbeskyttelseslovens § 5, stk. 5, om at kommunalbestyrelsen skal søge miljø- og

fødevarerministeren om tilladelse, ikke længere anvendelig. Kravet om, at sagsbehandlingen indledes med en formel ansøgning, er imidlertid ikke overflødig, og det foreslås derfor, at der indsættes et formelt krav om ansøgning i loven, jf. den foreslåede § 1, nr. 8.

For kommunale fællesprojekter foreslås det, at der først skal indgives en formel ansøgning efter, at kommunalbestyrelsen har taget stilling til, om en sag skal fremmes efter kystbeskyttelseslovens § 2 a, men før kystbeskyttelsesprojektet sendes i høring. Ofte vil det være kommunen selv, der som bygherre indgiver ansøgningen, men det kan også f.eks. være et digelag, som kommunalbestyrelsen kan oprette efter loven.

Til nr. 7

Den foreslåede § 2 a, stk. 4, er en ny bestemmelse. Bestemmelsen forpligter kommunalbestyrelsen til, når der er truffet afgørelse om fremme af et kommunalt fællesprojekt, på sin hjemmeside løbende at offentliggøre oplysninger om, hvornår de enkelte processkridt i forbindelse med sagen forventes afsluttet, samt at ajourføre oplysningerne, hvis der opstår forsinkelser. De processkridt, der kan tænkes offentliggjort, er f.eks. borgermøder, ansøgning efter den foreslåede § 4, stk. 1, proces i forbindelse med VVM-procedure, høring efter den foreslåede § 5, stk. 2, og afgørelse efter den foreslåede § 3, stk. 1.

Baggrunden for bestemmelsen er et ønske om, at grundejerne løbende skal kunne holde sig ajour med sagen.

Til nr. 8

Det foreslås, at §§ 3 – 5 ophæves.

Der foreslås indsat et nyt *kapitel 1 b*, der regulerer de statslige kystbeskyttelsesprojekter. Det drejer sig om de projekter, som miljø- og fødevarerministeren kan meddele tilladelse til efter den foreslåede § 3, stk. 6.

I kapitlet foreslås indsat en ny § 2 b, hvorefter miljø- og fødevarerministeren kan bestemme, at der ved en kyst skal udføres kystbeskyttelsesforanstaltninger med staten som bygherre.

Uanset at staten finansierer (eventuelt med kommunal medfinansiering), de projekter, der er omfattet af bestemmelsen, kan det ikke udelukkes, at en ejer af en ejendom, hvorpå staten vil udføre kystbeskyttelsesforanstaltninger, vil modsætte sig dette. Der foreslås derfor indsat en bestemmelse om, at miljø- og fødevarerministeren kan bestemme dette. Udførelse kræver også tilladelse efter den foreslåede § 3, stk. 1, jf. § 3, stk. 6.

Der foreslås indsat et nyt *kapitel 1 c*, der regulerer tilladelser til kystbeskyttelse. Kapitlet regulerer både tilladelser, som gives af miljø- og fødevarerministeren, dvs. kystbeskyttelsesforanstaltninger med staten som bygherre, og tilladelser som gives af kommunerne, dvs. både kommunale fællesprojekter, der er igangsat efter lovens § 1 a, og øvrige projekter, hvor f.eks. en enkelt grundejer ønsker tilladelse til at kystbeskytte sin ejendom.

Der foreslås indsat en ny § 3 i loven, der skal regulere den samlede kystbeskyttelsestilladelse, der rummer de afgørelser om kystbeskyttelsesforanstaltninger, der i dag meddeles efter lovens § 5, stk. 1, og §§ 16 og 16 a samt visse afgørelser efter anden lovgivning.

Den nye samlede kystbeskyttelsestilladelse er beskrevet i de almindelige bemærkninger afsnit 3.1.1.

Ved tilladelsesmyndighedens vurdering af om der skal gives tilladelse til udførelse af en kystbeskyttelsesforanstaltning, skal formålet med kystbeskyttelse, og de hensyn der fremgår heraf, indgå.

De hensyn, som inkluderede regler varetager, skal endvidere indgå i vurderingen, jf. lovforslagets § 1, nr. 3. Der henvises endvidere til pkt. 3.3.2.

Da de hensyn, som den inkluderede lovgivning varetager, også skal indgå i skønnet over, om der efter den foreslåede § 3, stk. 1, skal gives tilladelse til kystbeskyttelse, skal disse hensyn – i overensstemmelse med forvaltningslovens almindelige begrundelseskrav - også angives i begrundelsen for afgørelsen i det omfang, der er tale om hovedhensyn, der har været bestemmende for skønsudøvelsen.

Den foreslåede § 3, stk. 1, definerer inden for hvilket område, der kræves tilladelse for etablering af kystbeskyttelsesforanstaltninger. Der kræves således ikke tilladelse efter § 3, stk. 1, hvis der ønskes etableret kystbeskyttelsesforanstaltninger udenfor det angivne område.

Anvendelsesområdet er i gældende ret defineret i § 16, stk. 1, og § 16 a, stk. 1.

Det foreslås, at tilladelseskravet på søterritoriet videreføres uændret, men at det på land udvides fra at dække strandbredder og andre kyststrækninger, hvor der ikke findes sammenhængende grønsvær eller anden sammenhængende landvegetation, samt på arealer, der ligger inden for en afstand af 100 m fra, hvor denne vegetation begynder, til at dække strandbredder og andre kyststrækninger, hvor der ikke findes sammenhængende grønsvær eller anden sammenhængende landvegetation, samt på arealer, der ligger inden for en afstand af 1000 m fra, hvor denne vegetation begynder.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med den foreslåede § 3, stk. 2, hvorefter kystbeskyttelsesforanstaltninger, der opføres som en del af de i stk. 1 nævnte, men som er beliggende uden for de nævnte arealer, kun må udføres efter tilladelse efter stk. 1.

Det foreslås derfor, at tilladelsesordningen udvides, så der ikke uden tilladelse kan udføres kystbeskyttelsesforanstaltninger, der helt eller delvis er beliggende på strandbredder og andre kyststrækninger, hvor der ikke findes sammenhængende grønsvær eller anden sammenhængende landvegetation, samt på arealer, der ligger inden for en afstand af 1000 m fra, hvor denne vegetation begynder.

Det betyder, at udførelsen af kystbeskyttelsesforanstaltninger, der er beliggende inden for 1000 meters grænsen, kræver tilladelse. Etablering af anlæg og andre foranstaltninger, der er beliggende udenfor 1000 meters grænsen vil også kræve tilladelse, hvis de opføres i sammenhæng med et anlæg eller en foranstaltning, der er beliggende inden for 1000 meters grænsen.

Det foreslås, at den geografiske afgrænsning af, på hvilke områder kommunalbestyrelsen kan bestemme, at der skal udføres kommunale fællesprojekter, fastsættes, så det svarer til anvendelsesområdet for tilladelseskravet, dvs. de foreslåede § 3, stk. 1 og 2. Derved sikres det også, at kystbeskyttelseslovens bestemmelser om ekspropriation og bidragsfordeling i forbindelse med kommunale fællesprojekter omfatter de projekter, der er omfattet af tilladelseskravet, og de fordele, der foreslås knyttet dertil.

Med den foreslåede § 3, stk. 3, foreslås kommunalbestyrelsen tillagt kompetencen til at give tilladelse til kystbeskyttelsesforanstaltninger med undtagelse af de kystbeskyttelsesforanstaltninger, der udføres med staten som bygherre.

Den enkelte kommunes geografiske kompetenceområde på søterritoriet er defineret i den foreslåede § 3, stk. 4.

De kystbeskyttelsesforanstaltninger, som det foreslås, at kommunalbestyrelsen kan give tilladelse til, kan være beliggende både på kysten og på søterritoriet, og hvor det på kysten er klart, at en kommune kan give tilladelse til kystbeskyttelsesforanstaltninger, der er beliggende inden for kommunegrænsen, er der ikke en tilsvarende grænse for kommunernes kompetence på søterritoriet. Der vil derfor være behov for at foretage en geografisk afgrænsning af, hvor på søterritoriet den enkelte kommune er kompetent.

Det foreslås derfor, at kommunernes kompetence på søterritoriet afgrænses således, at en kommune kan give tilladelse til udførelse af kystbeskyttelse på søterritoriet til foranstaltninger, der beskytter grunde i den

pågældende kommune. Det betyder, at en kommune i nogle situationer kan give tilladelse til en foranstaltning, der er helt eller delvis placeret ud for kystlinjen i en nabokommune. Da en sådan kystbeskyttelsesforanstaltning kan have betydning for nabokommunen f. eks. landskabelige konsekvenser, foreslås det, at der indføres et krav om, at kommunerne skal tage behørigt hensyn til andre kommuner, når der gives tilladelse til kystbeskyttelsesforanstaltninger, jf. den foreslåede § 3, stk. 5.

I den foreslåede § 3, stk. 6, får miljø- og fødevareministeren kompetencen til at give tilladelse til etablering af kystbeskyttelsesforanstaltninger, hvor staten er bygherre. Det drejer sig f.eks. om den løbende kystbeskyttelse langs den jyske vestkyst, som Kystdirektoratet forestår, men det kan også dreje sig om kystbeskyttelsesprojekter, som andre statslige myndigheder forestår.

Der henvises endvidere til de almindelige bemærkninger afsnit 3.1.1.

Den foreslåede § 3, stk. 7, er en videreførelse af den gældende § 16, stk. 3, og § 16 a, stk. 3.

De vilkår, der kan stilles ved tilladelser til etablering af kystbeskyttelsesforanstaltninger, skal ses i lyset af ændringen af formålet med kystbeskyttelse til også at rumme hensyn, som de inkluderede regler varetager. De ændrede hensyn betyder, at der i tilladelser til etablering af kystbeskyttelse også kan stilles vilkår, der varetager de hensyn, som de inkluderede regler varetager.

Med en foreslåede § 3, stk. 8, foreslås det videreført, at vilkår for tilladelse efter stk. 1 kan tinglyses på ejendommen for ejerens regning.

Den foreslåede § 3 a er en ny bestemmelse, som afspejler forslaget om, at en tilladelse efter den foreslåede § 3 til kystbeskyttelse erstatter tilladelser, godkendelser m.v. efter anden lovgivning i overensstemmelse med reglerne i naturbeskyttelsesloven, skovloven, jagt- og vildtforvaltningsloven og regler fastsat i medfør af disse love, som er nødvendige for at gennemføre de tilladte foranstaltninger. Forslaget skal således ses i sammenhæng med de foreslåede ændringer i lovforslagets §§ 3-5 og de almindelige bemærkninger i afsnit 3.2.

Efter forslaget kan det endvidere i overensstemmelse med vandløbsloven bestemmes, at en tilladelse efter den foreslåede § 3 erstatter tilladelser, godkendelser m.v., som er nødvendige for at gennemføre de påbudte foranstaltninger. Det foreslås, at lade det være op til tilladelsesmyndigheden efter kystbeskyttelsesloven at tage konkret stilling til, om det er hensigtsmæssigt at en tilladelse efter vandløbsloven til kystbeskyttelsesforanstaltninger meddeles som en selvstændig afgørelse eller kan erstattes af tilladelsen efter kystbeskyttelsesloven. Baggrunden er, at det er vurderingen, at det vil afhænge af det konkrete projekt, om det vil være en forenkling, at en afgørelse efter kystbeskyttelsesloven inkluderer afgørelser efter vandløbsloven vedrørende de relevante kystbeskyttelsesforanstaltninger, eller om sammenhængen med de øvrige tilknyttede afgørelser efter vandløbsloven taler for at behandle den samlede vandløbsregulering i en afgørelse efter vandløbsloven. Endvidere vil projekter der vedrører vandløbsregulering af offentlige vandløb forudsætte, at vandløbsmyndigheden ændrer regulativet for berørte vandløb.

Det er derfor vurderingen, at det vil være hensigtsmæssigt at give kommunalbestyrelsen mulighed for i den konkrete sag at beslutte, om tilladelsen efter kystbeskyttelsesloven skal erstatte en afgørelse efter vandløbsloven eller om det i den konkrete sag vil være hensigtsmæssigt, at alle foranstaltninger som led i eller i tilknytning til kystbeskyttelse, som er omfattet af vandløbslovgivningen og derfor nødvendiggør et vandløbsreguleringsprojekt, behandles efter vandløbslovens regler og omfattes af en selvstændig afgørelse efter vandløbsloven.

For så vidt angår sager vedrørende kystbeskyttelsesforanstaltninger, hvor staten bevarer tilladelseskompetencen, er det vurderingen, at vandløbsreguleringsprojekter også fremadrettet bør besluttes og godkendes af vandløbsmyndigheden, dvs. kommunalbestyrelsen. Det er således efter det foreslåede § 7 b, stk. 1, 2. pkt., i vandløbsloven, kommunalbestyrelsen, der efter forudgående samtykke fra miljø- og

fødevarerministeren beslutter, om tilladelsen efter kystbeskyttelsesloven skal erstatte en afgørelse efter vandløbsloven.

Der henvises til den ved lovforslagets § 6, nr. 1, foreslåede nye § 7 b i vandløbsloven og de almindelige bemærkninger afsnit 3.2.5.

Efter det foreslåede *stk. 2* skal en tilladelse efter § 3 indeholde oplysninger om, hvilke afgørelser efter anden lovgivning, tilladelsen erstatter. Ved afgørelsen om meddelelse af tilladelse til kystbeskyttelse skal tilladelsesmyndigheden således tage stilling til, i hvilket omfang tilladelsen til gennemførelse af kystbeskyttelse erstatter afgørelser efter anden lovgivning i overensstemmelse med bestemmelserne herom i den relevante lovgivning.

Den foreslåede § 3 b er en ny bestemmelse i kystbeskyttelsesloven. Det foreslås, at miljø- og fødevarerministeren bemyndiges til at fastsætte regler om, at bestemte typer af sager efter loven skal behandles og afgøres samtidig med visse afgørelser efter lov om vandløb. Forslaget skal ses i sammenhæng med det foreslåede § 3 a, stk. 2, og med den tilsvarende bemyndigelse i vandløbslovens § 70 b, som foreslås ændret ved lovforslagets § 6, nr. 2.

Med hjemmel i den foreslåede bestemmelse vil der kunne fastsættes regler, som sikrer, at behandlingen af sager vedrørende vandløbsregulering m.v. i tilknytning til kystbeskyttelse så vidt muligt sker parallelt med sagsbehandlingen af de foranstaltninger, som også er kystbeskyttelsesforanstaltninger efter kystbeskyttelsesloven, og afgørelserne herom som udgangspunkt skal træffes og offentliggøres samtidigt.

I hovedparten af sagerne vil det være en kommunalbestyrelse, der er myndighed efter begge regelsæt. Det vil dog også kunne forekomme, at flere kommunalbestyrelser skal træffe afgørelse vedrørende forskellige dele af projektet. Eksempelvis kan en kystbeskyttelsesforanstaltning i en kommune have konsekvenser for et vandløb eller vandløbssystem, som også gennemløber en eller flere andre kommuner. Endelig vil der kunne forekomme sager, hvor staten fortsat er myndighed efter kystbeskyttelsesloven. Når afgørelserne træffes samtidig, vil fristen for indbringelse af afgørelserne for klageinstansen også blive den samme.

Bemyndigelsen forventes kun udnyttet, såfremt de foreslåede regler i § 3 og § 3 a i praksis viser sig ikke at være tilstrækkelige til at sikre en hensigtsmæssig tilrettelæggelse af sagsbehandlingen.

Der foreslås indsat en ny § 4, der angiver, at ansøgning skal indgives til den kompetente myndighed. Den kompetente myndighed er defineret i den foreslåede § 3, stk. 3, 4 og 6.

Den gældende § 4 videreføres i vidt omfang i den foreslåede § 5, jf. nedenfor.

Regler om ansøgning er endvidere beskrevet i afsnit 3.3.3 i de almindelige bemærkninger.

I *stk. 2* foreslås indført en hjemmel til, at miljø- og fødevarerministeren kan fastsætte regler om krav til ansøgningen, hvilke oplysninger den skal indeholde, og om dens form, herunder om digital kommunikation.

Der kan i den sammenhæng tages højde for de gældende regler i miljøvurderingslovens § 19 om krav til indholdet af bygherres ansøgning, da de oplysninger, som ansøgningen skal indeholde, skal udgøre grundlaget for, at den kompetente myndighed kan tages stilling til, om projektet skal VVM-vurderes eller om dets virkninger på internationale naturbeskyttelsesområder skal konsekvensvurderes forud for, at der træffes afgørelse om, hvorvidt projektet kan tillades.

Der foreslås indsat en ny § 5.

Det foreslåede § 5, stk. 1, er en videreførelse af den gældende § 16 c, stk. 1, for så vidt angår nabohøring over ansøgninger om etablering af kystbeskyttelse og offentliggørelse af disse. Bestemmelsen skal ses som supplement til forvaltningslovens almindelige regler om partshøring.

Offentliggørelseskravet foreslås udvidet således, at det er alle ansøgninger, der skal offentliggøres på myndighedens hjemmeside.

Den gældende § 16 c, stk. 1, vedrører også underretning og offentliggørelse af afgørelser. Disse regler foreslås reguleret i den foreslåede § 5 b.

For de kommunale fællesprojekter, der er igangsat efter lovens § 1 a, er der en særlig hørings- og offentlighedsproces, der er beskrevet i det foreslåede stk. 2.

I *stk. 2* foreslås, at der for kommunale fællesprojekter fremover skal være en offentlig høring, der svarer til den høring, der i dag gælder for kommunale fællesprojekter, jf. den gældende § 4. Det foreslås samtidig, at høringskredsen udvides til også at omfatte ejere af de naboejendomme til kystbeskyttelsesforanstaltninger, der i dag er omfattet af den nabohøring, der følger af lovens § 16 c, og som knytter sig til Kystdirektoratets tilladelse til kystbeskyttelse efter den gældende lovs § 16 og § 16 a. Da høringskredsen for de kommunale fællesprojekter omfatter ”interessenter” efter kystbeskyttelseslovens regler om klageberettigede, og da de klageberettigede, jf. nedenfor, for kommunalbestyrelsens afgørelser foreslås udvidet, foreslås det, at høringskredsen tilpasses ved, at interessenter, der har givet meddelelse herom til kommunalbestyrelsen, skal høres. Ved interessenter forstås de organisationer og foreninger, der er klageberettigede efter den foreslåede bestemmelse om klage over afgørelser efter loven.

Den foreslåede *stk. 3* er en videreførelse af den gældende § 4, stk. 2. Det foreslås således, at den hidtil gældende høringsperiode på mindst 4 uger for kommunale fællesprojekter, der er igangsat efter lovens § 1 a uger, videreføres.

Med den foreslåede *stk. 4* videreføres det gældende krav i lovens § 4, stk. 3, til indholdet af det materiale, der sendes i offentlig høring.

Den foreslåede § 5 a er en videreførelse af den gældende § 5, stk. 1 og 2. Udover de konsekvensrettelser, der er nødvendige som følge af, at bestemmelsen er flyttet, er der alene i den foreslåede stk. 1 ændret i henvisningen til, hvilken bestemmelse afgørelsen om at gennemføre et kommunalt fællesprojekt, der er igangsat efter lovens § 1 a, træffes efter. Ændringen er en konsekvens af, at der for kommunale fællesprojekter fremover træffes én samlet afgørelse efter den foreslåede § 3, stk. 1. Der henvises endvidere til afnist 3.1.1 i de almindelige bemærkninger.

Den foreslåede § 5 b er en videreførelse af den gældende lovs § 16 c og § 5, stk. 3 og 4, for så vidt angår underretning om afgørelser vedrørende etablering af kystbeskyttelsesforanstaltninger.

Den foreslåede *stk. 1* vedrører underretning om afgørelser for så vidt angår kystbeskyttelsesforanstaltninger, der ikke er igangsat efter § 1 a.

Det foreslås, at kredsen af personer m.v., der skal underrettes, udvides til også at omfatte klageberettigede personer, organisationer og foreninger efter den foreslåede § 18 a, stk. 1, nr. 6-9, samt berørte offentlige myndigheder.

Afgørelser skal dog alene meddeles de foreninger og organisationer, der har anmodet tilladelsesmyndigheden om at modtage underretning om afgørelserne.

Det foreslås derudover at udvide de nuværende regler om offentliggørelse således, at alle afgørelser skal offentliggøres på myndighedens hjemmeside.

Den foreslåede *stk. 2* vedrører underretning om afgørelser for så vidt angår kystbeskyttelsesforanstaltninger, der er igangsat efter § 1 a.

Det foreslås at fastholde, at høringsberettigede skal underrettes om afgørelser om etablering af kommunale fællesprojekter, og som noget nyt foreslås det, at også berørte offentlige myndigheder skal underrettes. Afgørelsen skal tillige offentliggøres.

Til nr. 9

Der foreslås indsat et nyt *kapitel 1 d*, der regulerer ekspropriation til kystbeskyttelse.

Til nr. 10

Kommunalbestyrelsen kan efter den gældende § 6, stk. 1, træffe afgørelse om ekspropriation til gennemførelse af kystbeskyttelsesforanstaltninger, der behandles af kommunalbestyrelsen efter lovens kapitel 1 a (kommunale fællesprojekter).

Som en konsekvens af, at § 6, stk. 1, fremover vil være placeret i et særligt kapitel om ekspropriation til kystbeskyttelse, foreslås det derfor, at det præciseres, at bestemmelsen også fremover omfatter kommunale fællesprojekter, der er igangsat efter § 1 a.

Til nr. 11

Det kan ikke generelt udelukkes, at en afgørelse efter § 2 b om, at der på en ejendom skal udføres kystbeskyttelsesforanstaltninger med staten som byherre, uanset at ejeren af ejendommen modsætter sig dette, kan have karakter af en afståelse efter grundlovens § 73, stk. 1, 2. og 3. pkt., og derfor må ske ved ekspropriation.

Det foreslås derfor, at miljø- og fødevareministeren får kompetence til at træffe afgørelse om ekspropriation til gennemførelse af statslige kystbeskyttelsesforanstaltninger, som der efter § 2 b er truffet afgørelse om at udføre på en ejendom.

Til nr. 12

Der foreslås indsat et nyt kapitel 2, der indeholder en række af de bestemmelser, der i den gældende lov er indeholdt i kapitel 1 a og 2. Bestemmelserne vedrører alle kommunale fællesprojekter og udgør ikke regulering af kystbeskyttelsestilladelsen eller processkridt hertil, der er indeholdt i de foreslåede kapitler 1 a og 1 c.

Til nr. 13

Efter den gældende § 9 bestemmer kommunalbestyrelsen, hvorledes midlerne til kystbeskyttelsesforanstaltningerne skal tilvejebringes, herunder om der skal optages lån, om lån skal garanteres af kommunen, og om kommunen midlertidigt skal afholde udgiften.

Efter den gældende § 9 a, stk. 2, kan miljø- og fødevareministeren, hvis en kommune bidrager med et beløb, ud over hvad der måtte være pålagt kommunen i henhold til stk. 1, efter indstilling fra kommunen pålægge en anden kommune, der er berørt af den pågældende kystbeskyttelsesforanstaltning, at bidrage med indtil samme beløb.

Bestemmelsen i § 9 a, stk. 2, indeholder en forudsætning om og dermed hjemmel til, at en kommune, udover hvad kommunen måtte blive pålagt at yde i bidrag som grundejer, som offentlig myndighed kan yde støtte til etablering af en kystbeskyttelsesforanstaltning.

Som følge af, at § 9 a, stk. 2, ophæves, jf. forslaget § 1, nr. 15, foreslås det, at der i § 9 indsættes hjemmel til at kommunalbestyrelsen kan beslutte endeligt at afholde udgiften til udførelse af

kystbeskyttelsesforanstaltninger. Kommunalbestyrelsen vil efter bestemmelsen kunne yde hel eller delvis støtte.

Til nr. 14

Det foreslås i § 9 a, stk. 1, at ændre: ”§ 5” til: ”§ 3 om et projekt, der er igangsat efter § 1 a,”. Der er tale om en konsekvensrettelse som følge af, at det efter lovforslaget ændres efter hvilken bestemmelse, der træffes afgørelse om at gennemføre et kommunalt fællesprojekt, der er igangsat efter lovens § 1 a. For kommunale fællesprojekter træffes der således fremover én samlet afgørelse efter forslaget § 3, stk. 1.

Til nr. 15

Efter den gældende § 9 a, stk. 2, kan miljø- og fødevareministeren, hvis en kommune bidrager med et beløb, ud over hvad der måtte være pålagt kommunen i henhold til stk. 1, efter indstilling fra kommunen pålægge en anden kommune, der er berørt af den pågældende beskyttelsesforanstaltning, at bidrage med indtil samme beløb.

For at understøtte regeringens intention om, at kommunerne selv skal have den fulde rådighed over og ansvaret for processen for tilvejebringelse af kommunale fællesprojekter, foreslås det, at § 9 a, stk. 2, ophæves.

Til nr. 16

Efter den gældende § 10 kan miljø- og fødevareministeren bestemme, at en sag, der har betydning for en kyststrækning i flere kommuner, henvises til behandling i den ene kommunalbestyrelse.

For at understøtte regeringens intention om, at kommunerne selv skal have den fulde rådighed over og ansvaret for processen for tilvejebringelse af kommunale fællesprojekter, foreslås det, at § 10 ophæves.

Til nr. 17

Den gældende kapitel 2 har overskriften ”Kystbeskyttelsens opretholdelse”. Det er vurderingen, at overskriften ikke er dækkende. Overskriften foreslås derfor ophævet. Endvidere er det vurderingen, at kapitel 2 bør omfatte bestemmelserne om regulering af kommunale fællesprojekter om kystbeskyttelse. Lovforslaget indeholder derfor i nr. 12 forslag om indsættelse af en ny overskrift til kapitel 2 før § 7.

Til nr. 18

Efter den gældende § 11 finder kapitel 1 a tilsvarende anvendelse på ændring og nedlæggelse eller ophør af allerede bestående eller besluttede kystbeskyttelsesforanstaltninger. Som følge af de foreslåede ændringer af kapitelinddelingen foreslås henvisningen til kapitel 1 ændret til en henvisning til reglerne om kommunale fællesprojekter, der er igangsat efter § 1 a. Disse regler omfatter reglerne i kapitel 1 a og kapitel 2, som foreslået ved denne lov. Forslaget skal ses i sammenhæng med de foreslåede ændringer i § 1, nr. 12 og nr. 17.

Til nr. 19

Efter den gældende § 11, stk. 2, finder §§ 2-5 anvendelse på kommunalbestyrelsens afgørelse om udgiftsfordeling. Henvisningen er en henvisning til procedureregler for kommunale fællesprojekter. Det foreslås, at reglerne om kommunale fællesprojekter, der er igangsat efter § 1 a finder tilsvarende anvendelse på kommunalbestyrelsens afgørelser om ændring af en udgiftsfordeling, herunder en udgiftsfordeling, der er fastlagt inden lovens ikrafttræden. Reglerne findes i kapitel 1 a og kapitel 2, som foreslået ved denne lov.

Til nr. 20

Det foreslås, at de gældende regler i § 14 ophæves. § 14 foreslås med det foreslåede nr. 42 videreført som en ny § 19 h.

Til nr. 21

Det foreslås, at der indsættes et nyt kapitel 3, der omfatter øvrige foranstaltninger. Ved øvrige foranstaltninger menes foranstaltninger, der ikke er kystbeskyttelsesforanstaltninger.

Til nr. 22

Det foreslås, at de gældende regler i § 16 ophæves. De i § 16 indeholdte bestemmelser foreslås videreført i § 3 for så vidt angår kystbeskyttelsesforanstaltninger og § 16 a for så vidt angår øvrige foranstaltninger. Der henvises til bemærkningerne til § 1, nr. 8 vedrørende § 3 og bemærkningerne til § 1, nr. 23 og 24 vedrørende § 16 a.

Til nr. 23

Idet det foreslås, at der i loven fremover er en klar adskillelse mellem reglerne om tilladelse til etablering af kystbeskyttelse, der er reguleret i det foreslåede kapitel 1 c, og reglerne om tilladelse til øvrige foranstaltninger, der er reguleret i det foreslåede kapitel 3, foreslås reguleringen i de eksisterende §§ 16 og 16 a også delt i en bestemmelse, der vedrører tilladelse til etablering af kystbeskyttelse, jf. den foreslåede § 3, stk. 1, og en bestemmelse, der vedrører tilladelse til øvrige foranstaltninger, jf. den foreslåede § 16 a.

Den foreslåede tilføjelse ”til andre formål end kystbeskyttelse” til § 16 a, stk. 1, er en konsekvens af denne opdeling. Den har ikke materiel betydning.

Til nr. 24

Ligesom det foreslåede stk. 1 er det foreslåede stk. 3 en konsekvens af adskillelsen af reglerne om tilladelse til etablering af kystbeskyttelsesforanstaltninger og tilladelse til øvrige foranstaltninger. Det foreslåede stk. 2 viderefører således den gældende § 16, stk. 1, for så vidt angår de foranstaltninger, der ikke er kystbeskyttelsesforanstaltninger.

Anvendelsesområdet for tilladelseskrevet for øvrige foranstaltninger foreslås ikke udvidet, som det er tilfældet for kystbeskyttelsesforanstaltninger.

Til nr. 25

Den foreslåede ændring af en konsekvensændring som følge af adskillelsen af reglerne om tilladelse til etablering af kystbeskyttelsesforanstaltninger og tilladelse til øvrige foranstaltninger. Bestemmelsen viderefører således den gældende lovs § 16, stk. 3, og § 16 a, stk. 3, for så vidt angår vilkår for tilladelse til andre foranstaltninger end kystbeskyttelse.

Til nr. 26

Med den foreslåede § 16 a, stk. 5, foreslås det videreført, at vilkår for tilladelse til andre foranstaltninger end kystbeskyttelse efter det under § 1, nr. 25 foreslåede stk. 3 kan tinglyses på ejendommen for ejerens regning. Der henvises endvidere til bemærkningerne til nr. 29.

Til nr. 27

Den foreslåede ændring, der vedrører en henvisning, er en konsekvensrettelse som følge af lovforslagets § 1, nr. 8.

Til nr. 28

Den foreslåede ændring af lovens § 16 c, stk. 1, er en konsekvens af, at sagsproces og afgørelse vedrørende tilladelse til kystbeskyttelse adskilles fra proces og tilladelse til øvrige foranstaltninger. Efter den foreslåede ændring vil § 16 c alene vedrøre nabohøring og offentliggørelse for ansøgninger og tilladelser efter §§ 16 a og b.

Endvidere foreslås "Kystdirektoratet" ændret til "myndigheden", idet det generelt bør undgås at angive navne på styrelser og direktorater i love for at undgå at skulle lave en lovændring ved navneskift, ressortomlægning eller lignende.

Til nr. 29

Det følger af § 16 c, stk. 2, at vilkår for tilladelse efter § 16, stk. 1, og § 16 a, kan tinglyses på ejendommen for ejerens regning.

Bestemmelsen foreslås ophævet og foreslås ved ændringsforslag § 1, nr. 8, erstattet af en tilsvarende bestemmelse i det foreslåede § 3, stk. 8, for så vidt angår kystbeskyttelsesforanstaltninger, og ved ændringsforslag § 1, nr. 27, erstattet af en tilsvarende bestemmelse i det foreslåede § 16 a, stk. 5, som vedrører øvrige foranstaltninger.

Til nr. 30

Det foreslås, at § 17 ophæves. Bestemmelsen foreslås med det foreslåede § 1, nr. 42, videreført som § 19 g med uændret ordlyd.

Til nr. 31

Efter den gældende lovs § 18, stk. 1, kan Kommunalbestyrelsens afgørelse om at gennemføre et kommunalt fællesprojekt efter den gældende lovs § 5, stk. 1, påklages til Miljø- og Fødevarerklagenævnet. Der er fuld prøvelse af afgørelsen.

Miljø- og fødevarerministerens afgørelse om tilladelse til kystbeskyttelse, både kommunale fællesprojekter og øvrige kystbeskyttelsesforanstaltninger, kan påklages til Miljø- og Fødevarerklagenævnet for så vidt angår retlige forhold, jf. den gældende lovs § 18, stk. 3.

Da kommunalbestyrelsens afgørelse om at gennemføre en helhedsløsning efter den gældende lovs § 5, stk. 1, og miljø- og fødevarerministerens kompetence til at give tilladelse til etablering af kystbeskyttelse efter den gældende lovs § 16 og § 16 a samles hos kommunerne i én samlet afgørelse, er der behov for at fastsætte ét samlet klageregelsæt i stedet for i dag, hvor der er nogle klageregler for afgørelsen efter § 5, stk. 1, og nogle andre for afgørelsen efter § 16. Der henvises herved til afsnit 3.3.3. i de almindelige bemærkninger.

En konsekvens af, at tilladelser og dispensationer efter anden lovgivning inkluderes i kystbeskyttelsestilladelsen, er, at der ikke træffes afgørelse efter disse regler, og at der derfor heller ikke er en afgørelse, der kan påklages efter de klageregler, der i øvrigt fremgår af den lovgivning, som den inkluderede regel vedrører.

Konsekvensen er derfor, at den nye samlede afgørelse om etablering af kystbeskyttelse, der vil inkludere nødvendige tilladelser og dispensationer efter anden lovgivning, jf. afsnit 3.2 i de almindelige bemærkninger, kan påklages efter de regler, der er fastsat i kystbeskyttelsesloven.

Det foreslås, at den nye samlede kystbeskyttelsesafgørelse kan påklages til Miljø- og Fødevarerklagenævnet for så vidt angår retlige forhold. Det svarer til de nuværende regler for prøvelsens omfang for afgørelser om tilladelse til etablering af kystbeskyttelse, men det vil være en begrænsning af prøvelsens omfang i forhold til kommunens afgørelse om at gennemføre en kommunal helhedsløsning, hvor der i dag er fuld prøvelse.

Det vil også være en begrænsning i forhold til den prøvelse, der foretages for afgørelser efter naturbeskyttelsesloven og skovloven.

Det foreslås, at kredsen af klageberettigede efter kystbeskyttelsesloven udvides, så alle der kan klage over afgørelser efter kystbeskyttelsesloven i dag samt klageberettigede efter de regler, der foreslås inkluderet i en kystbeskyttelsestilladelse, fremover kan klage over den samlede tilladelse til kystbeskyttelse.

Dog foreslås det, at naturbeskyttelseslovens regler om, at en dispensation i strid med en frednings formål kan påklages af enhver, der under sagen har givet møde for fredningsnævnet eller fremsat ønske om underretning om sagens afgørelse, ikke overføres på den samlede kystbeskyttelsestilladelse, da en sådan generel klageadgang, hvor personer uden interesse i sagen i øvrigt kan klage, ikke vurderes hensigtsmæssig.

Det foreslås at videreføre, at rettidig klage har opsættende virkning, og at den myndighed, der har truffet afgørelsen, uanset dette kan beslutte, at uopsættelige reparations- og afværgeforanstaltninger skal iværksættes uanset rettidig klage. Som supplement hertil foreslås det, på linje med reglerne i naturbeskyttelsesloven og skovloven, at klageinstansen i øvrigt kan beslutte, at en klage ikke skal tillægges opsættende virkning.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.3.3 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 32

Ændringen er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 31, hvorefter samtlige afgørelser efter loven, der kan påklages til Miljø- og Fødevarerklagenævnet, kan påklages for så vidt angår retlige spørgsmål.

Til nr. 33

Med den foreslåede ændring af kystbeskyttelseslovens § 18 a, stk. 1 og 2, udvides kredsen af klageberettigede.

Det foreslås, at kredsen af klageberettigede efter kystbeskyttelsesloven udvides, så alle, der kan klage over afgørelser efter kystbeskyttelsesloven i dag, samt klageberettigede efter de regler, der foreslås inkluderet i en kystbeskyttelsestilladelse, fremover kan klage over den samlede tilladelse til kystbeskyttelse.

Dog foreslås det, at naturbeskyttelseslovens regler om, at en dispensation i strid med en frednings formål kan påklages af enhver, der under sagen har givet møde for fredningsnævnet eller fremsat ønske om underretning om sagens afgørelse, ikke overføres på den samlede kystbeskyttelsestilladelse, da en sådan generel klageadgang, hvor personer uden interesse i sagen i øvrigt kan klage, ikke vurderes hensigtsmæssig.

Til nr. 34

Ændringen er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 31.

Til nr. 35

Den foreslåede ændring er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 33.

Til nr. 36

Der foreslås indsat en ny § 18 c.

Det foreslåede § 18 c, stk. 1, er en videreførelse af den gældende § 19, stk. 1.

Det foreslåede § 18 c, stk. 2, er en videreførelse af den gældende § 19, stk. 2, for så vidt angår miljø- og fødevarerministerens adgang til at bemyndige kommunalbestyrelser til at udøve ministerens beføjelser efter § 16 a. Miljø- og fødevarerministeren har efter kystbeskyttelseslovens § 16 a kompetence til at meddele tilladelse

til en række foranstaltninger og aktiviteter på søterritoriet. Det drejer sig om inddæmning eller opfyldning, om at udføre anlæg eller anbringe faste eller forankrede indretninger eller genstande, om at anbringe fartøjer, der agtes anvendt til andet end sejlads, eller om at foretage uddybning eller gravning.

Delegationskompetencen er udnyttet i bekendtgørelse nr. 232 af 12. marts 2007 om bade- og bådebroer. Efter bekendtgørelsen er kompetencen til at meddele tilladelse til visse typer af bade- og bådebroer delegeret til kommunerne.

Som følge af indsættelsen af et nyt § 16 a, stk. 3, jf. forslaget § 1, nr. 25, vil henvisningen i § 18 c, stk. 2, til § 16 a dog indebære en udvidelse af miljø- og fødevareministerens delegationsadgang til også at omfatte kompetencen til på strandbredder og andre kyststrækninger at give tilladelse til faste anlæg, som også etableres på søterritoriet, og til at der graves, bores, pumpes, suges eller foretages nogen form for terrænændring. Det drejer sig om de foranstaltninger i den gældende § 16, stk. 1, der ikke er kystbeskyttelsesforanstaltninger.

Der er ikke i kystbeskyttelsesloven hjemmel til, at miljø- og fødevareministeren til kommunalbestyrelser kan delegere kompetencen til at håndhæve kravet om tilladelse til de pågældende aktiviteter ved at meddele påbud om fysisk lovliggørelse af et ulovligt anlæg efter kystbeskyttelseslovens § 19 b og § 19 c.

Kompetencen til at meddele de nævnte påbud er for sager om ulovligt etablerede bade- og bådebroer delegeret til Kystdirektoratet, jf. § 21 i bekendtgørelse nr. 949 af 30. juni 2017 om henlæggelse af opgaver og beføjelser til Naturstyrelsen herunder Kystdirektoratet.

Den nuværende ordning, hvorefter kompetencen til at meddele tilladelse til etablering af bade- og bådebroer, herunder til at meddele lovliggørende tilladelse (retlig lovliggørelse), og kompetencen til at påbyde fysisk lovliggørelse er delt mellem to myndigheder, har vist sig uhensigtsmæssig, og den har betydet, at lovliggørelsessager, der er igangsat af en kommune, ikke er blevet fulgt op med påbud om fysisk lovliggørelse fra Kystdirektoratet, når sagen er oversendt fra kommunen til Kystdirektoratet.

Det foreslås derfor, at der i § 18 c, stk. 2, skabes hjemmel i kystbeskyttelsesloven til, at miljø- og fødevareministeren også kan delegere kompetencen til at påbyde lovliggørelse af de anlæg, der er omfattet af den foreslåede § 16 a, herunder bade- og bådebroer, til kommunerne.

Det er tanken, at hjemlen udnyttes til at samle kompetencen til at håndhæve kravet om tilladelse til etablering af bade- og bådebroer hos kommunerne, dvs. at kommunerne fremover både får kompetence til at meddele lovliggørende tilladelse (retlig lovliggørelse) og kompetence til at påbyde fysisk lovliggørelse.

Der foreslås indsat et nyt kapitel 5, der regulerer tilsyn, håndhævelse og adgang.

Den gældende kystbeskyttelseslov indeholder ikke generelle bestemmelser om miljø- og fødevareministerens tilsyn med overholdelse af kravet i lovens § 16 om, at der kun efter tilladelse fra miljø- og fødevareministeren må udføres kystbeskyttelsesforanstaltninger m.v., kravet i lovens § 16 a om tilladelse til anlæg m.v. på søterritoriet eller kravet i § 16 b om tilladelse til videreførelse ved bypass nedstrøms på kysten af sediment og nyttiggørelse af oprensnings- og uddybningsmaterialer.

Som led i Kystdirektoratets håndhævelse efter den gældende lovs § 19 a, § 19 b, § 19 c og § 19 d af kystbeskyttelseslovens § 16, § 16 a og § 16 b føres dog også et tilsyn. Som det er tilfældet ved anden arealregulering, som f.eks. naturbeskyttelseslovens bygge- og beskyttelseslinjer, føres ikke et systematisk opsøgende tilsyn, men et tilsyn baseret på anmeldelser og lignende. Der føres endvidere tilsyn med, at vilkår m.v. i givne tilladelser overholdes.

Der foreslås indsat en ny § 19 i loven, der regulerer tilsyn med overholdelsen af kystbeskyttelsesloven og de regler, der er udstedt efter loven. Efter bestemmelsen følger kompetencen til at føre tilsyn og håndhæve

reglerne over for ulovligt etableret kystbeskyttelse den myndighed, der har kompetencen til at give tilladelse til kystbeskyttelsesforanstaltningen eller til andre anlæg

Det foreslåede § 19, stk. 1, betyder, at det som udgangspunkt vil være kommunen, der fører tilsyn med og håndhæver kravet om forudgående tilladelse til udførelse af kystbeskyttelsesforanstaltninger. Bestemmelsen indebærer ikke pligt til at føre et systematisk opsøgende tilsyn, men alene et tilsyn baseret på anmeldelser og lignende.

Efter det foreslåede § 19, stk. 2, er det miljø- og fødevareministeren, der fører tilsyn med og håndhæver kravet om forudgående tilladelse til udførelse af de kystbeskyttelsesforanstaltninger, som miljø- og fødevareministeren giver tilladelse til, dvs. kystbeskyttelsesforanstaltninger, der udføres med staten som byggherre, kravet i lovens § 16 a om tilladelse til anlæg m.v. på søterritoriet og kravet i § 16 b om tilladelse til videreførelse ved bypass nedstrøms på kysten af sediment og nyttiggørelse af oprensings- og uddybningsmaterialer. Bestemmelsen indebærer ikke pligt til at føre et systematisk opsøgende tilsyn, men alene et tilsyn baseret på anmeldelser og lignende.

Når en tilsynsmyndighed, jf. stk. 1 og 2, under håndhævelsen af kravet om tilladelse efter kystbeskyttelseslovens § 3 til udførelse af kystbeskyttelsesforanstaltninger skal tage stilling til spørgsmålet om retlig lovliggørelse, vil den foreslåede ordning om inklusion af en række ellers nødvendige tilladelser og dispensationer også finde anvendelse. En lovliggørende tilladelse efter kystbeskyttelsesloven vil således også indebære en samtidig stillingtagen til lovliggørelse i forhold til overtrædelse af øvrige regler, i det omfang tilladelsen efter kystbeskyttelsesloven erstatter sådanne afgørelser.

Med det foreslåede § 19, stk. 3, foreslås det at give miljø- og fødevareministerens adgang til at bestemme, at tilsynet udøves af en anden myndighed.

Det er tanken, at udnytte hjemlen til ved delegation at give kommunerne kompetencen til at føre tilsyn med overholdelsen af § 16 a i relation til etablering af bade- og bådebroer.

Det følger af det foreslåede § 19, stk. 4, at tilsynsmyndigheden påser, at påbud og forbud efter kystbeskyttelsesloven efterkommes, og at vilkår, der er fastsat i tilladelser, overholdes.

Det følger af det foreslåede § 19, stk. 5, at tilsynsmyndigheden skal foranledige et ulovligt forhold lovliggjort, medmindre forholdet har underordnet betydning.

Der vil i visse tilfælde kunne være et overlap mellem kommunernes og miljø- og fødevareministerens tilsyn, f.eks. i sager vedrørende strandbeskyttelseslinjen, som administreres af Kystdirektoratet, mens kommunalbestyrelsen efter forslaget som udgangspunkt vil være tilladelsesmyndighed efter kystbeskyttelsesloven i forhold til kystbeskyttelsesforanstaltninger. Det foreslås derfor, at der i § 19, stk. 6, indføres en gensidig orienteringsordning mellem kommunerne og miljø- og fødevareministeren om konstaterede ulovlige forhold, som det i dag er tilfældet inden for f.eks. naturbeskyttelseslovens og miljøvurderingslovens område.

De foreslåede § 19, stk. 1 og 2, indebærer, at myndigheder, der i øvrigt håndhæver de regler, der efter lovforslaget kan inkluderes i en kystbeskyttelsestilladelse, ikke skal føre tilsyn og håndhæve reglerne i forhold til kystbeskyttelsesforanstaltninger, hvis myndigheden ikke også er kompetent tilsynsmyndighed efter kystbeskyttelsesloven, men alene efter § 19, stk. 6, skal orientere den kompetente myndighed om et konstateret ulovligt forhold, så håndhævelse kan gennemføres efter kystbeskyttelseslovens regler herom.

Med det foreslåede § 19, stk. 7, foreslås det, at miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler for udøvelsen af tilsynsvirksomheden.

Efter kystbeskyttelseslovens § 19 a og § 19 b kan miljø og fødevareministeren meddele påbud om at fjerne en række foranstaltninger og retablere forholdene for aktiviteter, der er ulovligt udført og omfattet af kravet om tilladelse efter lovens § 16 og § 16 a.

Som led i, at tilladelsesbestemmelserne omstruktureres, så der ikke sondres mellem tilladelser på kyst og på søterritoriet, men i stedet mellem om der er tale om kystbeskyttelsesforanstaltninger eller øvrige foranstaltninger, foreslås påbudsbestemmelserne også omstrukturerede.

Den foreslåede § 19 a vil herefter omfatte påbudskompetencen for ulovligt etablerede kystbeskyttelsesforanstaltninger. Kompetencen foreslås tillagt tilsynsmyndigheden efter § 19, dvs. som udgangspunkt kommunalbestyrelsen. Den foreslåede § 19 b vil omfatte påbudskompetencen for øvrige foranstaltninger og den vil fortsat være tillagt miljø- og fødevareministeren.

Til nr. 38

Efter § 19 c, stk. 1, kan miljø- og fødevareministeren meddele påbud om at berigtige ulovligt etablerede kystbeskyttelsesforanstaltninger, anlæg og indretninger m.v., som nævnt i § 16, stk. 1 og § 16 a. Det foreslås, at miljø- og fødevareministeren ændres til tilsynsmyndigheden, som efter lovforslaget fremadrettet som udgangspunkt vil være kommunalbestyrelsen for så vidt angår kystbeskyttelsesforanstaltninger.

§ 16, stk. 1, er for så vidt angår kystbeskyttelsesforanstaltninger erstattet af § 3. Henvisningen til § 16, stk. 1, foreslås derfor konsekvensændret til § 3. For så vidt angår overtrædelser af § 16, stk. 1, der vedrører andre foranstaltninger end kystbeskyttelse, er disse efter lovforslaget omfattet af § 16 a.

Til nr. 39

Det foreslås, at der i § 19 c indsættes en ny bestemmelse, som åbner mulighed for, at tilsynsmyndigheden kan meddele den, der har rådighed over ejendommen, påbud om at tåle den forpligtedes opfyldelse af påbuddet, hvis modtageren af et påbud efter § 19 a eller § 19 b, ikke har rådighed over den ejendom, påbuddet vedrører. Der henvises til de almindelige bemærkninger afsnit 3.4.2 om påbud til grundejere om at tåle fysisk lovliggørelse.

Til nr. 40

Efter den gældende § 19 d, stk. 2, er der udpantningsret for udgifter, som myndighederne afholder efter stk. 1, § 16 c, § 19 c, stk. 2, og § 19 e. Der er tale om udgifter til forholdets berigtigelse for den forpligtedes regning efter stk. 1 og udgifter til tinglysning for den forpligtede regning. Som konsekvens af øvrige foreslåede ændringer, jf. § 1, nr. 8, 26 og 39, foreslås henvisningerne til bestemmelser vedrørende udgifter til tinglysning ændret til § 3, stk. 8, § 16 a, stk. 5, § 19 c, stk. 3.

Til nr. 41

Den foreslåede bestemmelse er ny. Bestemmelsen er en videreførelse af tilsvarende bestemmelser i naturbeskyttelseslovens § 74, stk. 4 og skovlovens § 53, og den indsættes i kystbeskyttelsesloven, da tilsyn og håndhævelse med de dispensationer og tilladelser efter skovloven og naturbeskyttelsesloven, der kan inkluderes i den samlede kystbeskyttelsestilladelse, foreslås gennemført efter reglerne i kystbeskyttelsesloven.

Med forslaget sikres således mulighed for, at tilsynsmyndigheden fortsat kan lade det nødvendige arbejde udføre på den forpligtedes regning, hvis et ulovligt forhold bringer opretholdelse af tilstanden af et område eller beskyttelsen af dyr og planter, der er beskyttede efterskovloven eller naturbeskyttelsesloven, i fare, og hvis et påbud om at lovliggøre forholdet ikke opfyldes rettidigt.

De områder, dyr og planter, hvis opretholdelse og beskyttelse er omfattet af bestemmelsen, er de samme, som det er tilfældet for bestemmelserne i skovloven og naturbeskyttelsesloven. Der er således alene tale om en teknisk ændring som følge af, at tilsyn og håndhævelse med de dispensationer og tilladelser efter skovloven og naturbeskyttelsesloven, der kan inkluderes i den samlede kystbeskyttelsestilladelse, foreslås gennemført efter reglerne i kystbeskyttelsesloven.

Til nr. 42

Den foreslåede ændring indsætter nye §§ 19 f- 19 h.

Den foreslåede § 19 f er ny. Der er tale om en adgangsregel, hvorefter myndighederne efter loven eller personer, der af disse myndigheder er bemyndiget hertil, uden retskendelse har adgang til offentlige og private ejendomme for at udøve de beføjelser, der er tillagt dem i medfør af kystbeskyttelsesloven, herunder for at foretage undersøgelser af betydning for lovens formål. Tilsvarende gælder lokaliteter, der helt eller delvis benyttes erhvervsmæssigt. Legitimation skal forevises efter anmodning. Stk. 2. Politiet yder nødvendig bistand til at udnytte adgangsretten efter stk. 1. Tilsvarende bestemmelser findes i lovgivningen om de afgørelser, som efter lovforslaget erstattes af tilladelse efter kystbeskyttelsesloven.

Der henvises til de almindelige bemærkninger afsnit 3.1.2.1 og 3.1.2.2.

Den foreslåede § 19 g erstatter den gældende § 17, som foreslås ophævet ved nr. 30.

Den foreslåede § 19 h erstatter den gældende § 14, som foreslås ophævet ved nr. 20.

Til nr. 43

Det foreslås at indsætte et nyt kapitel 6, der omfatter straffebestemmelser og regler om ikrafttræden.

Til nr. 44

Efter den gældende § 20, stk. 1, nr. 1, straffes den, der overtræder § 16, stk. 1. Efter den gældende § 20, stk. 1, nr. 4, straffes den, der tilsidesætter vilkår i en tilladelse efter § 16, stk. 1, § 16 a og § 16 b, stk. 2, eller vilkår fastsat efter § 17, stk. 4. Henvisningen til § 16, stk. 1, foreslås ændret til: ”§ 3, stk. 1 og 2,” og i nr. 4 foreslås ”§ 17, stk. 4” ændret til: ”§ 19 g, stk. 4”.

§ 16, stk. 1, er for så vidt angår kystbeskyttelsesforanstaltninger erstattet af § 3, stk. 1 og 2. Strafbestemmelsen foreslås ændret som konsekvens heraf.

For så vidt angår overtrædelser af § 16, stk. 1, der vedrører andre foranstaltninger end kystbeskyttelse, er disse efter lovforslaget omfattet af § 16 a og dermed omfattet af den gældende § 20, stk. 1, nr. 2.

Henvisningen til § 17, stk. 4, foreslås ændret til § 19 g, stk. 4, som konsekvens af lovforslagets nr. 30 og 42.

Til nr. 45

Det foreslås, at den gældende § 20, stk. 2, ophæves, og at der i stedet indsættes nye stk. 2 og 3. Efter det foreslåede stk. 2 kan straffen stige til fængsel i indtil 2 år, hvis overtrædelserne er begået forsætligt eller ved grov uagtsomhed, og hvis der ved overtrædelserne er voldt skade på miljøet eller fremkaldt fare derfor, eller der ved overtrædelserne er opnået eller tilsigtet en økonomisk fordel for den pågældende selv eller andre, herunder ved besparelser. Det foreslåede stk. 3, 1. pkt., svarer til den gældende § 20, stk. 2. Det foreslås ved indsættelse af et 2. pkt., at det i forskrifter, der udstedes i henhold til loven, kan fastsættes, at straffen kan stige til fængsel i indtil 2 år under tilsvarende omstændigheder som anført i stk. 2. Med de foreslåede ændringer harmoniseres straffebestemmelsen i kystbeskyttelsesloven med hovedparten af de øvrige arealregulerende love omfattet af lovforslaget.

Til § 2

Til nr. 1

Efter miljøvurderingslovens § 17 er udgangspunktet, at miljø- og fødevareministeren er kompetent myndighed på havet. Den foreslåede ændring af § 17, stk. 3, 2. pkt., indebærer, at kompetencen overføres fra ministeren til kommunalbestyrelsen i de sager vedrørende kystbeskyttelse på havet, hvor tilladelse efter kystbeskyttelsesloven fremover meddeles af kommunalbestyrelsen, som foreslået i lovforslagets § 1, nr. 8, dvs. den foreslåede § 3, stk. 3 og 4.

Der henvises til de almindelige bemærkninger afsnit 3.1.4.1 og 3.1.4.2.

Forslaget om, at kommunalbestyrelsen også skal være kompetent myndighed efter miljøvurderingsloven for kystbeskyttelsesprojekter på havet indebærer, at der kan være behov for at fastlægge, hvilken eller hvilke kommunalbestyrelser, der er kompetent myndighed eller kompetente myndigheder. Det er vurderingen, at det vil være mest hensigtsmæssigt, at kompetencen efter miljøvurderingsloven modsvarer kompetencefordelingen efter lov om kystbeskyttelse.

Der henvises i den forbindelse til de almindelige bemærkninger afsnit 3.1.1.2 og de specielle bemærkninger til § 1, nr. 8 om forslag til en ny § 3.

Det foreslås, at kommunalbestyrelsens kompetence på havet afgrænses således, at en kommune kan give tilladelse til udførelse af kystbeskyttelse på søterritoriet til foranstaltninger, der beskytter ejendomme i den pågældende kommune.

Det betyder, at en kommune i nogle situationer kan give tilladelse til en foranstaltning, der helt eller delvis er placeret ud for kystlinjen i en nabokommune.

Da en sådan kystbeskyttelsesforanstaltning kan have anden betydning for nabokommunen end kystbeskyttelse, f.eks. landskabelige konsekvenser, foreslås det, at der indføres et krav om, at kommunerne skal tage behørigt hensyn til andre kommuner, når der efter kystbeskyttelsesloven gives tilladelse til kystbeskyttelsesforanstaltninger, jf. de almindelige bemærkninger afsnit 3.1.3.2.

I forhold til administrationen af reglerne i miljøvurderingsloven har den kompetente myndighed pligt til at foretage høring af berørte myndigheder, jf. lovens § 35.

For så vidt angår sager om kystbeskyttelse på land, hvor staten er bygherre, vil miljø- og fødevareministeren efter den foreslåede § 3, stk. 6, jf. lovforslagets § 1, nr. 8, fortsat være tilladelsesmyndighed. I sådanne sager har miljø- og fødevareministeren efter lovens § 17, stk. 3, overtaget kommunalbestyrelsens opgaver og beføjelser, jf. § 3, stk. 1, nr. 1, i miljøvurderingsbekendtgørelsen.

Til nr. 2

Miljø- og fødevareministeren kan efter § 17, stk. 6, fastsætte regler om, at ministeren overtager kommunalbestyrelsens opgaver og beføjelser angående behandling af bygherrens ansøgninger for visse projekttyper. Det er i forarbejderne til bestemmelsen forudsat, at den ordning, som fremgik af §§ 10 og 11 i den tidligere VVM-bekendtgørelse (bekendtgørelse nr. 1140 af 23. november 2016 om vurdering af visse offentlige og private anlægs virkning på miljøet (VVM) i medfør af lov om planlægning videreføres. Dette er sket ved bekendtgørelse nr. 447 af 10. maj 2017 om samordning af miljøvurderinger og digital selvbetjening m.v. for planer, programmer og konkrete projekter omfattet af lov om miljøvurdering af planer og programmer og af konkrete projekter (VVM) (herefter "Miljøvurderingsbekendtgørelsen" også kaldet "MV-bekendtgørelsen").

Det følger af bekendtgørelsen, at Miljøstyrelsen bl.a. varetager kommunalbestyrelsens opgaver og beføjelser efter loven for 1) Projekter hvor staten er bygherre, 2) Projekter, hvor Energinet.dk er bygherre og 3) Infrastrukturanlæg, der i sin udstrækning berører mere end to kommuner. Miljøstyrelsen varetager kommunalbestyrelsens opgaver og beføjelser for hele projektet, uanset om styrelsen i henhold til anden lovgivning kun skal varetage opgaverne og beføjelserne for dele af projektet.

Disse bestemmelser omfatter også kommunalbestyrelsernes opgaver og beføjelser i sager vedrørende visse kystbeskyttelsesforanstaltninger på land. I sådanne sager er det således Miljøstyrelsen, der i dag er VVM-myndighed for hele projektet

Det er vurderingen, at det vil være bedst i overensstemmelse med intentionerne om at styrke kommunernes rolle og ansvar, herunder også for at samarbejde om fælles projekter, at projekter vedrørende kystbeskyttelsesforanstaltninger, jf. bemærkningernes afsnit 3.3.1 og 3.3.2, at miljø- og fødevareministeren ikke overtager kommunalbestyrelsens kompetence i sager vedrørende kystbeskyttelse, der i sin udstrækning berører mere end to kommuner. Det er derfor hensigten at ændre miljøvurderingsbekendtgørelsen, således, at bestemmelsen om, at infrastrukturanlæg, der i sin udstrækning berører mere end to kommuner, ikke finder anvendelse på kystbeskyttelsesforanstaltninger. På den baggrund foreslås en sproglig præcisering af § 17, stk. 6, 1. pkt.

Til § 3

Til nr. 1

Det foreslås at præcisere ordlyden af de gældende bemyndigelser i § 5, stk. 2, § 8, stk. 4, 2. pkt, og § 15, stk. 3, 2. pkt., til at fastsætte regler om, at reglerne om beskyttede naturtyper, klitfredning og strandbeskyttelseslinjen ikke skal gælde for diger, høfder, bølgebrydere og andre anlæg, som kræver tilladelse i henhold til lov om kystbeskyttelse, således at det udtrykkeligt fremgår, at bestemmelsen også omfatter andre kystbeskyttelsesforanstaltninger som f.eks. sandfodring.

Til nr. 2-5

Bygge- og beskyttelseslinjer, jf. §§ 16 - 19 i naturbeskyttelsesloven

Miljø- og fødevareministeren har med hjemmel i naturbeskyttelseslovens § 5, § 8, stk. 4, og § 15, stk. 3, fastsat regler om, at reglerne om beskyttede naturtyper i § 3, klitfredning og strandbeskyttelseslinjen ikke gælder for diger, høfder, bølgebrydere og andre foranstaltninger, der udføres som led i en kystbeskyttelse af flere ejendomme langs kysten, og hvortil der på forhånd er meddelt tilladelse i henhold til lov om kystbeskyttelse.

Kommunalbestyrelsen kan i særlige tilfælde gøre undtagelse fra § 3 beskyttelsen, jf. naturbeskyttelseslovens § 65, stk. 2. Miljø- og fødevareministeren (Naturstyrelsen ved Kystdirektoratet) kan ved afgørelse efter naturbeskyttelseslovens § 65 b, stk. 1, i særlige tilfælde gøre undtagelse fra bestemmelserne om klitfredning og strandbeskyttelse.

Ændringspunkterne nr. 2-5 indeholder enslydende forslag, hvorefter miljø- og fødevareministeren tillige bemyndiges til at fastsætte bestemmelser om undtagelse af kystbeskyttelsesforanstaltninger, som der er meddelt tilladelse til efter kystbeskyttelsesloven, fra de generelle forbud i naturbeskyttelseslovens bestemmelser om bygge- og beskyttelseslinjer i lovens §§16-19, om sø- og åbeskyttelseslinjen, skovbyggelinjen, fortidsmindebeskyttelseslinjen og kirkebeskyttelseslinjen.

Forslagene har til formål at forenkle sagsbehandlingen ved, at en ansøger, som søger om tilladelse efter kystbeskyttelsesloven, ikke også skal søge om dispensation fra naturbeskyttelseslovens bygge- og

beskyttelseslinjer. Der vil kun skulle træffes én afgørelse, og afgørelseskompetencen samles hos den myndighed, der er kompetent til at meddele kystbeskyttelsestilladelsen.

Forslagene skal ses i sammenhæng med den foreslåede ændring af kystbeskyttelsesloven, hvorefter en tilladelse efter kystbeskyttelsesloven erstatter afgørelser efter bl.a. lov om naturbeskyttelse, jf. lovforslagets § 1, nr. 8. Der henvises endvidere til de almindelige bemærkninger afsnit 3.2.1. om inklusion af bygge- og beskyttelseslinjer.

Det er hensigten, at miljø- og fødevareministeren i forbindelse med udnyttelsen af de foreslåede bemyndigelser i nr. 2-5 vil fastsætte regler, der undtager alle kystbeskyttelsesforanstaltninger, som der er meddelt tilladelse til efter kystbeskyttelsesloven, fra kravet om dispensation efter naturbeskyttelsesloven.

Det er hensigten at reglerne skal gælde både foranstaltninger, der beskytter flere ejendomme langs kysten, og foranstaltninger, der beskytter enkeltstående ejendomme.. Det kan således ikke generelt udelukkes, at beskyttelse af en enkelt ejendom ud fra en konkret vurdering kan veje tungere end de hensyn, der varetages efter naturbeskyttelseslovens §§ 16-19. Det foreslås således, at det overlades til tilladelsesmyndigheden i forbindelse med sagsbehandlingen efter kystbeskyttelsesloven at foretage en konkret afvejning af de forskellige hensyn over for hinanden.

Det er endvidere i den forbindelse hensigten, at ændre bestemmelserne om undtagelse fra reglerne om § 3 beskyttelsen, klitfredning og strandbeskyttelseslinjen, jf. ovenfor, således at disse undtagelser også kommer til at omfatte kystbeskyttelse af enkeltejendomme. , som der er meddelt tilladelse til efter kystbeskyttelsesloven.

Til nr. 2

§ 16 (sø- og åbeskyttelseslinjen).

Der må ikke placeres bebyggelse, campingvogne og lignende eller foretages beplantning eller ændringer i terrænet inden for en afstand af 150 m fra søer med en vandflade på mindst 3 ha og de vandløb, der er registreret med en beskyttelseslinje i henhold til den tidligere lovgivning, dvs. offentlige vandløb med en regulativmæssig bundbredde på 2 m.

Det foreslås, at miljø- og fødevareministeren bemyndiges til at fastsætte regler om, at forbuddet ikke skal gælde for nærmere angivne arter af kystbeskyttelsesforanstaltninger, som kræver tilladelse i henhold til lov om kystbeskyttelse.

Til nr. 3

§ 17 (skovbyggelinjen).

§ 17 om skovbyggelinjen vedrører kun forbud mod placering af bebyggelse og lignende, defineret som bebyggelsesbegrebet i byggeloven, i en 300 m zone omkring offentlige skove og private skove (flere sammenhængende skove) på over 20 ha.

Det foreslås, at miljø- og fødevareministeren bemyndiges til at fastsætte regler om, at forbuddet ikke skal gælde for nærmere angivne arter af kystbeskyttelsesforanstaltninger, som kræver tilladelse i henhold til lov om kystbeskyttelse.

Da bestemmelsen kun vedrører bebyggelse, vil den kun være relevant i det omfang, en kystbeskyttelse kan anses som bebyggelse.

Til nr. 4

§ 18 (fortidsmindelinjen).

§ 18 om fortidsmindelinjen fastsætter en 100 m beskyttelseslinje omkring fortidsminder og indeholder et forbud mod tilstandsændringer. Formålet er at sikre fortidsmindernes værdi som landskabselementer og samtidig sikre de arkæologiske lag i området omkring fortidsminderne, idet der ofte er særlig mange kulturhistoriske levn i områderne omkring de fredede fortidsminder.

Det foreslås, at miljø- og fødevareministeren bemyndiges til at fastsætte regler om, at forbuddene ikke skal gælde for nærmere angivne arter af kystbeskyttelsesforanstaltninger, som kræver tilladelse i henhold til lov om kystbeskyttelse.

Det er vurderingen, at den gældende praksis, hvorefter kommunalbestyrelsen efter behov kan indhente råd og vejledning om fortidsmindets kulturhistoriske værdi hos Kulturministeriet (Slots- og Kulturstyrelsen), der også er ressortmyndighed for reglerne i museumsloven om beskyttelse af fortidsminder, er velfungerende. Det er forventningen, at kommunerne fortsat vil benytte sig af denne mulighed også i sager om meddelelse af tilladelse efter kystbeskyttelsesloven, hvor en tilladelse efter kystbeskyttelsesloven erstatter en selvstændig afgørelse om dispensation. Tilsvarende vil kommunalbestyrelsen kunne indhente vejledning om varetagelsen af landskabshensyn hos Miljø- og Fødevareministeriet.

Til nr. 5

§ 19 (kirkebyggelinjen).

Der gælder en byggelinje omkring kirker i det åbne land, jf. naturbeskyttelseslovens § 19, hvorefter der ikke uden forudgående dispensation må opføres bebyggelse over 8,5 m inden for en afstand af 300 meter fra en kirke, medmindre kirken er omgivet af bymæssig bebyggelse i hele beskyttelseszonen.

Det foreslås, at miljø- og fødevareministeren bemyndiges til at fastsætte regler om, at forbuddet ikke skal gælde for nærmere angivne arter af kystbeskyttelsesforanstaltninger, som kræver tilladelse i henhold til lov om kystbeskyttelse.

Da bestemmelsen i § 19 kun vedrører bebyggelse over 8,5 m, er det vurderingen, at reglerne kun vil kunne være relevante i få sager.

Til nr. 6

Til gennemførelse af habitatdirektivet er der fastsat bestemmelser i naturbeskyttelseslovens § 19 b om, at der i internationale naturbeskyttelsesområder inden iværksættelse af de aktiviteter, der er nævnt i lovens bilag 2, skal gives skriftlig meddelelse herom til kommunalbestyrelsen med henblik på en vurdering af virkningen på området under hensyntagen til områdets bevaringsmålsætninger. En aktivitet, der er omfattet af forbuddene i naturbeskyttelseslovens § 3, § 8, § 15 eller § 18 eller § 28 i lov om skove, er ikke omfattet af anmeldelseskravet. Det samme gælder aktiviteter, som i øvrigt kræver tilladelse efter naturbeskyttelses-, miljø- eller planlovgivningen, eller hvis konsekvenser efter denne lovgivning er vurderet eller skal vurderes forud for iværksættelsen.

Lovforslaget indeholder forslag om at forenkle sagsprocessen ved, at en række nødvendige dispensationer og tilladelser ikke længere skal meddeles som selvstændige afgørelser, men erstattes af tilladelsen til kystbeskyttelsesforanstaltninger efter kystbeskyttelsesloven. Der henvises til de almindelige bemærkninger afsnit 3.2.

Under hensyn til, at afgørelser efter naturbeskyttelseslovens § 3, § 8, § 15 eller § 18 eller § 28 i lov om skove for så vidt angår kystbeskyttelsesforanstaltninger inkluderes i afgørelser om tilladelse efter kystbeskyttelsesloven, er der behov for en konsekvensændring af naturbeskyttelseslovens § 19 b om undtagelser fra pligten til at anmelde visse aktiviteter i internationale naturbeskyttelsesområder med henblik på en vurdering af virkningen på området under hensyntagen til områdets bevaringsmålsætninger.

Lovforslaget indeholder derfor forslag til præcisering af bestemmelsen, således at undtagelsen også kommer til at omfatte aktiviteter, der kræver tilladelse efter den foreslåede kystbeskyttelseslovs § 3, som affattet ved lovforslagets § 1, nr. 8, under hensyntagen til, at det kan være tvivlsomt, om sådanne tilladelser er omfattet af den gældende formulering "tilladelse efter naturbeskyttelses-, miljø- eller planlovgivningen".

Det forudsættes, at tilladelsesmyndigheden ved meddelelse af tilladelse efter kystbeskyttelsesloven iagttager regler om administration m.v. vedrørende internationale naturbeskyttelsesområder og beskyttede arter.

Til nr. 7

Den foreslåede ændring indebærer, at § 37, stk. 1, ikke finder anvendelse på forhold omfattet af den under nr. § 3, nr. 9, foreslåede nye § 50 a. Der henvises til bemærkningerne til dette forslag.

Til nr. 8

Den foreslåede ændring indebærer, at § 41, stk. 1, ikke finder anvendelse på forhold omfattet af den under nr. § 3, nr. 9, foreslåede nye § 50 a. Der henvises til bemærkningerne til dette forslag.

Til nr. 9

Den foreslåede § 50 a er en ny bestemmelse. Vedrørende baggrunden for forslaget henvises til de almindelige bemærkninger afsnit 3.2.4.

Efter § 37, stk. 2, tillægges et fredningsforslag foreløbige retsvirkninger. Når der er foretaget offentlig bekendtgørelse, må der ikke foretages noget, som strider mod de foreslåede fredningsbestemmelser. Endvidere følger af det af § 41, at fredningsbestemmelserne skal overholdes af alle og enhver, når der er sket offentlig bekendtgørelse efter § 40, stk. 2. Fredningsnævnet kan efter § 50, stk. 1, meddele dispensation fra en foreslået eller fastsat fredningsbestemmelse, når det ansøgte ikke vil stride mod fredningens formål. Videregående afvigelser fra en fredning end nævnt i stk. 1 samt hel eller delvis ophævelse af en fredning kan kun foretages efter reglerne om gennemførelse af fredninger, som indebærer krav om udarbejdelse af fredningsforslag, budgetoverslag, (er dog ikke relevant i sager vedr. afvigelse m.v.) offentlig bekendtgørelse af forslaget og individuel underretning af ejere og brugere af de relevante ejendomme m.v., og der skal gennemføres en offentlighedsprocedure.

Det foreslås, at uanset bestemmelserne i § 37, stk. 2, og § 41 finder fredningsbestemmelser, herunder forslag til fredningsbestemmelser, ikke anvendelse på udførelse af kystbeskyttelsesforanstaltninger omfattet af en tilladelse efter kystbeskyttelsesloven meddelt efter lovens ikrafttræden i det omfang, det fremgår af afgørelsen om tilladelse til kystbeskyttelse, at den træder i stedet for fredningsnævnets afgørelse om ophævelse af retsvirkninger efter § 37, stk. 4, om dispensation efter § 50, stk. 1, eller om videregående afvigelse samt hel eller delvis ophævelse af fredningsbestemmelsernes retsvirkninger for så vidt angår den tilladte kystbeskyttelse. Denne model indebærer, at tilladelsesmyndigheden efter kystbeskyttelsesloven (der efter lovforslaget som udgangspunkt vil være kommunalbestyrelsen) skal tage stilling til, om der er behov for at fravige fredningsbestemmelserne, og at det vil være kommunalbestyrelsen, og ikke fredningsnævnet, der som led i afgørelsen om meddelelse af tilladelse efter kystbeskyttelsesloven træffer afgørelse om fravigelse. Kommunalbestyrelsen vil i den forbindelse kunne præcisere dispensationens rækkevidde .

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger afsnit 3.2.4.2.

Den foreslåede bestemmelse vil kunne finde anvendelse på både kommunale fællesprojekter, andre kystbeskyttelsesprojekter, der beskytter flere ejendomme og projekter, der beskytter en enkelt ejendom. Det forudsættes i den forbindelse, at tilladelsesmyndigheden efter kystbeskyttelsesloven skal tage hensyn til fredningsbestemmelserne og fredningens formål, når der træffes afgørelse om, hvorvidt der meddeles tilladelse til kystbeskyttelse. Det foreslås således, at det overlades til tilladelsesmyndigheden i forbindelse med sagsbehandlingen efter kystbeskyttelsesloven at afveje de forskellige hensyn over for hinanden,

herunder at foretage en konkret afvejning af den samfundsmæssige betydning af det pågældende projekt over for de hensyn, som fredningen varetager. Det kan således ikke generelt udelukkes, at beskyttelse af en enkelt ejendom ud fra en konkret vurdering kan veje tungere end de hensyn, der varetages ved fredningen.

Det forudsættes endvidere, at afgørelsen efter kystbeskyttelsesloven, hvis den har samme retsvirkning som en videregående afvigelse fra og ændring eller ophævelse af en fredning, træffes efter en offentlighedsprocedure. Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 8, om den forslag til en ny § 5.

Endvidere forudsættes, at tilladelsen efter kystbeskyttelsesloven skal indeholde oplysning herom, hvis tilladelsen indebærer, at fredningsbestemmelser ikke finder anvendelse på anlæg og andre foranstaltninger omfattet af tilladelsen, jf. lovforslagets § 1, nr. 8.

Det forudsættes, at tilladelsesmyndigheden ved meddelelse af tilladelse efter kystbeskyttelsesloven iagttager regler om administration m.v. vedrørende internationale naturbeskyttelsesområder og beskyttede arter (habitatbekendtgørelserne). Således vil de samme forhold skulle inddrages i vurderingen, som der skal tages hensyn til ved en afgørelse efter naturbeskyttelsesloven eller jagt- og vildforvaltningsloven om dispensation, videregående dispensation, ændring eller ophævelse af fredningsbestemmelser.

Suspensionen af fredningsbestemmelsernes retsvirkning vedrører alene de arealer og de foranstaltninger, som er nødvendige for gennemførelsen af kystbeskyttelse, og som der er taget stilling til i forbindelse med tilladelsen. For så vidt angår øvrige arealer eller andre aktiviteter på de omfattede arealer foreslås ingen ændringer, og de gældende regler vil forsat finde uændret anvendelse.

Til nr. 10

Efter naturbeskyttelseslovens § 51, stk. 2, finder bestemmelserne i lovens § 33, stk. 2-4, §§ 35-38, §§ 40-44 og § 50 også anvendelse på fredninger på søterritoriet. Det er hensigten, at den i § 3, nr. 9, foreslåede nye bestemmelse (§ 50 a) på tilsvarende måde også skal finde anvendelse på fredninger på søterritoriet. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 3, nr. 9.

Til nr. 11

Efter naturbeskyttelseslovens § 51, stk. 1, kan miljø- og fødevareministeren til varetagelse af de formål, der er nævnt i § 1, ved bekendtgørelse gennemføre fredninger på statsejede arealer samt på søterritoriet og fiskeriterritoriet som fastlagt efter lov om Danmarks Riges fiskeriterritorium.

Det foreslås, at der indsættes et nyt stk. 3, hvorefter fredningsbestemmelser fastsat efter stk. 1 ikke skal finde anvendelse på aktiviteter m.v., som er nødvendige for udnyttelsen af en tilladelse til kystbeskyttelsesforanstaltninger efter lov om kystbeskyttelse. Forslaget vedrører færdsel og ophold i tilknytning til anlæg og vedligeholdelse af kystbeskyttelsesprojekter og tilsyn i øvrigt. Øvrig færdsel er ikke omfattet af undtagelsen.

Til nr. 12

Efter § 65, stk. 2, kan miljø- og føde vareministeren fastsætte regler om, at kommunalbestyrelsens skal indhente en udtalelse fra ministeren ved dispensation fra fortidsmindebeskyttelseslinjen.

Bemyndigelsen er i dag ikke udnyttet. Under hensyn til, at fortidsmindebeskyttelsen er overført til Kulturministeren og reguleres i museumsloven, foreslås bestemmelsen ophævet.

Til § 4

Til nr. 1

Forslaget skal ses i sammenhæng med den under § 4, nr. 2, foreslåede ændring. Den foreslåede ændring indebærer, at bestemmelsen ikke finder anvendelse på forhold omfattet af det under nr. 2 foreslåede nye stk. 5. Der henvises til bemærkningerne til nr. 2.

Til nr. 2

Reglerne for et vildtreservat skal indeholde bestemmelser om jagt, færdsel og ophold samt oplyse om reservatets beliggenhed. Det følger af § 33, stk. 4, at reglerne for et vildtreservat, når der er sket offentliggørelse efter stk. 3, skal overholdes af alle og enhver.

Det foreslås, at der indsættes et nyt stk. 5, hvorefter reglerne for et vildtreservat ikke gælder for færdsel og ophold, som er nødvendig for udnyttelsen af en tilladelse til kystbeskyttelsesforanstaltninger efter lov om kystbeskyttelse.

Forslaget vedrører alene færdsel og ophold i tilknytning til anlæg og vedligeholdelse af kystbeskyttelsesprojekter og tilsyn i den forbindelse. Øvrig færdsel er ikke omfattet af undtagelsen.

Det skal fremgå af afgørelsen efter kystbeskyttelsesloven, at de hensyn, som de erstattede regler varetager indgår i den samlede vurdering og afgørelse. Det fremgår endvidere, at de hensyn som de inkluderede regler varetager vil indgå med samme vægt som de øvrige hensyn, der fremgår af kystbeskyttelseslovens § 1.

Der er 96 vildtreservater i Danmark fastlagt ved bekendtgørelser. De er indholdsmæssigt forskellige afhængigt af, hvilke områder og beskyttelseshensyn, der er tale om, ligesom de kan være forskellige i detaljeringsgrad og i forhold til særlige lokale interesser. Størstedelen af dem er helt eller delvist internationale beskyttelsesområder og en vigtig del af den danske implementering EU-regler. Eksempelvis kan beskyttelseshensynet i et vildtreservat være, at området er rasteplass for fugle på træk eller området kan være ynglested.

For at sikre disse til tider meget lokale beskyttelseshensyn kan kommunalbestyrelsen høre Naturstyrelsen, der er den administrative myndighed for vildtreservater, før der træffes afgørelse efter kystbeskyttelsesloven.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger afsnit 3.2.4.

Til § 5

Til nr. 1 og 3

Efter skovlovens § 8 gælder en række særlige krav til driften af fredskovpligtige arealer, herunder bl.a. krav om, at arealet skal holdes bevokset med træer, der danner, eller som inden for et rimeligt tidsrum vil danne, sluttet skov af højstammede træer.

Endvidere må der på fredskovspligtige arealer bl.a. ikke opføres bygninger, etableres anlæg, gennemføres terrænændringer eller anbringes affald, jf. skovlovens § 11, stk. 1.

Miljø- og Fødevareministeren (Miljøstyrelsen) kan når særlige grunde taler herfor dispensere fra forbuddet, jf. skovlovens § 38, og styrelsen kan også, når særlige grunde taler herfor, ophæve fredskovpligten på et areal, som ønskes anvendt til et andet formål, jf. skovlovens § 6. Praksis er restriktiv. Som udgangspunkt gives kun dispensation eller tilladelse til ophævelse, hvis den ønskede anvendelse ikke kan ske uden for fredskov, og hvis samfundsmæssige interesser vejer tungere end hensynet til at bevare fredskoven. I afgørelser om dispensation henholdsvis ophævelse kan styrelsen fastsætte vilkår, herunder om at et andet areal bliver fredskovspligtigt (erstatningsskov), jf. skovlovens § 39, stk. 1, nr. 5.

Det følger af bekendtgørelse om erstatningsskov, at styrelsen fastsætter vilkår om, at et andet areal bliver fredskovspligtigt, hvis styrelsen meddeleler tilladelse til ophævelse af fredskovspligt eller dispensation fra skovlovens § 11, stk. 1, til byggeri, anlæg, terrænændringer eller anbringelse af affald på et fredskovspligtigt areal. Undtaget fra kravet er dog små arealer og særlige tilfælde, hvor det findes åbenlyst urimeligt at stille krav om erstatningsskov.

Skovloven indeholder endvidere bestemmelser om, at bevaringsværdige egekrat skal bevares som egekrat, jf. § 26. Ydre skovbryn af løvtræer og buske på fredskovspligtige arealer skal bevares, jf. § 27.

Søer, moser, heder, strandenge eller strandsumpe, ferske enge og biologiske overdrev, der hører til fredskov, og som ikke er omfattet af naturbeskyttelseslovens § 3, fordi de er mindre end de deri fastsatte størrelsesgrænser, må ikke dyrkes, afvandes, tilplantes eller på anden måde ændres. Forbuddet gælder også vandløb, som ikke er omfattet af naturbeskyttelseslovens § 3, fordi de ikke er udpeget som beskyttede af miljø- og fødevarerministeren efter indstilling fra kommunalbestyrelsen. Forbuddet gælder dog ikke for sædvanlige vedligeholdelsesarbejder i vandløb, jf. § 28.

Miljø- og fødevarerministeren (Miljøstyrelsen) kan ligeledes dispensere fra §§26-28, når særlige grunde taler herfor, jf. skovlovens § 38.

Forslaget om, at kompetencen til at meddele tilladelse efter kystbeskyttelsesloven overgår til kommunalbestyrelsen, vil isoleret set indebære, at både staten (Miljøstyrelsen) og kommunalbestyrelsen vil skulle træffe afgørelser om tilladelse til kystbeskyttelsesforanstaltningerne, såfremt kystbeskyttelsesforanstaltningerne etableres på eller påvirker et fredskovpligtigt areal.

Med henblik på at effektivisere sagsbehandlingen og undgå dobbeltadministration foreslås det i nr. 1 og 3 ved en ny § 11 a og en ny § 28 a at bemyndige ministeren til at fastsætte regler om, at miljø- og fødevarerministeren kan fastsætte regler om, at reglerne i skovlovens § 8, § 11, og §§ 26-28 ikke skal gælde for nærmere angivne arter af kystbeskyttelsesforanstaltninger, som kræver tilladelse i henhold til lov om kystbeskyttelse.

Den foreslåede ordning svarer til de foreslåede ordninger i naturbeskyttelsesloven, jf. lovforslagets § 3, nr. 2-5, jf. bemærkningerne til disse forslag.

Det er hensigten i første omgang at udnytte bemyndigelsen til at fastsætte regler, der omfatter alle kystbeskyttelsesforanstaltninger, dvs. både foranstaltninger, der beskytter flere ejendomme langs kysten, og foranstaltninger, der beskytter enkeltstående ejendomme. Der henvises til de indledende bemærkninger til § 3, nr. 2-5.

I forbindelse med fastsættelsen af sådanne regler, er det hensigten, at der ikke skal stilles krav om erstatningsskov i forbindelse med tilladelsen efter kystbeskyttelsesloven.

Det bemærkes i den forbindelse, at det forudsættes, at kommunalbestyrelsen ved afgørelsen af, om der kan meddeles tilladelse efter kystbeskyttelsesloven, tilgodeser de hensyn, som de suspenderede regler om fredskovpligt varetager, jf. bemærkningerne til lovforslaget § 1, nr. 8.

Endvidere forudsættes, at kommunalbestyrelsen i tilladelsen skal angive, i hvilket omfang den træder i stedet for stedet en afgørelse efter skovloven. Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 8, jf. den foreslåede § 3 a i kystbeskyttelsesloven og bemærkningerne hertil.

Endelig forudsættes, at kommunalbestyrelsen ved meddelelse af tilladelse efter kystbeskyttelsesloven kan fastsætte vilkår med henblik på at tilgodese de hensyn, som varetages ved de suspenderede regler. Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 8, jf. (det foreslåede § 3, stk. 7).

Til nr. 2

På arealer, der er omfattet af § 14, stk. 1, , dvs. de skovbevoksede, fredskovspligtige arealer i de internationale naturbeskyttelsesområder, skal der inden iværksættelse af de aktiviteter, der er nævnt i bilag 1 til loven, gives skriftlig meddelelse herom til miljø- og fødevarerministeren med henblik på en vurdering af virkningen på området under hensyntagen til områdets bevaringsmålsætninger, jf. lovens § 17.

Der henvises til de almindelige bemærkninger afsnit 3.1.4.2.

En aktivitet, der er omfattet af forbuddene i § 28 eller i § 3, § 8, § 15 eller § 18 i lov om naturbeskyttelse, er ikke omfattet af anmeldelseskravet. Det samme gælder aktiviteter, som i øvrigt kræver tilladelse efter naturbeskyttelses-, miljø- eller planlovgivningen, eller hvis konsekvenser efter denne lovgivning er vurderet eller skal vurderes forud for iværksættelsen.

Lovforslaget indeholder forslag om at forenkle sagsbehandlingen ved, at en række nødvendige dispensationer og tilladelser ikke længere skal meddeles som selvstændige afgørelser, men erstattes af tilladelsen til kystbeskyttelsesforanstaltninger efter kystbeskyttelsesloven. Der henvises til de almindelige bemærkninger afsnit 3.2.

Under hensyn til, at afgørelser efter § 28 eller § 3, § 8, § 15 eller § 18 i naturbeskyttelsesloven for så vidt angår kystbeskyttelsesforanstaltninger inkluderes i afgørelser om tilladelse efter kystbeskyttelsesloven, er der behov for konsekvensændring af skovlovens § 17 om undtagelser fra pligten til at anmelde visse aktiviteter i internationale naturbeskyttelsesområder med henblik på en vurdering af virkningen på området under hensyntagen til områdets bevaringsmålsætninger.

Lovforslaget indeholder derfor forslag til præcisering af bestemmelsen, således at undtagelsen også kommer til at omfatte aktiviteter, der kræver tilladelse efter den foreslåede kystbeskyttelseslovs § 3, under hensyn til, at det kan være tvivlsomt, om sådanne tilladelser er omfattet af ordlyden ”tilladelse efter naturbeskyttelses-, miljø- eller planlovgivningen”.

Det forudsættes, at tilladelsesmyndigheden ved meddelelse af tilladelse efter kystbeskyttelsesloven iagttager regler om administration m.v. vedrørende internationale naturbeskyttelsesområder og beskyttede arter (habitatbekendtgørelserne).

Til § 6

Til nr. 1

Den foreslåede bestemmelse i § 7 b er ny.

Det foreslås, at kommunalbestyrelsen ved meddelelse af tilladelse efter kystbeskyttelsesloven kan beslutte, at tilladelsen efter kystbeskyttelsesloven erstatter en tilladelse eller godkendelse efter vandløbsloven til vandløbsregulering m.v.

Det foreslås, at det skal være op til kommunalbestyrelsen at beslutte, om en afgørelse efter vandløbsloven vedrørende kystbeskyttelsesforanstaltning skal træffes som en selvstændig afgørelse eller med fordel kan erstattes af en tilladelse efter kystbeskyttelsesloven. For så vidt angår sager vedrørende kystbeskyttelsesforanstaltninger, hvor staten bevarer tilladelseskompetencen, foreslås det, at kommunalbestyrelsen efter forudgående samtykke fra miljø- og fødevarerministeren beslutter, om tilladelsen efter kystbeskyttelsesloven skal erstatte en afgørelse efter vandløbsloven.

Kan f.eks. være hensigtsmæssigt at træffe en selvstændig afgørelse efter vandløbsloven, hvis der er tale om, at vandløbsreguleringen vedrører flere kommuner eller vandløbsmyndigheder, mens afgørelsen om meddelelse af kystbeskyttelsestilladelse kan træffes af kommunalbestyrelsen i den ene kommune.

I tilfælde, hvor der er samtidig er tale om foranstaltninger, der er omfattet af en kapitel 1 a proces efter kystbeskyttelsesloven, der samtidig forudsætter overholdelse af vandløbslovgivningens regler om tilladelse m.v. til vandløbsregulering, kan der være behov for at tage stilling til, hvilke regler der skal regulere spørgsmålet om udgifternes fordeling og andre økonomiske forhold. De gældende regler tager ikke stilling til dette spørgsmål.

På den baggrund er det vurderingen, at inklusion af afgørelser efter vandløbsloven kun vil være hensigtsmæssigt i sager, hvor der ikke er behov for at træffe afgørelse vedrørende økonomiske forhold efter vandløbsloven.

Det foreslås derfor i det foreslåede stk. 2, at den foreslåede bestemmelse i stk. 1, ikke skal finde anvendelse på afgørelser vedrørende økonomiske spørgsmål, herunder bidragsfordeling.

Afgørelser vedrørende vandløbsregulativer for offentlige vandløb og afgørelser vedrørende private vandløbs vandføringsevne m.v. efter lovens kapitel 5 kan efter forslaget heller ikke erstattes af en tilladelse efter kystbeskyttelsesloven.

Til nr. 2

Lovens § 70 b indeholder hjemmel til, at miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om, at bestemte typer af sager efter loven skal behandles og afgøres samtidig med afgørelser efter anden relevant lovgivning.

Bemyndigelsen vil efter sin ordlyd også kunne omfatte regler om, at afgørelser efter vandløbsloven skal afgøres samtidig med afgørelser efter kystbeskyttelsesloven. Af forarbejderne til bestemmelsen fremgår, at bemyndigelsesbestemmelsen forventedes anvendt til at skabe samtidighed i sagsbehandlingen vedrørende dambrug. Bestemmelserne er dog formuleret, så de fremover tillige kan anvendes på andre virksomhedstyper.

Det foreslås derfor at bemyndigelsen præciseres med henblik på at give miljø- og fødevareministeren mulighed for at fastsætte regler om samtidig sagsbehandling af sager vedrørende kystbeskyttelsesforanstaltninger efter vandløbsloven og kystbeskyttelsesloven.

I hovedparten at sagerne vil det være en kommunalbestyrelse, der er myndighed efter begge regelsæt. Det vil dog også kunne forekomme, at flere kommunalbestyrelser skal træffe afgørelse vedrørende forskellige dele af projektet. Eksempelvis kan en kystbeskyttelsesforanstaltning i en kommune have konsekvenser for et vandløb eller vandløbssystem, som også gennemløber en eller flere andre kommuner. Endelig vil der kunne forekomme sager, hvor staten fortsat er myndighed efter kystbeskyttelsesloven. Når afgørelserne træffes samtidig, vil fristen for indbringelse af afgørelserne for klageinstansen også blive den samme.

I tilknytning hertil er det hensigten, at miljø- og fødevareministeren vil fastsætte nærmere regler om behandlingen af sager om vandløbsregulering, der har tilknytning til gennemførelse af kystbeskyttelsesforanstaltninger, men ikke inkluderes i en afgørelse efter kystbeskyttelsesloven. Reglerne vil skulle sikre, at sagerne kan behandles parallelt med sager efter kystbeskyttelsesloven. Dette vil kunne ske ved en ændring af bekendtgørelse nr. 834 af 27. juni 2016 om vandløbsregulering og -restaurering m.v.

Bekendtgørelsen er udstedt med hjemmel i vandløbslovens § 26, hvorefter miljø- og fødevareministeren fastsætter nærmere regler om behandlingen af sager om vandløbsregulering og anlæg af nye vandløb, herunder om samarbejdet mellem vandløbsmyndighederne og om deres samarbejde med andre myndigheder, om offentlighedens medvirken og om udelukkende digital annoncering.

Vedrørende baggrunden for forslaget henvises til de almindelige bemærkninger afsnit 3.2.5.

Forslaget skal ses i sammenhæng med det tilsvarende forslag om hjemmel til at fastsætte regler om samtidig sagsbehandling efter lov om kystbeskyttelse m.v., jf. den foreslåede § 3 b i lovforslagets § 1, nr. 8.

Til § 7

Til nr. 1

Efter råstoflovens § 22 a, stk. 4, betales der ikke vederlag for råstoffer, der benyttes til kystbeskyttelse i henhold til en tilladelse fra miljø- og fødevareministeren.

Som konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 7, hvorefter kommunalbestyrelsen også tillægges kompetence til at meddele tilladelse til kystbeskyttelse, foreslås bestemmelsen ændret, således at den også kommer til at omfatte råstoffer, der benyttes til kystbeskyttelse i henhold til en tilladelse fra kommunalbestyrelsen.

Til § 8

Den gældende bestemmelse i § 14, stk. 1, i lov om maritim fysisk planlægning medfører, at statslige myndigheder ikke må vedtage planer eller meddele tilladelse mv., der er i strid med havplanen eller foregriber et forslag til havplan eller ændring heraf.

Da kompetencen til at give tilladelse til kystbeskyttelses anlæg flyttes fra en statslig myndighed til kommunalbestyrelserne, foreslås det, at dette fremover også skal gælde kommunale myndigheder.

Det forudsættes således, at kommunen, i forbindelse med tilladelse til kystbeskyttelses anlæg på havet, tager stilling til, om en tilladelse er i strid med havplanen, herunder hører relevante myndigheder inden tilladelsen gives.

Det forudsættes endvidere, at statslige myndigheder i deres i sektorplanlægning og enkeltsagsadministration tager hensyn til tilladte kystbeskyttelses anlæg på havet herunder, at de inddrager kommunen som høringspart ift. planer eller tilladelser, der kan påvirke kystbeskyttelses anlægget negativt.

Til § 9

Det foreslås, at loven træder i kraft den [dato].

Til §§ 10 og 11

Endvidere foreslås i de foreslåede §§ 10 og 11 en række overgangsregler, der har til hensigt at sikre, at de foreslåede kompetenceændringer skal gælde fra lovens ikrafttræden, og som udgangspunkt også skal finde anvendelse på verserende sager. Endvidere er det udgangspunktet, at de foreslåede nye regler om meddelelse af tilladelse efter kystbeskyttelsesloven, der i relevant omfang erstatter en række øvrige afgørelser, skal finde anvendelse i videst muligt omfang, i de tilfælde hvor dette vil indebære en lettelse for borgere og myndigheder. Samtidig skal reglerne sikre, at meddelelse af tilladelse til kystbeskyttelsesforanstaltninger sker efter de nye sagsbehandlingsregler, såfremt en afgørelse skal inkludere afgørelser efter anden lovgivning.

Til § 12

Det foreslås, at miljø- og fødevareministeren i øvrigt kan fastsætte overgangsregler.

Lovforslaget indebærer en række kompetenceflytninger i sager efter kystbeskyttelsesloven og miljøvurderingsloven, jf. de almindelige bemærkninger afsnit 3.1. Lovforslaget indebærer endvidere bestemmelser om, at tilladelse efter kystbeskyttelsesloven erstatter forskellige afgørelser efter anden lovgivning. Disse forslag om inklusion vil i en række tilfælde også i realiteten indebære en række kompetenceskift, jf. de almindelige bemærkninger afsnit 3.2. Der er derfor behov for at fastsætte regler om, fra hvornår og for hvilke sager, reglerne skal finde anvendelse.

Der er endvidere både i de gældende regler og efter lovforslaget tale om forskellige sagsbehandlingsregler for henholdsvis meddelelse af tilladelse til kommunale helhedsløsninger, dvs. kapitel 1 a sager, øvrige sager, der vedrører flere ejendomme samt sager, der kun vedrører en enkelt ejendom. En række af de nuværende anmeldelses-, tilladelses- og godkendelsesordninger inkluderes efter lovforslaget i en tilladelse efter kystbeskyttelsesloven samtidig med, at der i den forbindelse fastsættes ændrede sagsbehandlings-, klage- og tilsynsbestemmelser. I den forbindelse opstår der en række overgangsproblemer.

Overgangsproblemerne er adresseret i lovforslagets §§ 10 og 11, men det kan ikke udelukkes, at der kan opstå overgangsproblemer, der ikke fuldt ud bliver imødegået med de foreslåede bestemmelser.

Den foreslåede § 12 skal sikre miljø- og fødevareministeren hjemmel til at fastsætte regler om uforudsete overgangsproblemer samt overgangsregler i de regler, der skal udstedes i tilknytning til de foreslåede lovbestemmelser.

Til § 13

Efter forslaget gælder loven ikke for Færøerne og Grønland.

De love, som omfattes af ændringslovforslaget, gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Lovforslaget sammenholdt med gældende ret

Gældende formulering	Lovforslaget
<p>Herved bekendtgøres lov om kystbeskyttelse, jf. lovbekendtgørelse nr. 15 af 8. januar 2016, med de ændringer, der følger af § 76 i lov nr. 1715 af 27. december 2016 og lov nr. 1732 af 27. december 2016.¹⁾</p> <p>Den bekendtgjorte lovtekst vedrørende § 18, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2-3, der er blevet stk. 3-4, og § 18 a, stk. 4-8, træder i kraft den 1. februar 2017, jf. § 24, stk. 1, i lov nr. 1715 af 27. december 2016 om Miljø- og Fødevarerklagenævnet.</p>	<p style="text-align: center;">§ 1</p> <p>I lov om kystbeskyttelse, jf. lovbekendtgørelse nr. 78 af 19. januar 2017, foretages følgende ændringer:</p>
	<p>Loven <i>titel</i> affattes således: "Lov om kystbeskyttelse m.v."</p>
<p style="text-align: center;">Kapitel 1 <i>Formål</i></p>	<p>Overskriften til <i>kapitel 1</i> affattes således: "Kapitel 1 <i>Formålet med kystbeskyttelse"</i></p>
<p>§ 1. Formålet med kystbeskyttelse er at beskytte mennesker mod oversvømmelser samt ejendom mod oversvømmelser og nedbrydning fra havet, fjorde eller andre dele af søterritoriet. Dette formål varetages ved en afvejning af følgende hensyn:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) Behovet for kystbeskyttelse, 2) økonomiske hensyn, 3) kystbeskyttelsesforanstaltningens tekniske og miljømæssige kvalitet, 4) kystlandskabets bevarelse og genopretning, 5) naturens frie udfoldelse, 6) rekreativ udnyttelse af kysten, 7) sikring af den eksisterende adgang til kysten og 8) andre forhold af væsentlig betydning for kystbeskyttelse. <p><i>Stk. 2.</i> Miljø- og fødevarerministeren fastsætter regler eller træffer bestemmelser med henblik på at gennemføre eller anvende internationale konventioner og EU-regler om forhold, der er</p>	<p>I § 1, <i>stk. 1, nr. 8</i>, udgår "af væsentlig betydning for kystbeskyttelse".</p>

<p>omfattet af denne lov, herunder forordninger, direktiver og beslutninger om naturbeskyttelse på kyster og søterritoriet. Miljø- og fødevareministeren fastsætter desuden regler om meddelelse af påbud og forbud og om oplysningspligter, hvis sådanne regler er nødvendige for at gennemføre eller anvende internationale konventioner og EU-regler om forhold, der er omfattet af denne lov.</p>	
<p style="text-align: center;">Kapitel 1 a</p> <p style="text-align: center;"><i>Kommuners kompetence i forbindelse med kystbeskyttelsesforanstaltninger</i></p>	<p>Overskriften til <i>kapitel 1 a</i> affattes således: "Kapitel 1 a <i>Kommunale fællesprojekter om kystbeskyttelse</i>"</p>
<p>§ 2. Kommunalbestyrelsen indhenter en udtalelse fra miljø- og fødevareministeren om de foreslåede kystbeskyttelsesforanstaltninger samt eventuelt en udtalelse fra de ejere af fast ejendom, der kan opnå beskyttelse eller en anden fordel ved et kystbeskyttelses anlæg.</p> <p><i>Stk. 2.</i> En anmodning til miljø- og fødevareministeren om en udtalelse om projektet, jf. stk. 1, skal indeholde en redegørelse for, hvilke kystbeskyttelsesforanstaltninger der planlægges iværksat, og projektets foreslåede linjeføring.</p>	<p>I § 2 indsættes som stk. 3: "Stk. 3. Miljø- og fødevareministeren afgiver sin udtalelse senest 4 uger efter modtagelsen af en anmodning om en udtalelse om projektet efter stk. 1."</p>
<p>§ 2 a. Kommunalbestyrelsen træffer på baggrund af miljø- og fødevareministerens udtalelse, jf. § 2, afgørelse om, hvorvidt sagen skal fremmes.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Træffer kommunalbestyrelsen afgørelse om ikke at fremme sagen, underrettes de anmodende parter, jf. § 1 a, stk. 2, skriftligt herom.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Træffer kommunalbestyrelsen afgørelse om at fremme sagen, underrettes de ejere af fast ejendom, som vil opnå beskyttelse eller anden fordel af foranstaltningen.</p>	<p>I § 2 a, stk. 3, indsættes efter "foranstaltningen": ", og der kan indgives ansøgning efter § 4".</p>
	<p>I § 2 a indsættes som stk. 4: "Stk. 4. Kommunalbestyrelsen offentliggør på kommunens hjemmeside oplysninger om, hvornår de enkelte processkridt forventes afsluttet, herunder om eventuelle forsinkelser."</p>

<p>§ 3. Træffer kommunalbestyrelsen afgørelse om at fremme sagen, jf. § 2 a, stk. 1, kan kommunalbestyrelsen vælge at afholde et eller flere møder med de ejere af fast ejendom, som opnår beskyttelse eller en anden fordel ved kystbeskyttelsesprojektet.</p>	<p>§§ 3-5 ophæves og i stedet indsættes som kapitel 1 b og kapitel 1 c : ”Kapitel 1 b <i>Statslige kystbeskyttelsesprojekter</i> § 2 b. Miljø- og fødevarerministeren kan bestemme, at der ved en kyst skal udføres kystbeskyttelsesforanstaltninger med staten som bygherre.</p> <p>Kapitel 1 c <i>Tilladelse til kystbeskyttelse</i> § 3. På søterritoriet, strandbredder og andre kyststrækninger, hvor der ikke findes sammenhængende grønsvær eller anden sammenhængende landvegetation, samt på arealer, der ligger inden for en afstand af 1000 m fra, hvor denne vegetation begynder, må der kun efter tilladelse udføres kystbeskyttelsesforanstaltninger. <i>Stk. 2.</i> Kystbeskyttelsesforanstaltninger, der opføres som en del af de i stk. 1 nævnte, men som er beliggende uden for de nævnte arealer, må kun udføres efter tilladelse efter stk. 1. <i>Stk. 3.</i> Kommunalbestyrelsen meddeler tilladelse efter stk. 1, jf. dog stk. 6. <i>Stk. 4.</i> For foranstaltninger, der er beliggende på søterritoriet, meddeler kommunalbestyrelsen for de grundejere, der opnår beskyttelse, tilladelse efter stk. 1. <i>Stk.5.</i> Kommunalbestyrelsen skal tage behørigt hensyn til andre kommuner, når der meddeles tilladelse til kystbeskyttelsesforanstaltninger. <i>Stk. 6.</i> Miljø- og fødevarerministeren meddeler tilladelse efter stk. 1 til kystbeskyttelsesforanstaltninger, der udføres med staten som bygherre. <i>Stk. 7.</i> Der kan i forbindelse med meddelelse af tilladelse efter § 3, stk. 1 og 2, stilles vilkår, herunder om sikkerhedsstillelse for udgifter til fjernelse af de nævnte anlæg, vedligeholdelse og godkendelse af overdragelse m.v. <i>Stk. 8.</i> Vilkår for tilladelse efter stk. 1 kan tinglyses på ejendommen for ejerens regning.</p> <p>§ 3 a. En tilladelse efter § 3 erstatter i overensstemmelse med reglerne herom i naturbeskyttelsesloven, skovloven, jagt og vildtforvaltningsloven og regler fastsat i medfør af disse love tilladelser, godkendelser m.v., som</p>
--	---

	<p>er nødvendige for at gennemføre foranstaltninger omfattet af tilladelsen efter § 3. En tilladelse efter § 3 kan endvidere i overensstemmelse med vandløbsloven erstatte tilladelser, godkendelser m.v., som er nødvendige for at gennemføre foranstaltninger omfattet af tilladelsen efter § 3.</p> <p><i>Stk. 2.</i> En tilladelse efter § 3 skal indeholde oplysninger om, hvilke afgørelser efter anden lovgivning, tilladelsen erstatter.</p> <p>§ 3 b. Miljø- og fødevarerministeren kan fastsætte regler om, at bestemte typer af sager efter loven skal behandles og afgøres samtidig med visse afgørelser efter lov om vandløb.”</p>
<p>§ 4. Kommunalbestyrelsen skal sende det konkrete kystbeskyttelsesprojekt i høring hos alle, som kan blive pålagt bidragspligt, jf. § 9 a, og interessenter, jf. § 18 a. Kommunalbestyrelsen skal samtidig offentliggøre projektet. Offentliggørelse kan ske udelukkende digitalt.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Fristen for at indsende bemærkninger ved høringen efter stk. 1 skal være mindst 4 uger fra den dag, hvor høringen er offentliggjort. Ved fastsættelse af fristen skal kommunalbestyrelsen tage højde for sagens kompleksitet samt nært forestående ferier eller højtider, hvorved høringsfristen skal forlænges ud over de mindst 4 uger.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Det projekt, som kommunalbestyrelsen sender i høring, skal indeholde en redegørelse for,</p>	<p>”§ 4. Ansøgning om tilladelse efter § 3 indgives til den kompetente myndighed, jf. § 3, stk. 3, 4 og 6.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Miljø- og fødevarerministeren kan fastsætte nærmere regler om krav til ansøgning om tilladelse, herunder om, hvilke oplysninger ansøgeren skal tilvejebringe, og om, at ansøgning skal gives digitalt, herunder om anvendelse af bestemte it-systemer, særlige digitale formater, skemaer og digital signatur.”</p>

<p>hvilke foranstaltninger der skal gennemføres. Redegørelsen skal endvidere indeholde oplysning om, hvordan kystbeskyttelsesforanstaltningerne skal udføres, og hvorledes udgifterne skal afholdes og fordeles, herunder udgifterne til:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) Sagens forberedelse, forundersøgelser, projektering, udførelse og tilsyn. 2) Drift, vedligeholdelse og andre løbende foranstaltninger. 3) Ekspropriation, jf. § 6. 4) Finansiering, jf. § 9. 	
<p>§ 5. Når fristen efter § 4, stk. 2, er udløbet, træffer kommunalbestyrelsen afgørelse om det konkrete kystbeskyttelsesprojekt. jf. § 1 a, stk. 1.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Før kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om det konkrete projekt, jf. stk. 1, kan kommunalbestyrelsen foretage mindre ændringer i det projekt, der har været sendt i høring. Berører ændringen på væsentlig måde andre end dem, der ved indsigelse har foranlediget ændringen, kan afgørelse ikke træffes, før de pågældende er blevet hørt. Kommunalbestyrelsen fastsætter en frist herfor. Hvis ændringerne er så væsentlige, at der foreligger et nyt projekt, skal det offentliggøres og sendes i en ny høring, jf. § 4.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Træffer kommunalbestyrelsen afgørelse om, at der ikke skal gennemføres et konkret projekt, skal afgørelsen sendes til de parter og andre, som har haft projektet i høring efter § 4. Afgørelsen skal tillige offentliggøres. Offentliggørelse kan ske udelukkende digitalt.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Hvis kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om, at det konkrete projekt skal gennemføres, skal afgørelsen sendes til de parter og andre, som har haft projektet i høring efter § 4, og afgørelsen skal tillige offentliggøres. Offentliggørelse kan ske udelukkende digitalt.</p> <p><i>Stk. 5.</i> Efter udløbet af klageperioden, jf. § 18 a, stk. 3, jf. § 5, stk. 4, ansøger kommunalbestyrelsen om tilladelse til udførelse af det konkrete vedtagne projekt hos miljø- og fødevareministeren, jf. § 16,</p>	<p>§ 5. Ansøgning om tilladelse i sager, der ikke er igangsat efter § 1 a, skal af den kompetente myndighed skriftligt meddeles ejere af naboejendomme. Ansøgningen skal endvidere offentliggøres på myndighedens hjemmeside. Offentliggørelsen skal ske samtidig med, at ansøgningen sendes i høring.</p> <p><i>Stk. 2.</i> I sager, der er igangsat efter § 1 a, skal Kommunalbestyrelsen sende det konkrete kystbeskyttelsesprojekt i høring hos alle, som kan blive pålagt bidragspligt, jf. § 9 a, ejere af naboejendomme til kystbeskyttelsesforanstaltningen og interessenter, jf. § 18 a, der har anmodet kommunalbestyrelsen herom. Kommunalbestyrelsen skal samtidig offentliggøre projektet. Offentliggørelse kan ske udelukkende digitalt.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Fristen for at indsende bemærkninger ved høringen efter stk. 2 skal være mindst 4 uger fra den dag, hvor høringen er offentliggjort. Ved fastsættelse af fristen skal kommunalbestyrelsen tage højde for sagens kompleksitet samt nært forestående ferier eller højtider, hvorved høringsfristen skal forlænges ud over de mindst 4 uger.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Det projekt, som kommunalbestyrelsen sender i høring, skal indeholde en redegørelse for, hvilke foranstaltninger der skal gennemføres. Redegørelsen skal endvidere indeholde oplysning om, hvordan kystbeskyttelsesforanstaltningerne</p>

<p>stk. 1.</p>	<p>skal udføres, og hvorledes udgifterne skal afholdes og fordeles, herunder udgifterne til:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) Sagens forberedelse, forundersøgelser, projektering, udførelse og tilsyn. 2) Drift, vedligeholdelse og andre løbende foranstaltninger. 3) Ekspropriation, jf. § 6. 4) Finansiering, jf. § 9. <p>§ 5 a. Når fristen efter § 5, stk. 3, er udløbet, træffer kommunalbestyrelsen afgørelse om tilladelse til projektet efter § 3.</p> <p>Stk. 2. Før kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om det konkrete projekt, jf. stk. 1, kan kommunalbestyrelsen foretage mindre ændringer i det projekt, der har været sendt i høring. Berører ændringen på væsentlig måde andre end dem, der ved indsigelse har foranlediget ændringen, kan afgørelse ikke træffes, før de pågældende er blevet hørt. Kommunalbestyrelsen fastsætter en frist herfor. Hvis ændringerne er så væsentlige, at der foreligger et nyt projekt, skal det offentliggøres og sendes i en ny høring, jf. § 5, stk. 2-4.</p> <p>§ 5 b. Afgørelser efter § 3 skal skriftligt meddeles ejere af naboejendomme og klageberettigede personer, organisationer og foreninger efter § 18, a, stk. 1, nr. 6-9, samt berørte offentlige myndigheder, jf. dog stk. 2. Afgørelser skal dog alene meddeles de foreninger og organisationer, der har anmodet tilladelsesmyndigheden om at modtage underretning om afgørelserne. Afgørelserne skal offentliggøres på tilladelsesmyndighedens hjemmeside. Offentliggørelsen skal ske samtidig med, at tilladelsen meddeles ansøgeren.</p> <p>Stk. 2. Afgørelse efter § 3 om et projekt, der er igangsat efter § 1 a, skal sendes til de parter og andre, som har haft projektet i høring efter § 5, stk. 2, og berørte offentlige myndigheder. Afgørelsen skal tillige offentliggøres. Offentliggørelse kan ske udelukkende digitalt.</p>
	<p>Før § 6 indsættes som kapiteloverskrift:</p>

		<p>”Kapitel 1 d Ekspropriation til kystbeskyttelse”</p>
<p>§ 6. Kommunalbestyrelsen kan træffe afgørelse om ekspropriation til gennemførelse af kystbeskyttelsesforanstaltninger.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Kommunalbestyrelsen kan træffe afgørelse om at ekspropriere arealer med en offentlig myndighed eller et lag som fremtidig ejer, hvis det af hensyn til kystens pleje eller kystbeskyttelsen må anses for at være af væsentlig betydning, at myndigheden eller laget, jf. § 7, stk. 1, har ejendomsret til strandbredden, forlandet foran et dige eller en kyststrækning, hvor der ikke findes sammenhængende grønsvær eller anden sammenhængende landvegetation.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Ved ekspropriation i henhold til stk. 1 og 2 finder §§ 98-122 i lov om offentlige veje tilsvarende anvendelse, idet kommunalbestyrelsen træder i stedet for vejbestyrelsen.</p>		<p>I § 6, stk. 1, indsættes efter ”kystbeskyttelsesforanstaltninger”: ”i projekter, der er igangsat efter § 1 a”.</p>
		<p>Efter § 6 indsættes i <i>kapitel 1 d</i>: ”§ 6 a. Miljø- og Fødevarerministeren kan træffe afgørelse om ekspropriation til gennemførelse af de i § 2 b nævnte kystbeskyttelsesforanstaltninger.”</p>
		<p>Før § 7 indsættes som kapitaloverskrift: ”Kapitel 2 <i>Regulering af kommunale fællesprojekter om kystbeskyttelse</i>”</p>
<p>§ 9. Kommunalbestyrelsen bestemmer, hvorledes midlerne til kystbeskyttelsesforanstaltningerne skal tilvejebringes, herunder, om der skal optages lån, om lån skal garanteres af kommunen, og om kommunen midlertidigt skal afholde udgiften.</p>		<p>I § 9 indsættes efter ”midlertidigt”: ”eller endeligt”.</p>
<p>§ 9 a. Kommunalbestyrelsen kan i sin afgørelse efter § 5 pålægge ejere af fast ejendom, som opnår en beskyttelse eller anden fordel ved foranstaltningen, en bidragspligt. Det enkelte bidrags størrelse fastsættes af kommunalbestyrelsen.</p>		<p>I § 9 a, stk. 1, ændres ”§ 5” til: ”§ 3 om et projekt, der er igangsat efter § 1 a”.</p>

<p><i>Stk. 2.</i> Bidrager en kommune med et beløb, ud over hvad der måtte være pålagt kommunen i henhold til stk. 1, kan miljø- og fødevareministeren efter indstilling fra kommunen pålægge en anden kommune, der er berørt af beskyttelsesforanstaltningen, at bidrage med indtil samme beløb. Bestemmelsen i 1. pkt. finder anvendelse på både anlægsudgifter, driftsudgifter og andre udgifter.</p>	<p>§ 9 a, stk. 2, ophæves.</p>
<p>§ 10. Miljø- og fødevareministeren kan bestemme, at en sag, der har betydning for en kyststrækning i flere kommuner, henvises til behandling i kommunalbestyrelsen.</p>	<p>§ 10 ophæves</p>
<p style="text-align: center;">Kapitel 2 <i>Kystbeskyttelsens opretholdelse</i></p>	<p>Før § 11 ophæves: "Kapitel 2 <i>Kystbeskyttelsens opretholdelse</i>".</p>
<p>§ 11. Kapitel 1 a finder tilsvarende anvendelse på ændring og nedlæggelse eller ophør af allerede bestående eller besluttede kystbeskyttelsesforanstaltninger.</p>	<p>I § 11, stk. 1, ændres "Kapitel 1 a" til: "Reglerne om kommunale fællesprojekter, der er igangsat efter § 1 a,".</p>
<p><i>Stk. 2.</i> Kommunalbestyrelsen kan ændre en udgiftsfordeling, herunder en udgiftsfordeling, der er fastlagt inden lovens ikrafttræden. §§ 2-5 finder tilsvarende anvendelse.</p>	<p>I § 11, stk. 2, 2. pkt. affattes således: "Reglerne om kommunale fællesprojekter, der er igangsat efter § 1 a, finder tilsvarende anvendelse."</p>
<p>§ 14. Ejere af omliggende arealer skal tåle, at arealerne benyttes i nødvendigt omfang i forbindelse med forundersøgelser, tilsyn, vedligeholdelsesarbejder og andre foranstaltninger i forbindelse med kystbeskyttelse. Personer, der benytter arealer i forbindelse med disse opgaver, skal efter anmodning vise legitimation og redegøre for formålet med tilstedeværelsen.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Stk. 1 gælder ligeledes forundersøgelser og tilsyn vedrørende de i § 16 a nævnte anlæg, indretninger m.v.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Forvoldes der under benyttelsen efter stk. 1 eller 2 skade på en ejendom, skal der ydes erstatning herfor. I mangel af forlig fastsættes</p>	<p>§ 14 ophæves.</p>

erstatningen af taksationsmyndighederne efter lov om offentlige veje.	
<p style="text-align: center;">Kapitel 3 <i>Reguleringsbestemmelser</i></p>	<p>Overskriften til <i>kapitel 3</i> affattes således:</p> <p style="text-align: center;">"Kapitel 3 <i>Øvrige foranstaltninger</i>"</p>
<p>§ 16. På strandbredder og andre kyststrækninger, hvor der ikke findes sammenhængende grønsvær eller anden sammenhængende landvegetation, samt på arealer, der ligger inden for en afstand af 100 m fra, hvor denne vegetation begynder, må der kun efter tilladelse fra miljø- og fødevareministeren</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) udføres kystbeskyttelsesforanstaltninger og andre faste anlæg, som også etableres på søterritoriet, eller 2) graves, bores, pumpes, suges eller foretages nogen form for terrænændring. <p><i>Stk. 2.</i> Bestemmelsen i stk. 1 omfatter ikke havnearealer og foranstaltninger</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) i henhold til lov om råstoffer eller 2) til dæmpning af sandflugt. <p><i>Stk. 3.</i> Der kan i forbindelse med meddelelse af tilladelse efter stk. 1 stilles vilkår, herunder om sikkerhedsstillelse for udgifter til fjernelse af de nævnte anlæg, vedligeholdelse og godkendelse af overdragelse m.v.</p>	<p>§ 16 ophæves. (indarbejdet i § 3 og § 16 a)</p>
<p>§ 16 a. På søterritoriet må der kun efter tilladelse fra miljø- og fødevareministeren</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) foretages inddæmning eller opfyldning, 2) udføres anlæg eller anbringes faste eller forankrede indretninger eller genstande, 3) anbringes fartøjer, der agtes anvendt til andet end sejlads, eller 4) foretages uddybning eller gravning. <p><i>Stk. 2.</i> Stk. 1 gælder ikke for anlæg m.v. på</p>	<p>I § 16 a, stk. 1, indsættes efter "På søterritoriet må der": "til andre formål end kystbeskyttelse".</p>

<p>søterritoriet, der er etableret efter anden lovgivning.</p> <p>Stk. 3. Der kan i forbindelse med meddelelse af tilladelse efter stk. 1 stilles vilkår, herunder om sikkerhedsstillelse for udgifter til fjernelse af de nævnte anlæg, vedligeholdelse og godkendelse af overdragelse m.v.</p>	
	<p>I § 16 a indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:</p> <p>”Stk. 3. På strandbredder og andre kyststrækninger, hvor der ikke findes sammenhængende grønsvær eller anden sammenhængende landvegetation, samt på arealer, der ligger inden for en afstand af 100 m fra, hvor denne vegetation begynder, må der til andre formål end kystbeskyttelse kun efter tilladelse fra miljø- og fødevareministeren</p> <p>1) udføres faste anlæg som også etableres på søterritoriet, eller</p> <p>2) graves, bores, pumpes, suges eller foretages nogen form for terrænændring.”</p> <p>Stk. 3 bliver herefter stk. 4.</p>
<p>(Flyttet fra § 16 c, stk. 2)</p>	<p>I § 16 a, stk. 3, der bliver stk. 4, indsættes efter ”stk. 1”: ”og 3”.</p>
	<p>I § 16 a indsættes efter stk. 3, som bliver stk. 4, som stk. 5:</p> <p>”Stk. 5. Vilkår for tilladelse efter stk. 1 og 3 kan tinglyses på ejendommen for ejerens regning.”</p>
<p>§ 16 b. På søterritoriet og på strandbredder og andre kyststrækninger, hvor der ikke findes sammenhængende landvegetation, kan der efter tilladelse fra miljø- og fødevareministeren foretages</p> <p>1) videreførelse ved bypass nedstrøms på kysten af sediment, som er ophobet som følge af et fast anlæg, en sejlrende, et havnebassin el.lign., eller</p> <p>2) nyttiggørelse af oprensings- og uddybningsmaterialer, jf. § 20 c i lov om råstoffer, i form af kystbeskyttelse i henhold til en tilladelse efter § 16, stk. 1, nr. 1, eller etablering af anlæg eller opfyldning i henhold til en tilladelse efter § 16 a, stk. 1, nr. 1 eller 2.</p>	<p>I § 16 b, stk. 1, nr. 2, ændres ”§ 16, stk. 1, nr.1, til: ”§ 3”.</p>

<p><i>Stk. 2.</i> Miljø- og fødevareministeren kan stille vilkår for tilladelser udstedt i medfør af stk. 1.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Tilladelse efter stk. 1, nr. 2, til nyttiggørelse kan afslås, hvis det vurderes, at de pågældende sedimenter bør videreføres som omhandlet i stk. 1, nr. 1. Ansøgning om tilladelse til nyttiggørelse i henhold til stk. 1, nr. 2, kan i så fald anses som ansøgning om tilladelse til videreførelse i henhold til stk. 1, nr. 1.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Ansøgning om tilladelse til dumpning i henhold til § 26 i lov om beskyttelse af havmiljøet eller om nyttiggørelse i henhold til § 20 b i lov om råstoffer kan, hvis det vurderes, at de pågældende sedimenter bør videreføres som omhandlet i stk. 1, nr. 1, anses som ansøgning herom. Ansøgning om tilladelse til dumpning i henhold til § 26 i lov om beskyttelse af havmiljøet kan, hvis 1. pkt. ikke finder anvendelse og materialet er egnet til nyttiggørelse, anses som ansøgning om tilladelse til nyttiggørelse i henhold til stk. 1, nr. 2.</p> <p><i>Stk. 5.</i> Miljø- og fødevareministeren fastsætter nærmere regler om krav til ansøgning om tilladelse efter stk. 1, herunder om, hvilke oplysninger ansøgeren skal tilvejebringe, og om, at ansøgning skal gives digitalt, herunder om anvendelse af bestemte it-systemer, særlige digitale formater, skemaer og digital signatur. Ministeren fastsætter nærmere regler om behandling af ansøgninger og meddelelse af tilladelse efter stk. 1, herunder om høring af offentligheden, herunder at offentlig høring kan ske udelukkende digitalt, om inddragelse af andre myndigheder og om behandlingen af sagerne i øvrigt.</p> <p><i>Stk. 6.</i> Miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om, at den, der foretager videreførelse eller nyttiggørelse, skal give oplysninger herom, bl.a. om beliggenhed, art og mængde af de sedimenter, der videreføres eller nyttiggøres, om anvendelsen heraf og om, at oplysningerne skal gives digitalt, herunder om anvendelse af bestemte it-systemer, særlige digitale formater, skemaer og digital signatur.</p>	
<p>§ 16 c. Ansøgninger om tilladelser og afgørelser efter § 16, stk. 1, og §§ 16 a og 16 b skal skriftligt meddeles ejere af naboejendomme. Ansøgningerne og afgørelserne skal offentliggøres på Kystdirektoratets hjemmeside, hvis de er af væsentlig betydning eller har almindelig offentlig interesse. Offentliggørelsen skal ske, samtidig med</p>	<p>I § 16 c, stk. 1, udgår ”§ 16, stk. 1, og” og ”Kystdirektoratets” ændres til: ”myndighedens”.</p> <p>§ 16 c, stk. 2, ophæves. (flyttet)</p>

<p>at ansøgningen sendes i høring og tilladelsen meddeles ansøgeren.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Vilkår for tilladelse efter § 16, stk. 1, og § 16 a kan tinglyses på ejendommen for ejerens regning.</p>	
<p>§ 17. Miljø- og fødevareministeren kan i kystbeskyttelsesøjemed udfærdige regler om begrænsning i færdsel på og brug af forstranden, strandbredder og kystbeskyttelsesanlæg.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Kommunalbestyrelsen kan for den enkelte kyststrækning eller for det enkelte anlæg til kystbeskyttelse fastsætte nærmere bestemmelser om færdsel og brug. Hvis bestemmelserne indebærer ekspropriation, finder § 6, stk. 3, tilsvarende anvendelse.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Bestemmelser udfærdiget i henhold til stk. 2 bekendtgøres i et eller flere stedlige blade samt ved opslag på stedet.</p> <p><i>Stk. 4.</i> I forbindelse med Søfartsstyrelsens godkendelse af sejlads med hurtigfærger kan miljø- og fødevareministeren af hensyn til beskyttelsen af kyster samt sikkerheden for diger og anlæg på søterritoriet fastsætte nærmere vilkår for sejladsen med hensyn til fart, maksimal bølgepåvirkning, ruteforløb m.v. Vilkårene kan ændres, hvis der, efter at sejladsen er påbegyndt, viser sig uforudsete skader på kysten.</p>	<p>§ 17 ophæves. (flyttet)</p>
<p style="text-align: center;">Kapitel 4 <i>Klage og søgsmål</i></p>	<p style="text-align: center;">Kapitel 4 <i>Klage og søgsmål</i></p>
<p>§ 18. Kommunalbestyrelsens afgørelser efter loven kan påklages til Miljø- og Fødevareklagenævnet, som behandler sagen i den læge afdeling, jf. § 3, stk. 1, nr. 9, i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet. Kommunalbestyrelsens afgørelser efter § 2 a, stk. 2, kan dog kun påklages, for så vidt angår retlige spørgsmål.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Afgørelser efter § 2 a, stk. 3, kan ikke påklages til anden administrativ myndighed.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Afgørelser efter §§ 16, 16 a og 16 b, der er truffet af miljø- og fødevareministeren eller efter bemyndigelse fra miljø- og fødevareministeren, jf. § 19, stk. 1, kan påklages til Miljø- og Fødevareklagenævnet, som behandler sagen i den</p>	<p>I § 18, stk. 1, affattes således: "Afgørelser efter loven, der er truffet af kommunalbestyrelsen eller miljø- og fødevareministeren, eller efter bemyndigelse fra miljø- og fødevareministeren, jf. § 19, stk. 1, kan påklages til Miljø- og Fødevareklagenævnet, som behandler sagen i den læge afdeling, jf. § 3, stk. 1, nr. 9, i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet, for så vidt angår retlige spørgsmål.</p> <p>§ 18, stk. 3, ophæves. Stk. 4 bliver herefter stk. 3</p>

<p>læge afdeling, jf. § 3, stk. 1, nr. 9, i lov om Miljø- og Fødevarerklagenævnet, for så vidt angår retlige forhold.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om klage over afgørelser truffet af kommunalbestyrelsen eller miljø- og fødevareministeren efter regler udstedt i medfør af loven. Miljø- og fødevareministeren kan herunder bestemme, at sådanne afgørelser kan påklages til Miljø- og Fødevarerklagenævnet, eller at sådanne afgørelser ikke kan påklages til anden administrativ myndighed.</p>	
<p>§ 18 a. Kommunalbestyrelsens afgørelser efter loven kan påklages af den, afgørelsen er rettet til, og af enhver, der har en væsentlig individuel interesse i sagen, samt af Danmarks Naturfredningsforening, Friluftsrådet, Grundejernes Landsorganisation og Fritidshusejernes Landsforening.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Miljø- og fødevareministerens afgørelser efter lovens §§ 16, 16 a og 16 b kan påklages af afgørelsens adressat og enhver, der har en væsentlig individuel interesse i sagen, samt af landsdækkende foreninger og organisationer, der som hovedformål har beskyttelse af natur og miljø eller varetagelse af væsentlige brugerinteresser inden for arealanvendelsen, på betingelse af</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) at foreningen eller organisationen har vedtægter eller love, som dokumenterer dens formål, og 2) at foreningen eller organisationen kan dokumentere, at den repræsenterer mindst 100 medlemmer. <p><i>Stk. 3.</i> Fristen for at klage efter stk. 1 og 2 er 4 uger fra den dag, hvor afgørelsen er meddelt den pågældende eller offentliggjort.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Klage til Miljø- og Fødevarerklagenævnet indgives skriftligt til den myndighed, der har truffet afgørelsen, ved anvendelse af digital selvbetjening, jf. dog § 21, stk. 2-4, i lov om Miljø- og Fødevarerklagenævnet. Endvidere skal efterfølgende kommunikation om klagesagen ske ved anvendelse af digital selvbetjening. En klage anses for indgivet, når den er tilgængelig for myndigheden. Myndigheden skal, hvis den vil fastholde afgørelsen, snarest og som udgangspunkt ikke senere end 3 uger efter klagefristens udløb videresende klagen til Miljø- og Fødevarerklagenævnet. Klagen skal ved videresendelsen være ledsaget af den påklagede</p>	<p><i>§ 18 a, stk. 1 og 2, affattes således:</i></p> <p>”Klageberettiget over afgørelser efter loven er:</p> <ol style="list-style-type: none"> 10) adressaten for afgørelsen, 11) ejeren af den ejendom, som afgørelsen vedrører, 12) enhver, der har en væsentlig individuel interesse i sagens udfald, 13) miljø- og fødevareministeren samt andre offentlige myndigheder, 14) en berørt nationalparkfond oprettet efter lov om nationalparker, 15) lokale foreninger og organisationer, som har en væsentlig interesse i afgørelsen, 16) landsdækkende foreninger og organisationer, hvis hovedformål er beskyttelse af natur og miljø, 17) landsdækkende foreninger og organisationer, som efter deres formål varetager væsentlige rekreative interesser, når afgørelsen berører sådanne interesser, og 18) landsdækkende foreninger og organisationer, som efter deres formål varetager væsentlige brugerinteresser inden for arealanvendelsen og som repræsenterer mindst 100 medlemmer. <p><i>Stk. 2.</i> Ved klage efter stk. 1, nr. 7-9, kan Miljø- og</p>

<p>afgørelse, de dokumenter, der er indgået i sagens bedømmelse, og en udtalelse fra myndigheden med myndighedens bemærkninger til sagen og de anførte klagepunkter.</p> <p><i>Stk. 5.</i> Videresender myndigheden klagen til Miljø- og Fødevareklagenævnet, sender den samtidig en kopi af sin udtalelse til de i klagesagen involverede med en frist for at afgive bemærkninger til Miljø- og Fødevareklagenævnet på 3 uger fra modtagelsen.</p> <p><i>Stk. 6.</i> Myndigheden skal straks underrette Miljø- og Fødevareklagenævnet, hvis den, efter at klagen er videresendt til nævnet, inddrages i forhandlinger med adressaten for afgørelsen og klageren om tilpasninger af det ansøgte projekt, der er af betydning for klagen. Miljø- og Fødevareklagenævnet kan sætte behandlingen af sagen i bero, indtil forhandlingerne er afsluttet. Myndigheden underretter nævnet om resultatet af forhandlingerne, når de er afsluttet.</p> <p><i>Stk. 7.</i> Myndighedens videresendelse af klage til og efterfølgende kommunikation om klagesagen med Miljø- og Fødevareklagenævnet skal ske ved anvendelse af digital selvbetjening. Det samme gælder sager, hvor klage ikke er indgivet ved anvendelse af digital selvbetjening, men hvor Miljø- og Fødevareklagenævnet har truffet afgørelse om, at klagen ikke afvises.</p> <p><i>Stk. 8.</i> Indgives en klage ikke ved anvendelse af digital selvbetjening, skal myndigheden snarest videresende klagen til Miljø- og Fødevareklagenævnet. I sådanne tilfælde finder stk. 4, 4. og 5. pkt., og stk. 5 ikke anvendelse.</p> <p><i>Stk. 9.</i> Rettidig klage har opsættende virkning. Dog kan den myndighed, der har truffet afgørelsen, bestemme, at uopsættelige reparations- og afværgeforanstaltninger skal iværksættes uanset rettidig klage.</p> <p><i>Stk. 10.</i> En afgørelse i henhold til § 6 kan ikke indbringes for domstolene, før afgørelsen har været prøvet i henhold til § 18, stk. 1.</p> <p><i>Stk. 11.</i> Miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om, at andre lignende interesseorganisationer end de i stk. 1 anførte tillige kan påklage afgørelser efter stk. 1.</p> <p>§ 18 b. Søgsmål til prøvelse af afgørelser efter loven eller de regler, der er fastsat i medfør af loven, skal være anlagt, inden 6 måneder efter at afgørelsen er meddelt den pågældende. Er</p>	<p>Fødevareklagenævnet kræve, at foreningerne eller organisationerne dokumenterer deres klageberettigelse ved indsendelse af vedtægter eller på anden måde.”</p> <p>I § 18 a, stk. 3, ændres ”stk. 1 og 2” til: ”stk. 1”.</p> <p>§ 18 a, stk. 11, ophæves.</p>
---	--

<p>afgørelsen offentligt bekendtgjort, regnes fristen dog altid fra bekendtgørelsen.</p>	
<p>§ 19. Overlader miljø- og fødevareministeren sine beføjelser til at træffe afgørelser efter loven eller efter bestemmelser fastsat efter loven til en institution under ministeriet, kan ministeren fastsætte regler om adgangen til at klage over afgørelserne, herunder om, at afgørelserne ikke kan indbringes for højere administrativ myndighed. Ministeren kan ligeledes fastsætte bestemmelser om interesseorganisationers adgang til at klage over afgørelser efter loven eller efter bestemmelser fastsat efter loven, som er truffet af en institution under ministeriet.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Miljø- og fødevareministeren kan bemyndige kommunalbestyrelser til at udøve ministerens beføjelser efter § 16 a.</p> <p style="text-align: center;">Kapitel 5</p> <p><i>Påbud, straf, ikrafttræden m.v.</i></p>	<p>§ 19 og kapiteloverskriften efter § 19 ophæves og i stedet indsættes:</p> <p>”§ 18 c. Overlader miljø- og fødevareministeren sine beføjelser til at træffe afgørelser efter loven eller efter bestemmelser fastsat efter loven til en institution under ministeriet, kan ministeren fastsætte regler om adgangen til at klage over afgørelserne, herunder om, at afgørelserne ikke kan indbringes for højere administrativ myndighed. Ministeren kan ligeledes fastsætte bestemmelser om interesseorganisationers adgang til at klage over afgørelser efter loven eller efter bestemmelser fastsat efter loven, som er truffet af en institution under ministeriet.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Miljø- og fødevareministeren kan bemyndige kommunalbestyrelser til at udøve ministerens beføjelser efter §§ 16 a, 19 b, 19 c, og 19 d.</p> <p style="text-align: center;">Kapitel 5</p> <p style="text-align: center;"><i>Tilsyn, håndhævelse og adgang</i></p> <p>§ 19. Kommunalbestyrelsen påser overholdelsen af denne lov og af de regler, der er udstedt efter loven, jf. dog stk. 2.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Miljø- og fødevareministeren påser overholdelsen af reglerne i § 3, jf. stk. 6, og §§ 16 a og 16 b.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Miljø- og fødevareministeren kan bestemme, at tilsynet udøves af en anden myndighed.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Tilsynsmyndigheden påser, at påbud og forbud efter denne lov efterkommes, og at vilkår, der er fastsat i tilladelser, overholdes.</p> <p><i>Stk. 5.</i> Tilsynsmyndigheden skal foranledige et ulovligt forhold lovliggjort, medmindre forholdet har underordnet betydning.</p> <p><i>Stk. 6.</i> Kommunalbestyrelsen skal foretage indberetning til miljø- og fødevareministeren, når den får kendskab til et ulovligt forhold, som ikke omfattes af kommunalbestyrelsens tilsyn efter stk. 1. Tilsvarende skal miljø- og fødevareministeren foretage indberetning til kommunalbestyrelsen, når ministeren får kendskab til et ulovligt forhold, som ikke omfattes af ministerens tilsyn efter stk. 2.</p>

	<p><i>Stk. 7. Miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler for udøvelsen af tilsynsvirksomhed."</i></p>
<p>§ 19 a. Miljø- og fødevareministeren kan meddele påbud om</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) at fjerne en kystbeskyttelsesforanstaltning og andre faste anlæg, som også er etableret på søterritoriet, og som vedkommende har udført i strid med § 16, stk. 1, nr. 1, eller 2) at retablere forholdene efter en gravning, boring, pumpning, sugning eller terrænændring, som vedkommende har udført i strid med bestemmelsen i § 16, stk. 1, nr. 2. 	<p><i>§§19 a og 19 b affattes således:</i></p> <p>"§ 19 a. Tilsynsmyndigheden kan meddele påbud om at fjerne en kystbeskyttelsesforanstaltning, som vedkommende har udført i strid med § 3, stk. 1 og 2, og om at retablere forholdene.</p>
<p>§ 19 b. Miljø- og fødevareministeren kan meddele påbud om</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) at fjerne en inddæmning, en opfyldning, et anlæg, en indretning, en genstand eller et fartøj, som vedkommende har foretaget, udført eller anbragt i strid med § 16 a, eller 2) at retablere forholdene efter en uddybning eller gravning, som vedkommende har foretaget i strid med § 16 a. 	<p>§ 19 b. Miljø- og fødevareministeren kan meddele påbud om</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) at fjerne en inddæmning, en opfyldning, et anlæg, en indretning, en genstand eller et fartøj, som vedkommende har foretaget, udført eller anbragt i strid med § 16 a, stk. 1, 2) at retablere forholdene efter en uddybning eller gravning, som vedkommende har foretaget i strid med § 16 a, stk. 1. 3) at fjerne faste anlæg, som også er etableret på søterritoriet i strid med § 16 a, stk. 3, nr. 1, eller 4) at retablere forholdene efter en gravning, boring, pumpning, sugning eller terrænændring, der er foretaget i strid med § 16 a, stk. 3, nr. 2."
<p>§ 19 c. Miljø- og fødevareministeren kan, hvis det ikke er muligt at meddele nogen et påbud i medfør af § 19 a eller § 19 b, meddele den til enhver tid værende ejer af en fast ejendom påbud om at berigtige ulovligt etablerede kystbeskyttelsesforanstaltninger, anlæg, indretninger m.v., som nævnt i § 16, stk. 1, og § 16 a.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Myndigheden kan lade et påbud tinglyse på ejendommen. Når forholdet er berigtiget, skal myndigheden lade påbuddet aflyse fra tingbogen. Udgifter til tinglysning afholdes for ejerens regning.</p>	<p>I § 19 c, stk. 1, ændres "Miljø- og fødevareministeren" til "Tilsynsmyndigheden" og " § 16, stk. 1," ændres til: "§ 3".</p> <p>I § 19 c indsættes efter stk. 1 som nyt stykke: "Stk. 2. Hvis modtageren af et påbud efter § 19 a eller § 19 b, ikke har rådighed over den ejendom, påbuddet vedrører, kan tilsynsmyndigheden meddele den, der har rådighed over ejendommen, påbud om at tåle den forpligtedes opfyldelse af påbuddet."</p> <p>Stk. 2. bliver herefter stk. 3.</p>

<p>§ 19 d. Når der ved dom i medfør af retsplejelovens § 997, stk. 3, er meddelt påbud om at efterkomme et i medfør af §§ 19 a-c meddelt påbud, og påbuddet i dommen ikke efterkommes rettidigt, og inddrivelse af tvangsbøder ikke kan antages at føre til, at påbuddet efterkommes, kan miljø- og fødevareministeren foretage det nødvendige til forholdets berigtigelse for den forpligtedes regning.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Der er udpantningsret for udgifter, som myndighederne afholder efter stk. 1, § 16 c, § 19 c, stk. 2, og § 19 e.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Betales de i stk. 2 nævnte udgifter ikke rettidigt, kan der tillægges renter i overensstemmelse med renteloven.</p>	<p>I § 19 d, stk. 2, ændres ”§ 16 c, § 19 c, stk. 2,” til: ”§ 3, stk. 8, § 16 a, stk. 5, § 19 c, stk. 3,</p> <p>I § 19 d indsættes som <i>stk. 4</i>:</p> <p>”Stk. 4. Såfremt et ulovligt forhold frembyder fare for opretholdelsen af tilstanden af et område eller for dyr og planter, der er beskyttet i medfør af lov om naturbeskyttelse eller lov om skove, og et påbud om at berigtige forholdet ikke efterkommes rettidigt, kan tilsynsmyndigheden umiddelbart lade det nødvendige arbejde udføre på den forpligtedes regning. Politiet yder nødvendig bistand hertil.”</p>
<p>§ 19 e. Miljø- og fødevareministeren eller en kommunalbestyrelse kan meddele ejeren af et vrag påbud om fjerne det, hvis vraget skønnes at kunne frembyde fare for kysten eller for et kystbeskyttelses anlæg. Efterkommes påbuddet ikke, kan ministeren eller kommunalbestyrelsen lade vraget fjerne for ejerens regning, hvis det er nødvendigt for at afværge en nærliggende fare. Er øjeblikkelig indgriben påkrævet, kan ministeren eller kommunalbestyrelsen lade vraget fjerne for ejerens regning uden forudgående påbud til ejeren.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Bestemmelsen i stk. 1 finder tilsvarende anvendelse på andre genstande, der er anbragt på søterritoriet eller strandbredden uden tilladelse fra Kystdirektoratet.</p>	
	<p>Efter § 19 e indsættes:</p> <p>”§ 19 f. Myndighederne efter loven eller personer, der af disse myndigheder er bemyndiget hertil, har uden retskendelse adgang til offentlige og private ejendomme for at udøve de beføjelser, der er tillagt dem i medfør af denne lov, herunder for at foretage undersøgelser af betydning for lovens formål. Tilsvarende gælder lokaliteter, der helt eller delvis benyttes erhvervsmæssigt. Legitimation skal forevises efter anmodning.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Politiet yder nødvendig bistand til at udnytte adgangsretten efter stk. 1.</p>

	<p>§ 19 g. Miljø- og fødevareministeren kan i kystbeskyttelsesøjemed udfærdige regler om begrænsning i færdsel på og brug af forstranden, strandbredder og kystbeskyttelses anlæg.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Kommunalbestyrelsen kan for den enkelte kyststrækning eller for det enkelte anlæg til kystbeskyttelse fastsætte nærmere bestemmelser om færdsel og brug. Hvis bestemmelserne indebærer ekspropriation, finder § 6, stk. 3, tilsvarende anvendelse.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Bestemmelser udfærdiget i henhold til stk. 2 bekendtgøres i et eller flere stedlige blade samt ved opslag på stedet.</p> <p><i>Stk. 4.</i> I forbindelse med Søfartsstyrelsens godkendelse af sejlads med hurtigfærger kan miljø- og fødevareministeren af hensyn til beskyttelsen af kyster samt sikkerheden for diger og anlæg på søterritoriet fastsætte nærmere vilkår for sejladsen med hensyn til fart, maksimal bølgepåvirkning, ruteforløb m.v. Vilkårene kan ændres, hvis der, efter at sejladsen er påbegyndt, viser sig uforudsete skader på kysten.</p> <p>§ 19 h. Ejere af omliggende arealer skal tåle, at arealerne benyttes i nødvendigt omfang i forbindelse med forundersøgelser, tilsyn, vedligeholdelsesarbejder og andre foranstaltninger i forbindelse med kystbeskyttelse. Personer, der benytter arealer i forbindelse med disse opgaver, skal efter anmodning vise legitimation og redegøre for formålet med tilstedeværelsen.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Stk. 1 gælder ligeledes forundersøgelser og tilsyn vedrørende de i § 16 a nævnte anlæg, indretninger m.v.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Forvoldes der under benyttelsen efter stk. 1 eller 2 skade på en ejendom, skal der ydes erstatning herfor. I mangel af forlig fastsættes erstatningen af taksationsmyndighederne efter lov om offentlige veje.”</p>
	<p>Før § 20 indsættes som kapiteloverskrift: ”Kapitel 6 <i>Straf, ikrafttræden m.v.</i>”</p>
<p>§ 20. Med bøde straffes den, der</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) overtræder § 16, stk. 1, 2) overtræder § 16 a, 3) overtræder § 16 b, stk. 1, 4) tilsidesætter vilkår i en tilladelse efter § 16, 	<p>I § 20, <i>stk. 1, nr. 1 og 4</i>, ændres ”§ 16, stk. 1,” til: ”§ 3, stk. 1 og 2” og i § 20, <i>stk. 1, nr. 4</i> ændres ”§ 17, stk. 4” til: ”§ 19 g, stk. 4”.</p>

<p>stk. 1, § 16 a og § 16 b, stk. 2, eller vilkår fastsat efter § 17, stk. 4, eller 5) undlader at efterkomme påbud efter §§ 19 a-c og 19 e.</p>	
<p><i>Stk. 2.</i> I forskrifter, der udstedes i henhold til loven, kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Forældelsesfristen for strafansvaret er 5 år for overtrædelse m.v. som omhandlet i stk. 1 og for overtrædelser af bestemmelser i regler udstedt efter loven.</p>	<p>§ 20, stk. 2, ophæves og i stedet indsættes: "Stk. 2. Straffen kan stige til fængsel i indtil 2 år, hvis overtrædelsen er begået forsætligt eller ved grov uagtsomhed, og hvis der ved overtrædelsen er voldt skade på miljøet eller fremkaldt fare derfor, eller der ved overtrædelsen er opnået eller tilsigtet en økonomisk fordel for den pågældende selv eller andre, herunder ved besparelser.</p> <p><i>Stk. 3.</i> I forskrifter, der udstedes i henhold til loven, kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne. Det kan endvidere fastsættes, at straffen kan stige til fængsel i indtil 2 år under tilsvarende omstændigheder som anført i stk. 2."</p> <p>Stk. 3 og 4 bliver herefter stk. 4 og 5.</p>
	<p style="text-align: center;">§ 2</p> <p>I lov om miljøvurdering af planer og programmer og af konkrete projekter (VVM), jf. lovbekendtgørelse nr. 448 af 10. maj 2017, foretages følgende ændringer:</p>
<p>§ 17. Kommunalbestyrelsen er myndighed for behandling af projekter på land omfattet af bilag 1 og 2 og for behandling af bygherrens ansøgninger efter § 18 og dertil knyttede afgørelser efter §§ 21 og 25, jf. dog stk. 2, 5 og 6.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Regionsrådet er myndighed for behandling af projekter omfattet af bilag 1 og 2 og for behandling af bygherrens ansøgninger efter § 18 og dertil knyttede afgørelser efter §§ 21 og 25, hvis dele af eller hele projektet er omfattet af råstoflovens § 7, jf. dog stk. 5 og 6.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Miljø- og fødevareministeren er myndighed for behandling af projekter på havområdet omfattet af bilag 1 og 2 og for behandling af bygherrens ansøgninger efter § 18 og dertil knyttede afgørelser efter §§ 21 og 25. Dog er kommunalbestyrelsen myndighed for behandling af projekter vedrørende intensivt fiskeopdræt, hvor det samlede anlæg er beliggende nærmere end 1 sømil fra kysten.</p>	<p>1. I § 17, stk. 3, 2. pkt., indsættes efter "projekter vedrørende": "kystbeskyttelsesforanstaltninger omfattet af kystbeskyttelseslovens § 3, stk. 3 og 4, og projekter vedrørende".</p>

<p><i>Stk. 4.</i> Energi-, forsynings- og klimaministeren er myndighed for følgende projekter på havet:</p> <p>1) Projekter om efterforskning og indvinding af kulbrinter, lagring i undergrunden, rørledninger m.v. omfattet af bilag 1, nr. 14, 16, 22, 23 og 29, og bilag 2, nr. 2, litra d og e, nr. 3, litra a, nr. 10, litra i, og nr. 13, litra a og b.</p> <p>2) Projekter om etablering af elproduktionsanlæg, der udnytter vand og vind, med tilhørende interne ledningsanlæg omfattet af bilag 2, nr. 3, litra i og j, og nr. 13, litra a.</p> <p><i>Stk. 5.</i> Miljø- og fødevareministeren kan i særlige tilfælde beslutte at overtage kommunalbestyrelses og regionsråds opgaver og beføjelser efter denne lov i sager, der berører andre myndigheders lovbestemte opgaver eller har større betydning.</p>	
<p><i>Stk. 6.</i> Miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om, at ministeren overtager kommunalbestyrelsens eller regionsrådets opgaver og beføjelser angående behandling af bygherrens ansøgninger og dertil knyttede afgørelser efter §§ 21 og 25 for visse projektyper samt den dertil knyttede tilsynskompetence. Miljø- og fødevareministeren kan endvidere fastsætte regler om, at kommunalbestyrelsen og regionsrådet skal videresende sådanne ansøgninger til Miljø- og Fødevareministeriet. Dette gælder også, såfremt ansøgningerne er indgivet ved anvendelse af digital selvbetjening.</p> <p><i>Stk. 7.</i> Vedkommende minister fastsætter, hvem der er myndighed for behandling af projekter, der vedtages i enkeltheder ved lov.</p>	<p>2. I § 17, stk. 6, 1. pkt. indsættes efter "vise": "anlæg og".</p>
	<p style="text-align: center;">§ 3</p> <p>I lov om naturbeskyttelse, jf. lovbekendtgørelse nr. 934 af 27. juni 2017, [som ændret ved] , foretages følgende ændringer:</p>
<p>§ 5. Miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om, at bestemmelserne i § 3, stk. 1-3, ikke skal gælde for nærmere angivne kategorier af de pågældende naturtyper.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om, at § 3, stk. 1-3, ikke skal gælde for diger, høfder, bølgebrydere og andre anlæg, som kræver tilladelse i henhold til lov om kystbeskyttelse.</p> <p><i>Stk. 3.</i></p>	<p>1. I § 5, stk. 2, § 8, stk. 4, 2. pkt., og § 15, stk. 3, 2. pkt., indsættes efter "bølgebrydere": "øvrige kystbeskyttelsesforanstaltninger".</p>

<p>§ 8. Stk. 2. Stk. 3. Stk. 4. Miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om, at stk. 1 ikke skal gælde for nærmere angivne arter af anlæg, der tillige vedrører søterritoriet. Tilsvarende gælder for diger, høfder, bølgebrydere og andre anlæg, som kræver tilladelse i henhold til lov om kystbeskyttelse.</p> <p>§ 15, Stk. 3. Miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om, at stk. 1 ikke skal gælde for nærmere angivne arter af anlæg, der tillige vedrører søterritoriet. Tilsvarende gælder for diger, høfder, bølgebrydere og andre anlæg, som kræver tilladelse i henhold til lov om kystbeskyttelse.</p>	
<p>§ 16. Der må ikke placeres bebyggelse, campingvogne og lignende eller foretages beplantning eller ændringer i terrænet inden for en afstand af 150 m fra søer med en vandflade på mindst 3 ha og de vandløb, der er registreret med en beskyttelseslinje i henhold til den tidligere lovgivning.</p> <p>Stk. 2. Forbuddet i stk. 1 gælder ikke for 1) foranstaltninger, der efter lov om vandløb er meddelt påbud om eller tilladelse til, 2)-7)</p> <p>Stk. 3. Stk. 4. Stk. 5.</p>	<p>I § 16, indsættes som stykke 6: "Stk. 6 Miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om, at stk. 1 ikke skal gælde for nærmere angivne arter af kystbeskyttelsesforanstaltninger, som kræver tilladelse i henhold til lov om kystbeskyttelse."</p>
<p>Skove</p> <p>§ 17. Der må ikke placeres bebyggelse, campingvogne og lignende inden for en afstand af 300 m fra skove. For privatejede skove gælder dette kun, hvis arealet udgør mindst 20 ha sammenhængende skov.</p> <p>Stk. 2. Forbuddet i stk. 1 gælder ikke for 1) – 8)</p>	<p>I § 17 indsættes som stykke stk.5: "Stk. 5. Miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om, at stk. 1 ikke skal gælde for nærmere angivne former for kystbeskyttelsesforanstaltninger, som kræver tilladelse i henhold til lov om kystbeskyttelse."</p> <p>Stk. 3 og 4 bliver herefter stk. 4 og 5.</p>
<p><i>Fortidsminder</i></p> <p>§ 18. Der må ikke foretages ændring i tilstanden af arealet inden for 100 m fra fortidsminder, der er beskyttet efter bestemmelserne i museumsloven. Der må ikke etableres hegn, placeres campingvogne og lignende.</p> <p>Stk. 2. Forbuddet i stk. 1 gælder ikke for</p>	<p>I § 18 indsættes som stk. 4: "Stk. 4. Miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om, at stk. 1 ikke skal gælde for nærmere angivne former for kystbeskyttelsesforanstaltninger, som kræver tilladelse i henhold til lov om kystbeskyttelse."</p>

<p>1) -4) . <i>Stk. 3.</i> Stk. 1 gælder ikke for fortidsminder, der ikke er synlige i terrænet, samt for fortidsminder, der er nævnt i bilag 1 til loven.</p>	
<p><i>Kirker</i> § 19. Der må ikke opføres bebyggelse med en højde over 8,5 m inden for en afstand af 300 m fra en kirke, medmindre kirken er omgivet af bymæssig bebyggelse i hele beskyttelseszonen.</p>	<p>I § 19 indsættes som stk. 2: "Stk. 2. Miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om, at stk. 1 ikke skal gælde for nærmere angivne former for kystbeskyttelsesforanstaltninger, som kræver tilladelse i henhold til lov om kystbeskyttelse."</p>
<p>§ 19 b. <i>Stk. 2.</i> <i>Stk. 3.</i> En aktivitet, der er omfattet af forbuddene i § 3, § 8, § 15 eller § 18 eller i § 28 i lov om skove, er ikke omfattet af stk. 1. Det samme gælder aktiviteter, som i øvrigt kræver tilladelse efter naturbeskyttelses-, miljø- eller planlovgivningen, eller hvis konsekvenser efter denne lovgivning er vurderet eller skal vurderes forud for iværksættelsen.</p>	<p>I § 19 b, stk. 3, 2. pkt., ændres "naturbeskyttelses-, miljø- eller planlovgivningen" til: "naturbeskyttelses-, miljø-, kystbeskyttelses- eller planlovgivningen".</p>
<p>§ 37. <i>Stk. 2.</i> Når der er foretaget offentlig bekendtgørelse, må der ikke foretages noget, som strider mod de foreslåede fredningsbestemmelser. <i>Stk. 3.</i> <i>Stk. 4.</i> Medens fredningssagen verserer, kan fredningsnævnet træffe afgørelse om ophævelse af retsvirkninger af forslag til fredningsbestemmelser, når disse ikke anses for nødvendige for at opfylde formålet med fredningen. <i>Stk. 5.</i> <i>Stk. 6.</i> <i>Stk. 7.</i></p>	<p>I § 37, stk. 2, indsættes efter "fredningsbestemmelser": ", jf. dog § 50 a".</p>
<p>§ 41. Når der er sket offentlig bekendtgørelse efter § 40, stk. 2, skal fredningsbestemmelserne overholdes af alle og enhver. <i>Stk. 2.</i> <i>Stk. 3.</i></p>	<p>I § 41, stk. 1, indsættes efter "enhver": ", jf. dog § 50 a".</p>
	<p>Efter § 50 indsættes: "Retsvirkninger af tilladelse til kystbeskyttelsesforanstaltninger § 50 a. Uanset bestemmelserne i § 37, stk. 2, og § 41, stk. 1, finder fredningsbestemmelser, herunder forslag til fredningsbestemmelser, ikke anvendelse på</p>

	<p>kystbeskyttelsesforanstaltninger omfattet af en tilladelse efter kystbeskyttelseslovens § 3 i det omfang det fremgår af afgørelsen om tilladelse til kystbeskyttelse, jf. kystbeskyttelseslovens § 3 a,</p> <p>at den træder i stedet for fredningsnævnets afgørelse om</p> <ol style="list-style-type: none"> 4) ophævelse af retsvirkninger af forslag til fredningsbestemmelser efter § 37, stk. 4, 5) dispensation efter § 50, stk. 1, eller 6) videregående afvigelse fra en fredning samt hel eller delvis ophævelse af en fredning .
<p><i>Fredninger på statsejede arealer og på søterritoriet m.v.</i></p> <p>§ 51.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Til varetagelse af de formål, der er nævnt i § 1, kan fredningsnævnet i forbindelse med beslutninger om fredninger på land gennemføre fredninger på tilgrænsende lavvandede dele af søterritoriet, når der knytter sig en særlig interesse i at medtage disse områder under fredningen. Bestemmelserne i § 33, stk. 2-4, §§ 35-38, §§ 40-44 og § 50 finder også anvendelse for fredninger på søterritoriet.</p>	<p>I § 51, stk. 2, 2. pkt., ændres ”og § 50” til: ”, § 50 og § 50 a”.</p>
	<p>I § 51 indsættes som stk. 3:</p> <p>”Stk. 3. Regler udstedt efter stk. 1 finder ikke anvendelse på aktiviteter m.v. som er nødvendig for udnyttelsen af en tilladelse til kystbeskyttelsesforanstaltninger efter kystbeskyttelseslovens § 3 i det omfang det fremgår af afgørelsen om tilladelse til kystbeskyttelse, jf. kystbeskyttelseslovens § 3 a.</p>
	<p>§ 65, stk. 2, 2. pkt. ophæves.</p>
	<p>§ 4</p> <p>I lov om jagt og vildtforvaltning, jf. lovbekendtgørelse nr. 118 af 26. januar 2017, [som ændret ved] foretages følgende ændringer:</p>
<p>§ 33.</p> <p><i>Stk. 2.</i></p> <p><i>Stk. 3..</i></p> <p><i>Stk. 4.</i> Når der er sket offentliggørelse efter stk. 3, skal reglerne overholdes af alle og enhver.</p>	<p>2. I § 33, stk. 4, indsættes efter ”enhver”: ”, jf. dog stk. 5.”</p>
	<p>3. I § 33 indsættes som stk. 5:</p> <p>”Stk. 5. Reglerne for et vildtreservat gælder ikke</p>

	for færdsel og ophold, som sker som led i udnyttelsen af en tilladelse til kystbeskyttelsesforanstaltninger efter lov om kystbeskyttelse. ”
	§ 5
	I lov om skove, jf. lovbekendtgørelse nr. 122 af 26. januar 2017, foretages følgende ændringer:
	<p>1. Efter § 11 indsættes: ”§ 11 a. Miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om, at § 8 og § 11, stk. 1, ikke skal gælde for nærmere angivne former for kystbeskyttelsesforanstaltninger, som kræver tilladelse i henhold til lov om kystbeskyttelse.”</p>
<p>§ 17. Stk. 2. En aktivitet, der er omfattet af forbuddene i § 28 eller i naturbeskyttelseslovens § 3, § 8, § 15 eller § 18, er ikke omfattet af stk. 1. Det samme gælder aktiviteter, som i øvrigt kræver tilladelse efter naturbeskyttelses-, miljø- eller planlovgivningen, eller hvis konsekvenser efter denne lovgivning er vurderet eller skal vurderes forud for iværksættelsen. Stk. 3. Stk. 4. Stk. 5.</p>	<p>2. I § 17, stk. 2, 2. pkt., ændres ”naturbeskyttelses-, miljø- eller planlovgivningen” til: ”naturbeskyttelses-, miljø-, kystbeskyttelses- eller planlovgivningen”.</p>
<p>§ 28. Søer, moser, heder, strandenge eller strandsumpe, ferske enge og biologiske overdrev, der hører til fredskov, og som ikke er omfattet af naturbeskyttelseslovens § 3, fordi de er mindre end de deri fastsatte størrelsesgrænser, må ikke dyrkes, afvandes, tilplantes eller på anden måde ændres. Stk. 2. Forbuddet i stk. 1 gælder også vandløb, som ikke er omfattet af naturbeskyttelseslovens § 3, fordi de ikke er udpeget som beskyttede af miljø- og fødevareministeren efter indstilling fra kommunalbestyrelsen. Forbuddet gælder dog ikke for sædvanlige vedligeholdelsesarbejder i vandløb.</p>	<p>3. Efter § 28 indsættes i kapitel 4: ”§ 28 a. Miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om, at §§ 26-28 ikke skal gælde for nærmere angivne former for kystbeskyttelsesforanstaltninger, som kræver tilladelse i henhold til lov om kystbeskyttelse.”</p>
	§ 6
	I lov vandløb, jf. lovbekendtgørelse nr. 127 af 26. januar 2017, foretages følgende ændringer:
	<p>1. Efter § 7 a indsættes i kapitel 3: ”§ 7 b. Vandløbsmyndigheden kan beslutte, at</p>

	<p>tilladelse eller godkendelse efter denne lov ikke kræves til udførelse af kystbeskyttelsesforanstaltninger, som samtidig er omfattet af en tilladelse efter kystbeskyttelseslovens § 3 i det omfang det fremgår af afgørelsen om tilladelse til kystbeskyttelse, jf. kystbeskyttelseslovens § 3 a. I sager vedrørende kystbeskyttelsesforanstaltninger omfattet af kystbeskyttelseslovens §3, stk. 6, kan beslutning kun træffes efter forudgående samtykke fra miljø- og fødevareministeren.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Stk. 1 finder ikke anvendelse på afgørelser efter denne lov vedrørende økonomiske spørgsmål, herunder bidragsfordeling samt afgørelser efter lovens kapitel 5.”</p> <p>I § 70 b indsættes efter ”afgørelser efter”: ”lov om kystbeskyttelse m.v. eller ”.</p>
	<p style="text-align: center;">§ 7</p> <p>I lov om råstoffer, jf. lovbekendtgørelse nr. 124 af 26. januar 2017, som ændret ved § 3 i lov nr. 427 af 18. maj 2016, foretages følgende ændringer:</p>
<p>§ 22 a. <i>Stk. 2.</i> <i>Stk. 3.</i> <i>Stk. 4.</i> Der betales ikke vederlag for 1) råstoffer, der benyttes til kystbeskyttelse i henhold til en tilladelse fra miljø- og fødevareministeren, 2)-4)</p>	<p>1. I § 22 a, stk. 4, nr. 1, ændres ”miljø og fødevareministeren” til: ”kommunalbestyrelsen eller miljø- og fødevareministeren”.</p>
<p>§ 14. Bortset fra de i §§ 15 og 16 nævnte tilfælde må statslige myndigheder ikke efter anden lovgivning vedtage planer om eller meddele tilladelse m.v. til anlæg eller arealanvendelser, der er i strid med havplanen eller foregriber et forslag til havplan eller ændringer af havplanen, der er offentliggjort af erhvervs- og vækstministeren.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Retsvirkningen af forslag til havplan og ændring af havplanen efter stk. 1 bortfalder, hvis</p>	<p style="text-align: center;"><i>Erhvervsministeriet</i></p> <p style="text-align: center;">§ 8</p> <p>I lov nr. 615 af 8. juni 2016 om maritim fysisk planlægning foretages følgende ændringer:</p> <p>1. I § 14, stk. 1, indsættes efter ”statslige”: ”og kommunale”.</p>

<p>erhvervs- og vækstministeren beslutter, at forslaget ikke skal gennemføres, dog senest 2 år efter afslutningen af den offentlige høring.</p>	
	<p>§ 9</p>
	<p>. Loven træder i kraft den [dato]</p>
	<p>§ 10</p> <p><i>Stk. 1.</i> Verserende sager i første instans om tilladelse til kystbeskyttelsesforanstaltninger efter kystbeskyttelseslovens § 16 eller 16a færdigbehandles af kommunalbestyrelsen i sager, hvor kommunalbestyrelsen er kompetent myndighed efter kystbeskyttelseslovens § 3, stk. 3 og 4, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 8.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Miljø- og fødevareministeren videregiver sager omfattet af stk., til kommunalbestyrelsen, som orienterer ansøger om, at sagerne behandles efter reglerne i denne lov.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Sager om afgørelser der vedrører kystbeskyttelsesforanstaltninger omfattet af kystbeskyttelseslovens § 16 og 16 a, der pr. [ikrafttrædelsesdato] er indbragt for Miljø- og Fødevareklagenævnet, eller afgørelser, som er truffet før [ikrafttrædelsesdato,], og som inden klagefristens udløb indbringes for Miljø- og Fødevareklagenævnet, kan af nævnet hjemvises til fornyet behandling hos kommunalbestyrelsen, hvis kommunalbestyrelsen er kompetent myndighed efter kystbeskyttelseslovens § 3, stk. 3 og 4, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 8.</p> <p>§ 11</p> <p><i>Stk. 1.</i> Verserende sager i første instans efter lov om miljøvurdering af planer og programmer og af konkrete projekter (VVM), der vedrører kystbeskyttelsesforanstaltninger på havet færdigbehandles af kommunalbestyrelsen i sager, hvor kommunalbestyrelsen er kompetent myndighed efter miljøvurderingslovens § 17, stk. 3, 2. pkt., som ændret ved denne lovs § 2, nr. 1.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Miljø- og fødevareministeren videregiver sager omfattet af stk. 1, til kommunalbestyrelsen, som orienterer ansøger om, at sagerne behandles efter reglerne i denne lov.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Sager efter lov om miljøvurdering af planer og programmer og af konkrete projekter (VVM) vedrørende kystbeskyttelsesforanstaltninger på havet, der pr. [ikrafttrædelsesdato] er indbragt for Miljø- og Fødevareklagenævnet, eller</p>

	<p>afgørelser, som er truffet før [ikrafttrædelsesdato,], og som inden klagefristens udløb indbringes for Miljø- og Fødevareklagenævnet, kan af nævnet hjemvises til fornyet behandling hos kommunalbestyrelsen, hvis kommunalbestyrelsen er kompetent myndighed efter miljøvurderingslovens § 17, stk. 3, 2. pkt., som ændret ved denne lovs § 2, nr. 1.</p>
	§ 12
	<p>Miljø- og Fødevareministeren kan i øvrigt fastsætte overgangsregler.</p>
	§ 13
	<p>Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.</p>